

DUNG THỊ VÂN

thơ

Tình
như
sương
khói

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

hach.info

Mục lục

Chương 1:

Chương 2:

Chương 3:

Chương 4:

Chương 5:

Chương 6:

Chương 7:

Chương 8:

Chương 9:

Chương 10:

Chương 11:

Chương 12:

Chương 13:

Chương 14:

Chương 15:

Chương Kết

TÌNH NHƯ SƯƠNG KHÓI

Trần Thị Bảo Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 1:

Vân Vi bước ra khỏi phòng ngay khi nhìn thấy Thúy Cầm ngồi chễm chệ sau bàn làm việc. Nhưng vừa tới cửa, cô đã nhớ ra mục đích vào đây của mình nên Vi vội quay lại với cái nhìn hơi thách thức:

- Xin lỗi! Tôi muốn gặp ông Huy. Ông có ở đây không?

Cô gái có gương mặt đẹp nhưng lại phảng phất một nét gì đáng ác ở khóe miệng và ánh mắt im lặng không trả lời Vân Vi. Cái nhìn của cô ta chậm rãi lướt qua người Vi rồi dừng hẳn lại ngay miếng tang màu đen cô kết ở đỉnh áo với vẻ khó chịu.

Đó không phải là cái nhìn tò mò, ước chừng đánh giá khi gặp người lạ, vì cô ta và Vi có lạ gì nhau, mà là cái nhìn khinh khỉnh của kẻ trên. Cái nhìn của kẻ biết rõ số phận đối phương đang ở dưới tay mình làm Vi cảm phần vô cùng. Thật không ngờ cô phải gặp lại Cầm trong trường hợp bất lợi cho cô như vậy. Chắc chắn cô ta sẽ làm khó dễ, và biết đâu chừng sẽ cản trở để Vi không được nhận vào làm việc ở xí nghiệp này cũng nên...

Tuy trong lòng rối rắm vì những lo âu nhưng Vi vẫn không tỏ vẻ gì nao núng cô thản nhiên nhìn trả lại Cầm bằng ánh mắt không quen biết, cho đến khi nghe giọng nói trịch thượng của cô ta:

- Xin việc làm gặp tôi là đúng chỗ rồi. Ông Huy thời gian đâu mà tiếp người như cô em.

Chưa kịp đáp trả lại cho vừa với lời nói xách mé của Cầm, Vi đã phải nghe cô ta ngọt ngào phán tiếp:

- Ở đây đang cần người làm tạp vụ Anh Huy nhận em vào thật đúng lúc. Công việc này không đòi hỏi ở em trí thông minh hay văn bản học vị gì đâu. Nếu cần tiền thật nhiều không ai xin vào đây làm lao công...

Vi ngạc nhiên đến mức không để ý lời mai mỉa của Cầm, cô ập úng nói:

- Nhưng... nhưng tôi xin vào bán ở cửa hàng giới thiệu sản phẩm của xí nghiệp mà? Và rõ ràng ông Huy đã đồng ý.

Dựa người ngã ra chiết ghế nệm có trục xoay qua xoay lại được, Cầm hỏi vặn:

- Ông ấy nói trực tiếp với em à? Lúc nào, ở đâu? Tôi phụ trách bộ phận hành chánh, điều động nhân sự Ở xí nghiệp này, sao không biết kìa.

Nhếch môi một cái, Cầm nhấn mạnh:

- Tôi chỉ được... lệnh nhận một người làm tạp vụ Từ sáng đến giờ tôi có ý trông để xem phải đúng là em không, hay hồ sơ xin việc người giống người, tên giống tên. Ai ngờ là em thật. Hay đấy chứ! Đúng là cuộc đời!

Vi mím môi. Cô biết Cầm rất hả hê khi thấy vẻ ngỡ ngàng lúng túng của mình, cô ta đang chờ thấy cảnh Vân Vi trở ra vì không nhận làm lao công ở xí nghiệp này. Nhưng tại sao kì vậy? Rõ ràng Hoàng Hoa nói rất hùng hồn rằng cô sẽ ngồi như... bà chủ tại cửa hàng giới thiệu xe đạp Bình Minh của xí nghiệp mà. Lúc ấy hai đứa đã cười vang giòn rã. Lẽ nào Hoa nói gạt cô chứ!

Ngước lên nhìn Cầm, Vi tỏ vẻ cương quyết:

- Tôi muốn gặp ông Huy.

Khe khẽ lắc đầu, Cầm nhỏ nhẹ:

- Tiếc quá! Anh ấy đi tham quan Trung Quốc rồi. Nhanh lắm cũng cuối tháng mới về. Nếu không thích hợp với công việc chẳng cần sử dụng đến trí tuệ này, em có thể lấy lại hồ sơ, tôi sẽ báo cáo với anh Huy sau và kịp thời nhận người khác. Hình như vẫn còn vài ba người chờ xin việc bên ngoài.

Vi thừa biết Cầm không muốn cô vào làm bất cứ việc gì ở đây. Đơn giản là vì cô ta không muốn có bất cứ cái gì chung với Vi hết, chính điều này đã khiến Cầm cố tình phân cho Vi làm tạp vụ, một công việc cô ta cho rằng hèn hạ, thấp kém để Vi vì tự ái sẽ bỏ đi.

Bất chợt những cảm giác đớn đau khổ sở, lẫn tủi nhục, căm hận ngày nào bưng bưng sống lại trong cô Vi không thể xoá khỏi ký ức hình ảnh ba cô nằm bất động trên giường nệm drap trắng tinh, rồi tiếng mẹ và cô gào khóc thảm thiết lẫn tiếng la hét giận dữ, cuồng nộ của mẹ con Cầm. Cô không đời nào quên những ánh mắt căm hờn, ghẻ lạnh nhìn như trút hết oán ghét, khinh bỉ, những cánh tay mạnh bạo, tàn nhẫn xô mẹ con cô ra đường giữa đêm mưa tầm tã ấy.

Vi chớp mắt, vỡ bi kịch mới vừa qua đây thôi, để sau đó mẹ con cô và mẹ con Cầm không còn gì chung nữa hết. Nếu còn, họ và cô chỉ có thể chung sự thù hận. Hừ! Hiện giờ Cầm đang nhờn nhờ trên nỗi đau của Vi đây mà. Nhưng cô ta sẽ thất vọng cho mà xem. Can đảm lên con nhóc!

Vi bấm ngón tay trở của mình vào lòng bàn tay rồi suy nghĩ... Việc làm ở thời buổi này đâu phải dễ kiếm. Suốt hai tháng nay, sáng nào Vi lại không có mặt ở Trung Tâm giới thiệu việc làm cho thanh niên, nhưn g0 có việc nào tới phần cô hết; đầu đó là việc rửa chén, bưng mâm ở tiệm phở hay làm chị vú giữ con cho nhà giàu. Bây giờ Hoàng Hoa giới thiệu VI vào đây. Huy, anh họ con bé đã nhận, với cô lúc này tạp vụ hay lao công có gì là quan trọng mà phải đắn đo chớ. Vi đang cần tiền để sống kia mà. Cứ bằng lòng với chức vụ lao công đi, đợi khi giám đốc Huy về hẳn hay Làm việc ở đây đương nhiên cô sẽ phải chịu áp lực rất lớn từ phía Cầm. Nhưng Vi đâu phải dễ để người khác bắt nạt, tạm thời cứ để

Cầm cuội hả hê đi rồi đâu sẽ vào đó mà... Đâu sẽ vào đó như mình đã từng hứa với lòng khi ba không còn trên đời này.

Mím cuội thật dễ thương, Vi nói:

- Tôi sẽ làm việc ở đây và muốn gặp ông Huy để cảm ơn. không có ông ấy, sau này có dịp vẫn cảm ơn được, phải hong chị.

Mặc ánh mắt ngỡ ngàng của Cầm, Vi điềm nhiên bảo:

- Chị có thể nói rõ về công việc tôi phải làm không?

Săm soi cây viết trên tay, Cầm không giấu được vẻ bức dọc:

- Cô em chịu khó đi hết hành lang này xuống nhà bếp tìm chị Hạnh, tổ trưởng tổ tạp vụ, chị ta sẽ nói rõ công việc cô em phải làm.

- Cảm ơn.

Vi xoay người đi sau khi ném cho Cầm một cái nhìn đầy giễu cợt.

Dẫn mạnh cây viết xuống bàn, mắt long lên thật dữ dội, Cầm rít qua kẽ răng:

- Mà sẽ không ở đây được lâu đâu, con quỉ nhỏ!

Vân Vi hờ hững nhìn những sợi khói trắng bay lên từ đồng lá khô cô vừa đốt, những sợi khói mong manh như sương mỗi lúc một mong manh hơn, đồng lá cao to thoáng chốc thành đồng tro tàn. Mùa này lá rụng nhiều quá, sân vừa quét xong, một chút lại đầy lá, ngày nào Vân Vi cũng quét và gom lá đốt 2, ba lần. Cái sân dài, quét mỗi lưng phải biết, nhưng bù lại cô được nghe tiếng lá khô trở mình, tí tách khi bùng cháy và cô được nhìn thấy khói, những sợi khói mong manh thật phù du, mới vừa mịt mù che khuất mọi thứ, đã vội tan biến đi vào cõi vô hình nào mất.

Lại mơ mộng nữa rồi. Nếu có ai đọc được những điều Vi đang nghĩ, ắt hẳn... họ sẽ cười chế nhạo cô, một con nhỏ lao công đốt rác cũng bày

đặt suy tưởng mông lung. không khéo... họ cho nghĩ việc vì tội không thực tế cũng nên.

Hốt xong đồng tro còn nóng, Vi trở vào văn phòng làm việc của xí nghiệp. Cô lấy cây lau nhà và xách xô nước vào phòng của Thúy Cầm. Dầu ở đây lúc nào cũng sạch bóng, nhưng Vi vẫn lau qua một lượt sau khi đã lấy chổi lông gà quét hết mọi thứ bàn, ghế, tủ kệ trong phòng... Thúy Cầm khó bắt lỗi cô lắm, vì cô không thể để cô ta lên mặt với mình. Suốt một tuần qua, Vi vẫn có cảm giác đôi mắt sắc lẹm của Cầm luôn hướng về cô với vẻ xét nét rất khó ưa. Mỗi người có một việc, nếu Cầm kiểm soát này nọ động đến cô, cô sẽ có cách đối phó.

Nhưng Vi biết Cầm không dám... vì cô thẳng tay như cô đã từng đối xử với những công nhân cô ta ghét, vì cô ta đã biết Vi là bạn của Hoàng Hoa, em họ của tổng giám đốc Quốc Huy. không nể cô, ít ra Cầm cũng nể giám đốc chứ.

Bỗng dưng Vi cười khẩy: "Lão giám đốc này cũng chả có gì đáng cho Vi nể, một người đàn ông nói một đường, thực hiện một nẻo chắc chắn là kẻ chẳng ra gì. "Lão" ta muốn tỏ vẻ... giám đốc đầy quyền hành với em họ, nên đồng ý nhận Vi vào làm công việc này, đến lúc trình diện, lại sai nhân viên phân công việc khác. Thật tệ! Nhưng tệ nhất vẫn là cô, cô đã đón nhận cái tệ của "lão" ta như nhận một cái ơn, bây giờ cứ tự trách mình thì hơn.

Thật quái! Vừa nghĩ chẳng biết "lão" giám đốc mặt méo, mặt tròn ra sao mà lòng dạ lại tệ thế thì cô đã đi tới phòng làm việc của "lão" ta. Vi mở cửa, xách xô nước vào. Khổ đến thế đấy! "Lão" đi nước ngoài, nhưng ngày nào Vi cũng có bốn phận lau thật sạch nơi "lão" làm việc. Phòng giám đốc của "lão" cũng khá to được chia ra làm đôi, phía ngoài để làm việc và tiếp khách, phía trong là phòng ngủ mà Vi nghe đồn rằng rất đầy đủ tiện nghi, Vi chưa phải vào lau cái phòng "đầy đủ tiện nghi" ấy bao giờ, vì "lão" ta khóa kín. Cũng may cho cô đấy, bớt được phần việc nào hay phần ấy. Và lại phải vào tận phòng ngủ của đàn ông thì hay ho gì...

Sao lạ thật, hình như cái phòng... quí ấy mở hé cửa. Vì dáo dác nhìn quanh... Lẽ nào đêm qua có trộm mà bác Tư bảo vệ không hề hay biết? Tay cầm cây lau nhà, tay để lên ngực như cố nén nhịp đập hồi hộp của trái tim, Vi nhè nhẹ đẩy cửa rồi thò đầu vào... Phòng trống trơn không có ai ngoài tiếng máy điều hòa không khí chạy nghe rì rì.

Còn đang ngỡ ngác thì cánh cửa phòng tắm bật mở, Vi trợn đôi mắt khi nhìn thấy một thân hình ướt như chuột lột... mát mẻ như... nhộng bước ra. Vì hét lên một tiếng kinh hoàng rồi đưa tay ôm lấy mặt, mắt nhắm kín lại, nhưng có nhắm kín cỡ nào, Vi cũng kịp nhìn thấy gã đàn ông đang dùng khăn lau đầu kia đứng sững ra ngó lại cô trước khi kịp chạy trở vào phòng tắm.

Trời ơi là trời! Chẳng còn hồn vía nào nữa, Vi run lập cập. Cô lau vội căn phòng ngon lành. Cố đừng nghĩ tới cảnh oái oăm vừa rồi, nhưng càng tránh, cô càng xấu hổ... Đầu ngày mà xui gì xui dữ vậy! Vì nóng bừng bừng đôi má, cô cúi gằm mặt thôi lửa nấu nước chuẩn bị pha trà đem lên các phòng làm việc.

Xí nghiệp bắt đầu đông người, không ai chú ý tới cô, nhưng Vi vẫn không dám vô tứ, rồi giận cả "lão" giám đốc vô duyên kia. Lão về bao giờ, sao cô không biết để mà tránh chứ.

Tiếng Thu Hà vang lên đầy ngạc nhiên:

- Làm gì ngồi thừ ra vậy, Vi? Bữa nay giám đốc về rồi. Ở đó mà rì mọ.

Vi rút bớt củi ra và hỏi nhỏ:

- Ông về thì sao hả chị Hà?

- Thì châm thêm một bình thủy đem để trong phòng cậu ấy chớ sao! Nhanh lên!

Vi bần thần khi tưởng tượng lúc mình vào phòng giám đốc.

Trời ơi! không thể được! Lỡ đụng phải \"lão\" thì chắc chết! Cô rụt rè:

- Chị Hà à! Để em vo gạo cho, chị lấy bình thủy châm nước đem vào phòng giám đốc dùm em đi.

- Lạ chưa! Sao lại biểu tao?

Gãi gãi đầu, Vi cố giấu gương mặt bắt đầu đỏ ửng, rồi nói:

- Ông đâu biết em là ai. Vào đó lỡ ông hỏi, mất công trả lời, em sợ lắm!

Giọng Hà tò mò:

- Ủa! Hồi sáng mà lau phòng giám đốc bộ không thấy cậu Huy ha. Cậu ấy ở trông mà.

- Không! Em không thấy! Thật đó!

Hơi ngạc nhiên trước phản ứng bất ngờ của Vi, Hà bật cười:

- Con nhỏ này vậy mà chết nhất. Thấy thì sao chớ? Cậu ta ăn thịt mà ả?

Vi làm thinh. Cô lầm bầm trong miệng: \"Còn ghê rợn hơn bị ăn thịt... Đúng là số mình đen đui thật.\"

Mãi lo rầu rĩ, Vân Vi châm nước tràn cả ra ngoài khiến Thu Hà la lên:

- Trời ơi! Hồn vía mà đâu rồi Vi?

Cô giật mình đặt cái ấm xuống đất và tiếp tục nài nỉ:

- Chị bưng mấy cái bình trà này lên rồi lấy bình thủy ở phòng giám đốc xuống dùm em đi... Sao tự nhiên em sợ Ông quá hà!

Nhìn Vi bằng cái nhìn thông cảm, Hà nói:

- Phải tập dạn dĩ cho quen chớ! Tao làm dùm lần này thôi đó!

- Cám ơn chị!

Vi thở phào nhẹ nhõm, cô ngồi xuống chăm chú nhặt thóc trong thúng gạo đầy ắp. Chưa nhặt được mấy hột, Vi đã nghe tiếng giầy gót nhọn gõ cồm cộp. Không cần nhìn, cô cũng biết ai. Ngày nào chả vậy, Thúy Cầm dạo một vòng để thị uy. Cô ta hoành hợ giá cả chợ búa với Thu Hạnh, nhắc nhở những thứ không cần thiết với Thu Hà, căn nhắc bác 4 bảo vệ sao dễ dãi với những công nhân - chịu xuống xe dẫn bộ khi vào cổng, rồi lạnh lùng ném cho Vân Vi một cái nhìn khinh khỉnh trước khi trở lên nơi cô ta ngồi làm việc. Chưa bao giờ Cầm... kiếm chuyện với Vi, cũng như nói một lời nào cùng cô. Chính vì vậy nên Vi càng đề phòng cô ta hơn, Vi biết chẳng đời nào Cầm để Vi yên. Cô như hạt bụi xốn xang trong mắt Cầm mà.

- Chị Hà đâu?

Nghe giọng hỏi trống đầy kênh kiệu của Cầm, Vi làm thinh, nhưng khi nhớ ra mình là người nhờ Hà bưng nước lên, Vi liền trả lời cộc lốc:

- Chị Hà vừa lên phòng giám đốc.

- Ủa! Anh về hồi nào?

Vi lạnh lùng:

- Tôi không biết.

Cầm háy cô một cái, rồi vội vàng đi trở lên. Vi ngồi thừ ra với thúng gạo, cô không biết mình phải làm thế nào để có thể bạo dạn bạo phổi hất tuốt cái gọi là xấu hổ, sĩ diện đặng gặp giám đốc Huy, và đề nghị Ông ta phân cho mình một công việc khác như cô đã dự tính trước đây. Ng` ta vì nể Hoàng Hoa mới nhận Vi, dù cô chưa biết mặt Huy, nhưng lần gặp gỡ vừa rồi quả thật kinh khủng, cô đã chiêm ngưỡng toàn bộ... dung nhan

ngài giám đốc, thì tốt hơn hết là tránh \\'lão\' ta, và cẩn rắng tiếp tục lau hành lang, quét rác, rửa cầu tiêu như cô từng làm.

Vi thấy cay xè đôi mắt, ở thành phố này không bà con, không họ hàng như cô quả là thua thiệt, nhưng biết làm sao hơn khi cô cương quyết đeo đuổi việc học tới cùng trong khi túi chẳng có tiền.

Khe khẽ thở dài, Vi thốn thức... Phải chi ba mình còn sống, phải chi mình đừng lờ thầy, lờ thợ như vậy, thì mình đã tìm được công việc thích hợp rồi.

Bốc từng nắm gạo lên rồi để từng hạt gạo lọt qua kẽ tay rơi rơi xuống, Vi đắm chìm trong cõi mộng lung của riêng mình mãi khi nghe tiếng Hà cuội nói với ai đó, cô mới bừng tỉnh cúi xuống nhặt thóc tiếp tục:

- Nhờ mày năn nỉ đi lấy bình thủy nên tao mới có kẹo ăn. Chia mày một cục nè, kẹo Trung Quốc đó nhe. Vo gạo xong chưa. Nhanh lên chớ!

Vi gượng cười. Cô khom lưng bưng thúng gạo ra để dưới rôbinê và mở hết ga. Nước chảy mạnh lắm nhưng vẫn không làm trôi hết muện phiền cô đang mang trong lòng.

Tiếng Hà lại ròn rã vang lên:

-Mang bình thủy lên phòng cậu Huy đi Vi, tao châm đầy rồi nè!

Như dấm phải kiến, cô giãy nãy:

- Không được đâu.

- Sợ cái gì chứ! Cậu ấy đi ăn sáng với Cầm rồi. Đừng bắt tao lê cái thân này lần nữa. Tội lắm! Đó là phần việc của mày mà. Tránh hoài, nhắm được không?

Chẳng thêm lý sự với Hà, Vi xách bình thủy đi một mình. Thật hú hồn! Phòng giám đốc mở toang, nhưng không có ai trong đó. Chả dám

liếc mắt tới cánh cửa phòng trong, cô ba chân bốn cẳng bước thật nhanh xuống bếp.

Hạnh đã đi chợ về và đang soạn giỏ, Vi kéo rổ rau muống ra phụ lật. Đây không phải việc của cô, nhưng lâu nay Vi vẫn hay phụ hai chị em Thu Hạnh những việc vặt như vậy. Điều đó khiến hai người có cảm tình với cô, họ vẫn nói rằng, người làm tạp vụ trước đây chả đời nào phụ họ, làm xong việc mình, bà ta tìm một xó ngủ khò, sướng như tiên.

Hôm đó, Vi đã phì cười khi nghe Hà so sánh lao công với... tiên. Cô cũng là tiên ấy chứ, nhưng là tiên mắc đọa..

Hà đập nắp chảo cơm lại rồi nói với Hạnh:

- Phải chị về sớm một chút.

- Chi vậy?

- Để coi Cầm làm trò với cậu Huy. Thật trông chẳng giống ai, ông a, ông ọ. Vậy mà cậu ta cũng đưa nó đi ăn sáng mới tức chứ!

- Hừm! Tưởng là cái gì. Lại nhiều chuyện.

Hạnh lầu bầu trong miệng rồi lặng thinh mần cá. Hà cụt hứng ngồi xuống lật rau với Vi. Nhìn vẻ ấm ức muốn nói mà không được hưởng ứng của Hà, Vi thấy tội. Cô ngần ngừ một chút rồi bắt đầu điều tra:

- Chị Hà nè!

- Cái gì?

- Sao... Ông Huy lại ăn ngủ ở Đây hả?

- Thì đây là nhà cậu ấy mà.

Nghe cách trả lời lấp lửng của Hà, Vi càng tò mò hơn:

- Ủa! Sao lạ vậy? Bộ ông không có nhà riêng à?

- Chưa có vợ con, cần gì có nhà riêng chứ!

- Không phải, ý em muốn hỏi về gia đình ông kia.

- Ờ, thì ai lại không có cha mẹ, anh em, nhưng gia đình cậu Huy hơi rắc rối, ba cậu ấy...

- Lại nhiều chuyện - Giọng chị Hạnh nghiêm khắc vang lên làm chị Hà im re. Vi cũng chẳng dám hó hé vì cô biết tính Hạnh rất khó, hơi lầm lì và không bao giờ nói về người khác. Trái ngược với chị mình, Hà lách chách lanh chanh, động đâu nói đó, không để bụng được bất cứ việc gì. Mọi người trong xí nghiệp gọi Hà là đầu máy đa hệ phát tin nhanh nhất thế giới, cũng may đầu máy ấy đã có Hạnh điều khiển từ xa nên biết ngừng đúng lúc, đúng chỗ. Vi thích Hạnh ở chỗ đó. Nhưng hôm nay Hạnh làm Vi khó chịu, cô đưa tay ngắt cọng rau muống ra làm từng khúc, lòng xốn xang vì nghĩ rằng Hạnh gom cô lẫn Hà vào một duộc khi gặt gồng bảo: \"Lại nhiều chuyện\".

Đang còn ngẫm nghĩ lung tung, cô chợt nghe tiếng Cầm hỏi hả:

- Vi đâu? Tại sao không châm trà cho phòng giám đốc? Làm việc gì lạ vậy? Ông la kia kia.

Vi chưa kịp trả lời, Cầm đã nói tiếp:

- Bắt đầu từ ngày mai, chỉ vào dọn dẹp phòng giám đốc khi hết giờ làm việc thôi, không phải đầu ngày đã vác mặt vào ám người ta như sáng nay đâu. Rõ là chả ra đám ôn nào hết.

Vi đứng phắt dậy, mặt cô đỏ lựng rồi tái ngắt vì câu nói bất ngờ của Cầm. Lão giám đốc dầy mặt này đã kể lẽ gì để cô ta lên lớp Vi như vậy chứ. Điệu này không khéo mất việc luôn thì chết.

Vừa lo vừa tức, Vi chỉ biết cắn môi làm thinh, thấy vậy chị Hà lên tiếng bênh vực:

- Nó mới vào làm, có gì không đúng từ từ chỉ vẽ, hơi đâu cô giận cho mau già chứ!

Liếc Hà một cái, Cầm khinh khỉnh:

- Chị lo phận sự của mình đi. Tôi không thích ai nói leo đâu.

Không nhìn, Hà thản nhiên đáp:

- Tôi nói phải quấy, chớ chả thềm nói leo, vì cô có cao hơn ai đâu mà tôi phải leo với trèo.

Cầm hừ khá to, rồi ra lệnh:

- Lo lên châm trà đi! Thật là bực.

Đợi Cầm đi khuất, Hà mới trề môi nói với Hạnh:

- Nó đang nghĩ mình là bà giám đốc chắc. Ngày nào cũng xuống đây kiểm chuyện. Chị với em không cao tay ấn chắc bị nó đá văng ba đời rồi. Cái mặt lúc nào cũng hất lên trời, thế nào cũng có ngày vấp té.

Hạnh gắt:

- Im đi! Nếu làm tròn bốn phận, không ai kiểm chuyện với mình.

Quay sang phía Vi, Hạnh hỏi:

- Sao em không châm trà khi đã biết giám đốc về rồi?

Vi làm thinh, cô chưa tìm được câu nào trả lời cho suông Hà đã vọt miệng bênh:

- Làm sao nó nhớ chuyện đó.

Hạnh nhẹ nhàng:

- Không nhớ thì bây giờ lên châm cho nhớ. Em phải tạo ấn tượng tốt ngay phút đầu với cậu ta chứ. Đi làm việc phải chịu đựng mới lâu bền được.

Giọng Vi khỗ sở:

- Em biết điều đó, nhưng mà...

Vút cọng rau muống xuống, Hà có vẻ ức:

- Em sợ Cầm hả? Cái con ranh cà chớn, có ấm trà thôi cũng làm khó. Được rồi, để chị đi cho, sẵn dịp chị hỏi cho ra coi cậu Huy la bộn tạp vụ này, hay nó mượn lệnh giám đốc la.

Đứng vụt dậy, Hà sảng sái bước, được ba bước thì đã bị Hạnh gọi giật ngược:

- Mà định làm trò gì vậy?

- Châm nước dùm con Vi chớ có làm gì đâu.

- Sao lại tử tế bất thường như vậy? Cứ để nó tự làm, việc của nó mà.

Nghe giọng lạnh như băng của Hạnh, Vi dùng dùng tự ái, chẳng nói một lời cô bước vội bước vàng lên phía dãy văn phòng. Khi tới phòng ngài giám đốc quái ác, Vi dừng lại để thở và để nghe trái tim mình đập thành thịch.

Bên trong ồn ào vui nhộn, mọi người đang tụ tập nghe giám đốc kể chuyện đi xa nên chẳng ai để ý đến cô. Vi rón rén tới bên cái bàn mica kê sát cửa sổ, cô mở giỏ ấm, cho tay vào xách lên và thấy bình trà đã châm rồi, nóng hổi.

Quay lại, Vi bắt gặp cái nhìn đầy thách thức của Cầm. Cô ta muốn Vi lên đây chi vậy? Đang hoang mang không đoán được dụng ý của Cầm, Vi đã nghe giọng cô ta kéo dài vừa ngọt ngào, vừa nũng nịu:

- Anh Huy, nhân viên mới muốn tới chào anh kìa. Có còn phần quà nào cho người ta không đấy. Vài cục kẹo cũng được mà.

Đang trao đổi gì đó với hai công nhân hàn sườn xe, Huy nhíu mày nhìn sang. Mặt Vi tái ngắt khi đôi mắt khá sắc của anh lướt qua người cô. Cầm quả thật hiếm, cô ta muốn hạ nhục Vi trước mặt nhiều người và trước mặt giám đốc, người có quyền tối cao ở đây, người mà Vi vừa đụng độ trong trường hợp hết sức oái oăm.

Ánh mắt của Huy chỉ hơi ngạc nhiên một chút khi nhận ra Vi, rồi mau chóng trở lại vẻ dửng dưng. Anh nói bằng giọng khô khan:

- Tổ, nhóm nào cũng có quà hết mà. Cô hỏi chị Hạnh, chị ấy sẽ chia cho, không mất phần đâu.

Uất nghẹn vì bị đánh giá quá thấp, cô lắp vấp:

- Ông hiểu lầm rồi, tôi lên đây châm trà theo lời sai bảo của chị Cầm, hoàn toàn không hề có ý đòi hỏi gì ở ông, tôi mới vào làm việc chưa được một tuần lễ, chưa gặp ông giám đốc lần nào, tôi đâu thể nhận quà được chứ. Nước đã châm rồi, xin phép cho tôi xuống bếp.

- Làm gì vội vậy cô em, chị kêu em lên đây cũng nhằm ý tốt thôi! Đừng có ngại gì hết, ai cũng có quà, em cũng vậy. Em còn nhỏ như vậy phải nhận nhiều kẹo hơn mọi người mới đúng.

Nói dứt lời Cầm đứng dậy hốt một nắm kẹo trên bàn bước tới dúi vào tay Vi. Cô đẩy tay Cầm ra:

- Xin lỗi! Tôi không thể nhận được.

Mặc cho cô ta gượng cuôi sượng sùng, Vi hấp tấp đi ra, tới nhà bếp Vi ngồi thờ người khổ sở. Cầm bắt đầu giờ trò với cô rồi. Bây giờ Vi không còn phòng thủ nữa, cô phải biết đối phó để sống.

Đưa tay vuốt nhẹ miếng vải đen trên áo, Vi thì thầm:

- Con có nên nhịn chị Cầm không ba? Chắc là không, vì con không muốn bị bắt nạt. Con muốn chỉ phải công nhận rằng ba là ba của con, đầu bây giờ ba không còn hiện hữu trên cõi đời này nữa. Con muốn cả nhà Cầm phải biết thế nào là khổ sở, họ phải khổ hơn con bây giờ ba hiểu không. Ba đừng trách con nhỏ mọn, để bụng những chuyện đã qua. Con nói thật, người ta nhỏ mọn mười, con chỉ nhỏ mọn có một thôi. Bởi vậy, ba đừng trách con, đừng trách con...

- Ê! Họ làm gì cuồi giỡn ở trên rần rần vậy Vi?

Giọng Vi dài ra mai mỉa:

- Nghe giám đốc kể chuyện đi... Tàu.

- Cậu ấy kể cái gì vậy?

- Em đâu có biết...

Chị Hà chắc lưỡi như thần lẩn:

- Trời ơi! Công trình lên chằm trà mà không nghe ngóng được cái gì hết. Rõ chán! Phải lúc này bà Hạnh đừng cản, tao đã nắm được mọi chuyện bên Trung Quốc rồi. Thế nào cậu Huy cũng có chụp hình, lát nữa tao phải lên mượn coi mới được.

Vi ngao ngán ngó lơ ra sân. Lá lại rụng đầy nữa rồi. Cô uể oải cầm cây chổi tàu dứa ra quét, tiếng chổi xột xoạt nghe buồn làm sao. Hồi còn đi học Vi có thói quen hay ngồi trong lớp lén nhìn ngoài sân xem cô tạp vụ của trường đốt lá, cô thích nhìn cảnh vật lung linh sau làn khói. Có ai ngờ bây giờ cô lại làm công việc trước kia cô từng ngâm nga hát một cách vô tư: \ "Người phu quét lá bên đường, quét cả nắng vàng, quét cả mùa xuân \ "...

Có lẽ Vi đang quét cả nắng vàng, quét cả mùa xuân của chính mình, rồi gom lại cùng đốt với lá, nên cuộc đời cô lúc này tăm tối và lạnh như mùa đông.

Cười buồn với suy nghĩ của mình, Vi trở vào bếp xách nước ra tưới các chậu kiếng. một lát đây, cô sẽ vào nhà vệ sinh quét dọn, thêm một lần nữa cho đủ hai lần vào buổi sáng. Đó là phần việc cực nhọc nhất từ hồi cha sinh mẹ đẻ ra Vi phải làm.

Sau những lần vừa dọn vệ sinh nhà cầu vừa để mặc nước mắt đầm ướt khẩu trang che mặt, Vi đã thấm thía nhận thấy: \"Kiếm ra đồng tiền không phải dễ, phải đổ mồ hôi, nước mắt và đổi cả sĩ diện như trường hợp cô sáng nay\". Nếu ba cô còn sống nhỉ?...

Nhớ tới gương mặt Cầm, Vi bỗng thấy ao ước ba mình còn sống trở nên vô nghĩa. Nếu ba cô còn trên cõi đời này, chắc chắn cuộc sống vật chất của ba mẹ con cô không thiếu thốn túng quẫn như bây giờ, nhưng về mặt tinh thần, có gì bảo đảm mỗi người một tốt hơn không?

Chắc chắn là không đâu. Ba chết, tưởng như mọi chuyện ngày xưa của ba mẹ đã dứt, nào ngờ chuyện ngày nay của những người đang sống lại bắt đầu, ồn ào, đau đớn, cay nghiệt. Vi không muốn đụng ai hết, nhưng rõ ràng người ta cố tình chạm vào cô rồi đây nè.

Nhìn vu vơ ra cổng, Vi thấy Cầm đang hớn hờ đi sát giám đốc Huy, trông cô ta rạng rỡ hơn bao giờ hết. Còn người đàn ông kia, Vi vẫn thấy gương mặt anh ta đầy vẻ lãnh đạm, uy quyền, tự tin, kẻ cả. Điều đó cũng dễ hiểu thôi, vì anh ta là giám đốc kia mà.

Nhấn chuông đến lần thứ 3, Vi mới nghe giọng Hoàng Hoa trong trẻo vang lên:

- Cảm phiền đợi một chút.

Vừa mở cổng, Hoa vừa tíu tít:

- Mày bấm chuông liên tục, làm tao hết hồn. Ghê chưa, đi làm rồi biệt tăm, mất tiêu luôn. Hôm nay tới khao tao phải không?

Dựng chiếc xe đạp cà tàng sát gốt cây, Vi nheo mắt:

- Chưa biết ai biệt tằm, mất tích à ghen. Tao đến lần này là lần thứ mấy, mà biết không con... cóc? Lần thứ 4 rồi đó. Công nhận mà nhảy lung tung như cóc, kiếm mà còn khó hơn kiếm tổng thống.

TÌNH NHƯ SƯƠNG KHÓI

Trần Thị Bảo Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 2:

- Thôi, thôi, đừng có trách móc nữa, vào đây sấy tóc dùm tao coi.

Vi bước theo Hoa vô nhà, miệng cắn nhẩn:

- Con nhỏ này... hể thấy mặt là đặt tên, không có tao mà sai ai chớ?

Hoa cười khúc khích, cô cảm phích điện của máy sấy rồi đưa cho Vi:

- Không có mà tao hong tóc bằng quạt máy, cách đó vừa lạnh vừa lâu, vừa cô đơn vì không ai ở cạnh mình.

- Mà phải nói vì "Không ai phục vụ mình" thì đúng hơn. Tạm thời tao phục vụ cho mà, vì dạo này tao quen phục vụ mọi người rồi. Sấy tóc là chuyện phục vụ quá ư lịch sự đó chứ.

Vẫn vô tình với câu nói có hơi chua cay của Vi, Hoa lách chách:

- Chà! Đi làm rồi có khác, nói chuyện nghe y như mình là nhân viên, gương mẫu. Anh Huy khen mà hoạt bát, phù hợp với công việc đang làm. Anh nói mà có nhiều triển vọng trong nghề.

- Phải không đó. Anh mà đùa hay thật.

Nghe Vi kêu lên đầy bức bối, Hoa trêu tới:

- Xời ơi! Được giám đốc khen mà còn quạu. Cho mà hay, anh tao chưa vợ và hầu như chưa hề biết mở miệng khen ai. Anh khen mà có giang buôn bán, từ hồi mà ngồi ở cửa hàng, ngày nào xí nghiệp bán lẻ cũng được mấy chục chiếc xe, không thua gì bán sỉ cho người ta...

Vi hoang mang vô cùng, cô cầm máy sấy dí một chỗ làm Hoa la lên:

- Tróc da đầu tao rồi nè con yêu, nghe được giám đốc khen, mất cả hồn lẫn vía rồi hay sao?

Không dẫn được lòng, Vi buột miệng:

- Tao không hiểu giám đốc Huy bịa chuyện này để làm gì? không lẽ để làm vui lòng em gái?

Hoa lắc đầu:

- Ông anh họ hắc ám này không cứng tao đến mức như vậy đâu, nhưng ông là người thẳng thắn, ông cần gì phải bịa chuyện để khen nhân viên, dù cô nhân viên ấy là bạn tao. Có chăng là mày khiêm tốn không muốn nhận lời khen của ông, nên mới cho rằng ông bịa.

- Nhưng tại sao anh mày lại khen tao khơi khơi vậy?

Hất hất những giọt tóc phủ trán ra phía sau, Hoa trả lời:

- À! Hôm đi Trung Quốc về, anh có ghé thăm, ba tao hỏi chuyện làm ăn của xí nghiệp, anh kể lẽ đong dài rồi dẫn chứng bằng thực tế là cửa hàng giới thiệu xe đạp của anh mỗi ngày bán lẻ mấy chục chiếc. Lúc ấy có tao ngồi đó, anh mới nói thêm là xe đạp của anh tốt một phần, nhưng một phần cũng nhờ bạn của Hoa có gian buôn bán. Nghe anh Huy nói vậy tao cũng mừng trong bụng.

Ngần ngừ một chút Hoa nói tiếp:

- Bữa nay tao mới thú thật nghe, lúc tao ngộ ý xin cho mày vào làm, anh đâu có chịu, anh nói sợ không có công việc phù hợp. Mấy ngày sau anh mới điện thoại tới biểu tao kêu mày làm hồ sơ xin việc. Công nhận ông này rất kỹ tính. Nhưng dù sao anh cũng là người tốt, vì vậy mới xếp cho mày công việc tương đối.

Vi âm ừ, cô chẳng biết trả lời thế nào trước câu kết luận của Hoa. Dầu sao Huy cũng tốt, anh ta đồng ý nhận cô vào làm là may mắn rồi. Cô nên im lặng để Hoa ca ngợi Huy như con bé đang ca ngợi là hay nhất. Còn chuyện anh ta bịa rằng Vi là người có giang buôn bán, hay gì gì đó, cứ để đấy, nó chẳng ảnh hưởng gì tới cô, nếu cô khôn ngoan biết giữ mồm, giữ miệng, đừng làm anh ta bị mất mặt với người trong gia đình.

Giọng Hoa vang lên:

- Làm ở đó ai ăn hiếp, mà cứ cho tao biết.

Vi chớp mắt:

- Sao mà lo xa vậy? Ở đó ai cũng tốt hết, với lại tao lớn rồi, đâu dễ bị bắt nạt.

Hoa bĩu môi:

- Xì! Tao không tin. Hôm đem hồ sơ đến đó cho mà, tao đã gặp một con mụ hắc ám, mụ ta tưởng tao đi xin việc nên mặt hất lên trời, đến hồi nghe nói tao là em anh Huy mụ liền xoay một vòng ba trăm sáu mươi độ, nịnh hót đủ điều nghe mắc mết. Hôm ấy không gặp anh Huy, tao giao hồ sơ cho mụ, mà biết mụ ta hong?

Gật đầu, Vi nhỏ nhẹ:

- Biết, chị ấy tên Thúy Cầm. Người phân công công việc hiện nay cho tao. Hôm đến nhận công tác anh mà đi Trung Quốc rồi, mãi một tuần sau, lúc anh về tao mới gặp, tới hôm nay vẫn chưa có dịp cảm ơn anh, tao áy náy lắm!

- Mà đừng quan tâm quá đến vấn đề ơn nghĩa. Anh Huy và cả tao cũng không hề nghĩ tới. Vào làm ở đó, mà làm lợi cho xí nghiệp anh mà. Vậy ai mang ơn ai hả?

Vi nén tiếng thở dài, cô khổ sở với nghĩ: Phải chi cô được đúng như những gì Hoa vẫn tưởng.

- Ê! Cái nhìn đầu tiên của mày về anh Huy ra sao? Cho tao biết cảm tưởng coi nhỏ?

Bất ngờ vì câu hỏi của Hoa, Vi lặng thinh, cô nhớ tới lần đụng độ lịch sử ấy mà dở khóc, dở cười.

Vi trả lời nửa đùa, nửa thật:

- Tao thấy anh mày oai phong khủng khiếp, oai đến mức tao sợ phải nhìn chỗ khác, khi trong bụng cứ nơm nớp lo ông giám đốc không bằng lòng mình, và sẽ cho mình nghĩ việc nay mai.

Hoa bật cười:

- Nhưng thật ra ảnh đâu tệ dữ vậy.

- Ảnh không tệ nên hôm nay tao mới chịu khó tìm mày thêm lần nữa để dẫn mày đi ăn...

- Không được. Tao có hẹn với một người rất hay. Anh ta sắp đến rồi đó.

Giọng Vi hơi đổi:

- Mày coi người ta hơn tao thì thôi, tao về vậy.

- Tầm bậy. Phải ở lại đây để tao giới thiệu, sau đó mày sẽ cho tao biết cảm tưởng của mày về anh ta Người này đặc biệt lắm.

- Lại phát biểu cảm tưởng à! Nhưng anh ta là ai mà quan trọng dữ vậy?

Đứng dậy rút phích cắm điện ra và lấy máy sấy tóc để lên bàn, Hoa cười cười:

- Một anh chàng trẻ tuổi, đẹp trai, đa tình, đa tài, tao mới quen đợt đi Đà Lạt vừa rồi.

Vi mỉm cười:

- Những anh chàng được lọt vào mắt xanh của mày, chàng nào cũng đẹp trai, hào hoa. Tao nhớ mày kể với tao nhiều chàng lắm mà, vậy bây giờ họ đâu hết cả rồi?

Giọng Hoa hơi tự hào:

- Họ nằm trong bộ nhớ của tao, tao không phải hạ người mau quên, mau thay đổi. Khổ nỗi những người này vẫn chưa phải mẫu đàn ông lý tưởng tao hằng mong ước.

- Lần này thì sao? Đúng đối tượng chưa?

Hoa thở dài, cô tựa người ra salon, mắt mơ màng:

- Trời hại tao rồi. Lần đầu nhìn thấy anh, tao đã yêu, tao yêu thật rồi Vi ơi.

Vi suýt cười khi nghe từ “yêu” tốt lên dễ dàng từ đôi môi con gái mòng mọng rất dễ thương của Hoa. Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt con bé chớp liên tục, Vi nín lại, cô không muốn làm bạn cụt hứng, dù đã đôi ba lần Hoa cũng tâm sự rằng... đã yêu. Con bé dễ yêu và cũng dễ quên, tính Hoa xốc nổi, vô tư, buồn đó rồi vui ngay, Hoa có thể khóc sướt mướt trước bạn bè vì giận anh chàng nào đó, để rồi mau chóng tươi cười bên anh chàng khác, tình yêu mà con bé thốt ra chỉ là tình vu vơ của tuổi 20. Lần yêu này chắc cũng thế thôi, nhưng sao trông Hoa thần thờ lạ vậy?

Vi tủm tỉm:

- Mày yêu thật à, vậy tốt hơn để tao về cho hai kẻ đang yêu để bề tâm sự.

Thấy cô sửa bộ đứng dậy, Hoa quính lên, cô nắm tay Vi kéo lại:

- Ở lại với tao đi Vi, tao năn nỉ mày đó.

- Được thôi, nhưng tao không thích làm kỳ đà, hoặc một bức bình phong chắn gió cho mày đâu.

Hoa trầm giọng khỗ sở:

- Chỉ hy vọng có mày kế bên, tao sẽ không khớp khi nói chuyện với anh ấy, đừng làm khó tao mà, ở lại đi Vi.

Trố mắt ra nhìn Hoa, Vi ngạc nhiên:

- Cái gì? Ngang ngược như mày mà cũng khớp nữa. Tại tự mày nghĩ vậy thôi, tao không tin mày có thể lụy một anh chàng nào đó thật sự.

Hoa buồn buồn:

- Mày chưa yêu nên không hiểu đâu, lần này tao yêu, nhưng người ta thì không, người ta chỉ xem tao như bạn thôi.

- Tại sao mày lại nghĩ như vậy?

- Tại anh có rất nhiều bạn gái, tao thấy đối với tao, anh cũng xử sự như với những người khác. Điều này làm tao khỗ sở vô cùng.

Thái độ ủ rũ khác thường của Hoa làm Vi tò mò, cô không tưởng tượng được anh chàng đẹp trai đa tài mà Hoa đang si mê, quyến rũ cỡ nào. Cô háo hức tìm hiểu:

- Mày quen anh ta trong trường hợp nào?

Hoa vòng tay sau ót và nói:

- Cách đây bốn tháng tao gặp Phan lần đầu, anh cời mô tô hộ tống đoàn đua xe đạp tranh cúp Truyền Hình. Hôm ấy tao ham vui nên theo tụi nó làm cổ động viên.

Mắt Hoa bỗng trở nên xa xăm, mặt cô tươi hẳn lên khi kể tiếp về mình:

- Mà biết tính tao mà, lên xe rồi thì khoái phóng bạt mạng. Được dịp theo đoàn đua, tao liền nhấn hết ga Anh ấy ép xe tao vào lề để mở đường. Lúc đó tao chỉ thoáng thấy đôi mắt rất lì, rất sáng của Phan sau nón bảo hộ thôi, nhưng tao lại thuộc rất kỹ số xe của anh. Đến khi lên Đà Lạt chơi, tao gặp lại chiếc mô tô mang số xe mình từng ghi nhớ, và anh cũng nhận ra tao. Thật như là tiểu thuyết, suốt một tuần ở Đà Lạt tao cứ nghĩ là mình đang sống trong mơ không thôi.

Vi không nhìn được, cô bật cười:

- Đúng là mày, lúc nào cũng lãng mạn mơ mộng. Mày nói anh ta không yêu, vậy sao còn nghĩ tới làm chi cho khổ?

- Anh có thể không yêu, nhưng tao yêu và tao hy vọng ngày nào đó Phan sẽ hiểu tình cảm của tao.

Nheo nheo mắt, Vi trêu:

- Chà! Anh chàng yên hùng trên mô tô này không biết tài... sắc ra sao mà lần này tao thấy mày trúng thương nặng quá. Kêu tao ở lại, không sợ tao cũng cảm anh ta như mày ha?

- Mày cảm thì có gì đáng sợ Chỉ sợ anh Phan cảm thôi. Nhưng mày đừng lo quá xa Ảnh không phải tuýp người yếu tim, dễ cảm đâu.

Nghiêng nghiêng đầu ngắm Vi, Hoa nói tiếp:

- Mày ăn mặt tầm thường quá, đã vậy bề ngoài lại mờ nhạt không gây chút gì ấn tượng, đàn ông họ chả để mắt tới đâu. Tao nói hoài, mày vẫn không thay đổi. Ba bộ đồ cũ này vứt hết đi, sắm sửa, chăm chút mình một tý, trông mày luộm thuộm, lôi thôi như bà già, làm sao có bồ được.

Thấy mặt Vi hơi xụ xuống, Hoa biết mình đã lỡ lời, cô bèn vãi lã:

- Ý tao muốn mày xinh xắn, dễ thương hơn thôi, chứ không phải chê. Bây giờ có chỗ làm rồi, ăn mặc xấu đâu có được, mỗi ngày biết bao nhiêu người ra vào mua bán, phải diện lên nhóc à!

Xém chút xíu là Vi đã buột miệng mỉa mai: “Tạp vụ cần chi mặc đẹp”, nhưng cô đã kịp mím môi lại, giọng riều cợt:

- Cám ơn tiểu thư quan tâm đến kẻ hèn mọn này. Tiểu thư làm ơn nhìn lại mình xem, với bộ đồ xấu xí đang mặc, hoàng tử mà nhìn thấy thì... eo ơi, tiểu thư sẽ mất giá ngay, mau mau vào thay quần áo đi.

Hoa nhóm dậy nhìn đồng hồ:

- Trời ơi! Mà y không nhắc tao thay không kịp. Ảnh sắp tới rồi. Đây là lần đầu người ta tới nhà, mình lù xì quá coi sao được. Vào đây tao tìm cho mà y bộ hết ý.

Đứng dậy bước theo Hoa, Vi cười cười:

- Thôi, tao mặc đồ này là đẹp rồi. Mà cứ giới thiệu với anh chàng tao là chị bếp, chị sen gì đó chẳng được, tao tình nguyện rót nước, bưng bánh ra mời dùm mà y không tính tiền công.

Hoa gắt gỏng:

- Con nhỏ này... Bữa nay sao mà y đậm hơi kỳ vậy? Ai dám nhờ mà y bưng bánh, rót nước chớ. không thích mặc đồ của tao thì thôi, lại đây chọn cho tao một bộ đi.

Bước đến đứng nhìn cái tủ kiếng đầy ắp quần áo của Hoa, Vi ngẩn ra trước vô số màu sắc, kiểu dáng của các váy đầm, quần áo treo bên trong. Cô chắt lưỡi:

- Y như tiệm bán quần áo may sẵn, làm sao mà chọn đây.

Quay lại nhìn Hoa, Vi cao giọng:

- Chiều nay mà đóng vai một con thỏ bạch ngậy thơ nha?

Mặt Hoa ngơ ra:

- Là sao chớ?

- Là mày sẽ mặc bộ đầm trắng thật dịu dàng để yêu, anh chàng sẽ thất điên bát đảo cho mà xem.

Hoa ngàn ngữ:

- Tao chưa bao giờ mặc áo trắng khi gặp Phan hết, màu đó trông bệnh hoạn quá, đâu có gây chút ấn tượng nào như màu đỏ, màu vàng.

Vi nhăn mặt:

- Khổ quá! Vậy mày mặc cái váy màu đỏ, cái áo màu vàng và mang đôi giày màu cam này vào để gây ấn tượng mạnh. Tao nghĩ anh chàng sẽ... bốc cháy trước sự rực rỡ của nữ thần mặt trời của mày đấy.

Chớp đôi mi, Hoa phân vân:

- Sao tao vẫn thích màu đỏ Vi à!

Nhún vai, Vi bảo:

- Vậy thì mặc màu đỏ. Tao không có ý kiến nữa.

- Tao sẽ mặc áo trắng với váy nhung đỏ, được chưa? Mày khó quá, đụng chút là dỗi.

Vi phì cười:

- Nhiều quần áo đẹp như mày cũng khổ.

Hoa liếc mắt:

- Khổ một chút vì tình yêu thì đã sao. Mày nên tập khổ đi là vừa rồi.

- Đừng xúi dại. Tao còn mẹ già, em nhỏ phải nuôi. Yêu không những mất thời gian, mà còn tốn tiền nữa. Tao cần tiền để làm chuyện khác thực tế hơn, quan trọng hơn yêu nhiều.

Hoa dài giọng:

- Với tao không gì quan trọng hơn tình yêu. Bằng bất cứ giá nào tao cũng phải được yêu.

Gật gù ra chiều tư lự, Vi bảo:

- Mà mày có thiếu cái gì nữa đâu ngoài một người yêu. Ráng chiếm được trái tim chàng. một khi anh ta đã chịu đến nhà mày vẫn còn khối cơ hội và hy vọng mà.

Hoa khúc khích cười:

- Nghe giọng điệu của mày chẳng khác giọng điệu của Đại giáo sư tiến sĩ tâm lý “tuổi cập... kè” Cỏ Cú là mấy. Tâm hồn tao bây giờ rối như vườn hoang, mày tha hồ múa gậy để giải nguyùm tao nhé.

Vi làm thình. Cô nhìn ra cửa sổ, nơi Hoa đặt vài ba chậu cúc vàng ngoài bệ, cúc đang có hoa, những nụ nhỏ của chúng trông dễ thương làm sao, chúng dễ thương như Hoa vậy.

Với cô, Hoa luôn là người bạn tốt có điều bản tính Hoa vô tư, nghĩ tới mình nhiều hơn tới kẻ khác nên Hoa ít khi chia sẻ buồn vui với ai, cô chỉ thích nói về mình, muốn người khác vì mình. Hồi còn học chung cấp ba, Vi biết phận nghèo nên cô không lân la kết bạn với Hoa, cô thuộc xóm nhà lá do đó rất ngại bọn dân nhà lầu, biệt thự con nhà giàu, nhưng không hiểu sao Hoa rất thích cô, đầu năm lớp 12 Hoa xin giáo viên chủ nhiệm xếp ngồi gần Vi, chớ không chịu ngồi ở dãy nhà ngói, nhà lầu nữa. hai người đương nhiên thân với nhau hơn trước kia, Hoa luôn miệng kể về gia đình, về bản thân cho Vi nghe, ngược lại hầu như Vi không hé môi với bạn về gia đình mình. Điều duy nhất Hoa biết được ở cô là nhà cô nghèo lắm, nghèo đến mức cô không muốn bè bạn tới hơi kia mà...

- Ê! Trông được không? Mặc như vậy già quá. Hay là tao nghe lời mày, thay cái đầm trắng cho mi nhon hơn?

Lắc lắc đầu, Vi ngao ngán:

- Sợ mày luôn. Điệu vừa vừa thôi, không chừng anh ta tới đứng ngoài cửa rồi đó.

Vừa dứt lời, Vi đã nghe tiếng chuông reo.

Hoa hốt hoảng kêu lên:

- Chết rồi! Chắc ảnh tới. Mày xem mặt tao cần son phấn không? Tóc tao để vậy hay cột nhông lên?

- Lấy cái cài tóc cài lên, tao nghĩ cứ để mặt tự nhiên hay hơn.

- Trời ơi! Làm sao thay quần áo kịp. Hay là mày xuống mở cửa dùm tao đi Vi.

Hoa xoay một vòng trước gương, cô nghiêng qua, nghiêng lại, mỉm cười với mình rồi kéo tay Vi:

- Tự nhiên tao hồi hộp quá. Mày ra salon ngồi đi, phải nhớ hoạt bát, dí dỏm lên như những lúc trong lớp vậy nghe không. Anh Phan chịu nói chuyện lắm đó! Bữa nay tao muốn mày làm hoạt náo viên dùm, vì ngồi trước mặt Phan, bao nhiêu lời tao chuẩn bị bỗng dưng bay đâu mất hết. Tao sắp thành con nhỏ ngớ ngẩn thật rồi.

Đây Vi ngồi xuống ghế, Hoa đứng yên, cố hít vào một hơi dài rồi mới đi ra cửa. Vi mỉm cười, cô bỗng nhận ra mình đang háo hức muốn biết về anh chàng làm Hoa thất điên bát đảo. Cúi xuống bàn, cô lấy tờ tạp chí và vẫn vơ lật từng trang một. Cô tò mò lắng nghe giọng nhỏ nhẹ khác thường ngày của Hoa, rồi giọng nam trầm ấm áp thật quyến rũ của anh chàng mà cô đang nôn nao biết mặt vang lên thật ngọt.

Hai người vẫn còn đứng ngoài sân, chẳng hiểu Hoa nói gì mà anh ta cười, tiếng cười giòn rã rất đàn ông làm Vi xao xuyến khi nhớ tới ba mình. Hồi ông còn sống, thỉnh thoảng Vi vẫn nghe ông cười. Ba cô cũng có giọng nói trầm ấm ngọt ngào, ngày xưa mẹ cô từng chết mệt vì miệng

lưỡi đường mật của ông mà. Có phải Vi vừa được nghe lại giọng cười của ba cô không?

- Anh Phan vào đây em giới thiệu bạn em...

Tiếng Hoa điệu hạnh vang lên như báo hiệu với Vi rằng cô bắt đầu vai trò hoạt náo viên là vừa rồi. Vi thấy vui khi nghĩ mình sắp làm điều tốt cho bạn nên cô chuẩn bị một nụ cười hết sức chân tình cởi mở khi Hoa trình trọng giới thiệu:

- Vi, bạn thân nhất của em...

Cuốn tạp chí mỏng tanh trên tay Vi bỗng nặng trĩu, nụ cười của cô thoáng chốc bỗng méo mó thảm hại, Vi quá sửng sốt vì bất ngờ. Tại sao lại là anh ta chứ. Khi nghe Hoa dịu dàng thốt lên cái tên "Phan" lần đầu tiên, Vi đã ngỡ ngợ, đã mô hồ một linh cảm nào đó tên gã đàn ông này có liên quan đến mình. Nhưng ngay khi đó cô đã vội xua cái suy nghĩ khó chịu ấy đi, vì chẳng lẽ trái đất này hẹp đến mức những người không ưa nhau lại phải gặp nhau. Điều này khó thể có được. Song thực tế khác hẳn, điều tưởng khó xảy ra ấy đã xảy ra, Vi hơi mất bình tĩnh, cô cố giữ cho khỏi rùng mình vì thấy lạnh ở xương sống, dường như cái lạnh này Vi đã gặp phải một lần ở đêm mưa ba cô chết.

Trấn tĩnh lại, Vi ngẩng cao đầu lên nhìn người đối diện, cô thấy Phan hơi nhăn mày và bối rối nhìn chằm chằm vào cô rồi sau đó anh ta lên tiếng trước, giọng anh ta kéo dài như cố tình giễu cợt:

- Tôi là Phan. Trần Minh Phan. Còn Vân Vi là gì... Vân Vi nhỉ? Chắc không phải Trần Thị Vân Vi đâu.

Vi co lại vì choáng váng và tức giận, cô chưa biết ứng phó ra sao thì Hoa đã mau miệng:

- Vi là Lê Thị Vân Vi. Cái tên đẹp phải không anh Phan?

Phan gật đầu:

- Tên đẹp và họ cũng đẹp. Họ Lê nghe hay hơn họ Trần nhiều.

Vi đột nhiên cảm thấy tự ái bị tổn thương trước câu nói ấy. Thu hết lòng kiêu hãnh, cô ngẩng cao đầu lên thêm một chút và bảo:

- Tôi cũng nghĩ vậy, về một mặt nào đó.

Phan lại cười, lần này Vi ghét cay ghét đắng giọng cười của anh. Chỉ vì nó quá giống giọng cười của ba cô, giống đến mức cô rùng mình rờn óc. Chưa biết sẽ nói tiếp gì cho đúng vai trò hoạt náo viên, Vi đã nghe Hoa lên tiếng:

- Anh Phan có biết em họ gì không nè?

- Chưa biết, nhưng anh lạy trời cho em không mang họ Trần hoặc họ Lê.

Mặt Hoa xịu xuống, cô nũng nịu:

- Sao kỳ vậy? Em có chê họ Trần xấu đâu.

Giọng Phan đưa đẩy thật tình tứ:

- Anh với em khác họ, chẳng qua tại nghĩ tới câu ca dao:

"Quạ kêu nam đáo nữ phòng

Người dưng khác họ đem lòng nhớ thương"

ấy mà.

Vi chen vào:

- May cho anh và cả tôi nữa, vì Hoa họ Nguyễn. Họ này cũng đẹp phải không?

Hoa nhìn Phan và Vi rồi hỏi:

- Tự nhiên lại đề cập tới tên, họ. Mình nói chuyện khác không hay hơn sao?

Nghiêng đầu về phía Hoa, Phan ngọt ngào:

- Đề nghị của em thật vừa đúng lúc. Bây giờ em thích nói chuyện gì đây?

- Chuyện về anh...

- Ôi! Chắc em thất vọng thôi. Anh ghét nói về mình lắm. Có gì hay đâu chứ. Nhưng nếu em cho anh biết về em và cô bạn Vi chắc lý thú hơn nhiều.

Vi khoanh tay khiêu khích:

- A! Thì ra anh thích giấu con người thiệt của mình nhưng lại tò mò muốn tìm hiểu về kẻ khác. Với Hoa thì đúng là anh cần tìm hiểu, còn với tôi, anh muốn biết gì và để làm chi cơ chứ?

- Biết thêm một người, luôn luôn là điều tôi thích. Vi ngại sao?

- Ngại chớ. Vì tôi chưa hiểu mục đích của sở thích hơi tham này.

Hoa đứng dậy, hai tay đan vào nhau:

- Vậy hai người cứ tự nhiên tìm hiểu nhau. Hoa làm nước cam nha.

Phan đốt cho mình điếu thuốc, anh rít một hơi rồi dụi ngay vào gạt tàn. Giọng xúc động:

- Không ngờ gặp lại cô, và gặp lại trong nhà Hoa. Tôi vẫn nghĩ mẹ con cô đã về một vùng quê nào đó sau đêm mưa đáng nhớ ấy.

- Tôi sinh ra và lớn ở thành phố này, tại sao tôi phải đi đâu. Và tại sao không vào nhà Hoa được? Chẳng lẽ anh cho rằng tôi không được quyền làm bạn với tầng lớp thượng lưu, như anh em anh?

- Sao lại nóng nảy dữ vậy. Đây đâu phải là nơi để làm ồn. Chúng ta đều là khách mà. Tôi nghĩ tốt nhất đừng gây phiền cho nhau nữa.

Vi bật cười thách thức:

- Tôi hiểu. Anh luôn nghĩ tôi gây phiền hà cho anh. Trong mắt anh, tôi là dân quậy chuyên nghiệp, quậy để đòi tiền chớ gì? Coi chừng, muốn thì sẽ có đó. Tôi không biết xấu hổ là gì đâu.

Phan ném cho Vi cái nhìn hậm hực. Anh nhìn vẻ mặt nghênh nghênh, đôi môi mím lại bất cần, hai tay khoanh trước ngực đầy cao ngạo của Vi, rồi có cảm tưởng rõ rệt là anh đang nhìn vào một tấm gương soi và thấy hình ảnh hơi lệch lạc của bản thân mình. Cảm giác ấy thật là kỳ.

TÌNH NHƯ SƯƠNG KHÓI

Trần Thị Bảo Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 3:

Bỗng dưng Phan nhớ lại gương mặt đầy nước mắt, thê thảm của Vi ở đêm mưa, cô đến gào khóc tại nhà anh.

Mọi việc đã xảy ra bất ngờ làm anh choáng váng lẫn tức giận, đêm ấy anh đã mất bình tĩnh, đã la toáng lên, đã xô đuổi những người xa lạ lần đầu trong đời anh biết đến ấy, một cách thô bạo lẫn phủ phàng. Để đến bây giờ, khi nhận ra Vi và nói chuyện với cô, Phan vẫn cố nghĩ rằng tất cả những gì anh chứng kiến ở buổi tối tang thương đó, là một màn kịch phi lý được người ta dựng lên trên cái chết của ba anh để làm tiền.

Mấy tháng qua đi rồi, anh không gặp lại "Họ". Anh tưởng đã quên hết tất cả những đau đớn đắng cay ấy. Nhưng hôm nay vết thương cũ lại bị chọc vào cho chảy máu. Phan đang ráng bình tĩnh đối xử với Vi bình thường như hai người chưa hề biết nhau, thì chính cô lại muốn anh nổi khùng lên. Phan cau mặt, khi bắt gặp đôi mắt khiêu khích, cái nhìn ngoan cố của Vi. Cô nhìn y như cái nhìn của ba khi ông giận.

Giọng Vi lạnh lùng cắt ngang suy nghĩ của PHan:

- Nói để nói thế thôi. Hoa là bạn rất tốt của tôi, tôi đâu muốn nó nghĩ xấu về gia đình tôi. Tóm lại, tôi im vì ba mình chứ không phải vì dòng họ rất tồi của nhà anh đâu.

Phan ngồi sững trên ghế. Thường ngày anh rất mồm mép và hoạt bát, khi bước vào nhà Hoa, nhìn thấy Vi ngồi chễm chệ trên salon, anh đã bối rối. Có lẽ Vi cũng như anh thôi, đôi tay không ngừng đan vào nhau của cô đã chứng minh cô đang xao động, có điều Vi vẫn chua ngoa vì cô là đàn bà. Trong trường hợp giận dữ, xúc động đàn bà vẫn bản lĩnh hơn đàn

ông ở chỗ biết sử dụng tối đa mồm mép độc địa của mình. Vì đang thể hiện tốt việc đó làm Phan chột nhớt tới mẹ và em gái. Nếu hai người ấy có mặt, chắc "bi kịch đêm mưa" sẽ tái diễn. Mẹ và em anh không đời nào tha thứ cho bất kỳ ai dám động vào ba. Còn anh thì sao? Đêm đó anh đã thể hiện tính ích kỷ của mình rất cao. Anh vì ba anh, vì anh hay vì cái gì đó gọi là tiếng tăm, danh dự của gia đình mà đã thẳng tay với những người mới gặp lần đầu tiên? Sau chuyện đó, mẹ anh và Thúy Cầm luôn nói rằng người ta bịa đặt để làm tiền gia đình, để hạ uy thế giòng họ này. Phan đã tin như vậy, vì đầu sao tin điều này vẫn đỡ khổ hơn tin vào những gì đã xảy ra.

Thần kinh căng thẳng, Phan dựa người ra ghế, anh tự hỏi Vi đã nói dối với bao nhiêu người rằng cô ta là con gái của ông Minh Tiến rồi. Phan không muốn có thêm người biết chuyện tai tiếng đã xảy ra đêm ba mình chết.

Anh ngậm ngừng rồi thẳng thẳng hỏi:

- Tôi vẫn muốn gặp riêng Vi để làm cho sáng tỏ một số vấn đề liên quan đến ba tôi và danh dự của gia đình.

Vẫn bằng giọng điệu chua chát, mỉa mai, Vi khẽ nhếch môi:

- Chỉ có đầu óc anh tầm tối thôi, chớ mọi việc từ lâu vẫn sáng như ban ngày, khổ nỗi mẹ anh không chịu chấp nhận sự thật nên muốn các con mình u mê theo...

Phan nóng người vì câu nói hỗn hào của Vi, anh hằm hằm ngắt lời cô:

- Đồ mất dạy! Nếu thật sự như vậy, cô không xấu hổ vì mình là con không cha sao?

Vi bình tĩnh lạ thường, bao uất ức lâu nay bỗng tuông ra cay độc:

- Tôi có cha, tên ông không nằm trong tờ khai sinh nhưng vẫn luôn luôn nằm trong tim tôi. Còn mẹ con anh thì sao? Ba không hề yêu

thương các người, các người chỉ nắm được phần xác của ba mà thôi, những gì ông từng làm cho các người chẳng qua là bốn phận. Bao nhiêu năm nay chúng tôi không đòi hỏi, không làm phiền, thậm chí luôn luôn mang nặng mặc cảm khi nghĩ về gia đình bên đó, nhưng tại sao các người ác đến mức không cho chúng tôi dự đám ma cha. Người chết rồi vẫn còn khổ, chỉ có mẹ con anh là vui thích. Anh thích lắm phải không?

Tái mặt, Phan hét nhỏ:

- Không được hỗn. Cô tưởng mình là ai vậy? Cô muốn làm giặc ở đây à? Tốt hơn hết cô nên xéo đi cho sạch mắt tôi, lúc nào bọn nhà cô cũng muốn nặng chớ không muốn nhẹ. Nếu đây là chỗ ở của tôi, tôi đã xách cổ cô ném ra đường rồi.

Vi thách thức:

- Ở Đây anh vẫn dư sức khỏe và... uy tín để làm điều đó mà. Hay anh sợ Hoa chê mình là vũ phu?

Phan im lặng, anh thấy mình đại dột khi nói tay đôi với con bé lố chốt như Vi, cách nói ngang ngang không nhường người khác, cùng cái nhìn đầy khiêu khích ngoan cố giống ba anh của Vi đã làm anh rối trí. Dù không chấp nhận sự thật, dù chối mối quan hệ ruột rà, Vi vẫn là bằng chứng sống, chứng minh ba anh có một người vợ khác, có những đứa con khác. Phan không phải là thằng con trai duy nhất, là đứa cháu đích tôn của giòng họ này, ngoài Vi ra, anh còn một người em trai khác mẹ nữa. Đêm đó, chính anh đã vớ cái ghế đầu ném vào đầu thằng em ấy đến đổ máu.

Tại sao anh lại có hành động như côn đồ vậy? Tại thằng Thanh Vi xô anh trước, hay tại anh quá hốt hoảng, quá bất ngờ trước "bọn người" mà mẹ anh gọi là kẻ cướp, kẻ lừa đảo ấy?

Bỗng dưng Phan khổ sở lắc đầu. Sâu xa hơn hết là tại anh ích kỷ, cố chấp, nhỏ mọn. Anh đã hụt hẫng, choáng váng, không chịu đựng nổi ý nghĩ ba mình có một gia đình khác gia đình ông đang có. Ba anh đã là

một người chồng tốt, người cha hết lòng thương yêu con. Nhưng lẽ nào tất cả những cái đó là một màn kịch? Suốt bao nhiêu năm, ông đã lén nuôi nấng, lo lắng cho một gia đình khác nữa của ông. Suốt 20 mấy năm, Phan đã tưởng mình hiểu rõ cha, thoáng một cái ông gần như người xa lạ. Ông yêu bà vợ nào, những đứa con nào của ông nhiều hơn?

Câu hỏi thật khó chịu vì mang đầy những ganh tỵ, nghi ngờ bồng lại xâm chiếm tâm hồn Phan làm anh bức bối ghê gớm. Anh không nhỏ mọn đến mức oán thù sâu sắc như Cầm, nhưng anh cũng không sao giang tay ôm hôn thăm thiết những đứa em không mong mà có này. Với anh, "Họ" là người xa lạ.

Hoa khệ nệ bưng khay nước lên cô ríu rít:

- Bữa nay ba mẹ gì cũng đi vắng hết. Anh Phan đừng chê em không được chu đáo nghen.

- Anh không dám chê đâu. Vì chê, biết đâu lần sau đến, em không cho anh uống nước nữa...

Bưng ly cam tươi để trước mặt Vi, Hoa hỏi:

- Hai người... hiểu nhau tới đâu rồi?

Vi nhún vai:

- Đủ để biết người, biết ta.

Phan cười cười:

- Bạn em không đơn giản chút nào Hoa à. Anh vẫn thích nói chuyện với những người luôn làm thần kinh mình căng thẳng.

Tròn mắt lên một cách đầy ngạc nhiên, Hoa nói có vẻ hơi ganh tỵ:

- Em không nghĩ Vi làm anh vận dụng trí óc nhiều đến như vậy. Vi chỉ thích đùa thôi mà.

Vi bưng ly nước lên uống một ngụm, cô thấy khổ sở vì cái nhìn của Hoa, con bé đã quá yêu nên luôn nghi ngờ, lo sợ. Hoa hiểu lầm câu nói lấp lửng của Phan rồi.

Nhẹ nhàng nhưng cương quyết, cô đứng dậy:

- Xin lỗi... quý vị nhe, tôi phải về, công chuyện ở nhà còn hằng đống. Nghĩ tới nó, ngồi đây không thoải mái tý nào. Anh Phan ở chơi với Hoa nhé!

Ngần ngừ một giây, Hoa đứng dậy theo Vi, cô vã lã:

- Mà kỳ thật, tự nhiên bỏ về làm tao hết vui.

Dẫn chiếc xe đạp ra cổng, Vi nói:

- Tao luôn thật tình với bạn bè, tao hiểu mày, nhưng mày không hiểu tao đâu. Thôi vào đi, đừng để hấn ta chờ.

Đóng cổng lại, Hoa bước vội vào nhà, trái tim cô bỗng nhói một cái khi thấy Phan trầm tư bên khói thuốc. Từ lúc quen anh tới giờ, Hoa chưa lần nào thấy Phan ngồi bất động như thế, anh luôn luôn sôi nổi, ồn ào, và vui nhộn kia mà. Hoa ngồi xuống kế bên, cô bỗng thấy mình nhút nhát và thiếu tự tin một cách lạ kỳ. Uống một ngụm nước, cô rụt rè hỏi:

- Anh đang nghĩ gì vậy?

- À... không. Bạn em về rồi à?

- Dạ về rồi.

Phan tiếp tục nhả những vòng khói tròn lên không. Hoa sốt ruột nhìn những sợi khói mong manh ấy tan loãng, mãi một lúc sau, Phan mới lên tiếng:

- Em thân với Vi lắm hả?

Hoa trả lời bằng cái gật đầu, rồi như thấy làm thế là không nên, cô nói thêm:

- Tụi em học chung ở cấp 3, ngồi chung bàn mà, chuyện gì lại không kể cho nhau nghe. Vì dễ thương lắm đó.

Hơi gục gật đầu, Phan chột hỏi:

- Vậy em biết gì về gia đình Vi?

Có lẽ vì bất ngờ, Hoa ấp úng:

- À... thì nhà Vi có hai chị em, cha mới vừa chết, mẹ bị đau tim, gia đình nghèo lắm, nhưng bản thân con bé rất ham học, nó đang vừa đi làm, vừa học thêm ban đêm...

- Em biết nhà Vi không?

- Em biết... Mà anh hỏi chi vậy?

Phan xua xua tay, thái độ của anh làm Hoa tự ái. Cô chột ân hận khi cố giữ Vi ở lại để gặp Phan. Nhưng Vi là bạn thân của cô mà. Tại sao vậy? Chẳng lẽ mới gặp nhau lần đầu mà Phan và Vi đã có tình ý rồi à? Họ coi thường cô đến thế sao? Bàng hoàng vì bị xúc phạm, Hoa lắc đầu và nhếch miệng cười cay đắng. Khó ai biết được chữ ngờ lắm.

* * * * *

Huy ngồi dậy khi nghe tiếng chổi xột xoạt ngoài sân. Hôm nay khá lạnh, những ngày lập đông mặt trời mọc trễ, nên đã năm giờ mấy sáng rồi mà vẫn tối như ban đêm.

Bước xuống giường đến bên cửa sổ, Huy nhìn ra sân, nơi có ánh lửa và những tiếng nổ tí tách của cành khô bị đốt cháy. Anh thấy một dáng nhỏ ngồi yên bên đống lửa. Cô gái này là người duy nhất trong xí nghiệp anh chưa có dịp nói chuyện riêng để tìm hiểu, thăm hỏi hoàn cảnh gia

đình. Vi luôn tránh né anh làm Huy cũng không tự nhiên khi bất ngờ phải chạm mặt cô.

Nhớ tới lần nhìn thấy Vi bụm mặt la lên thất thanh, Huy tủm tỉm cười. Đúng là trở trêu cho... giám đốc và oái oăm cho nhân viên, lại là nữ nhân viên mới vào làm còn rất trẻ nữa chớ. Hôm ấy đúng là anh bất cẩn, anh không nghĩ có người vào phòng lúc sáng sớm, nên đã quá tự nhiên. Người tạp vụ trước đây luôn luôn dọn phòng làm việc và phòng ngủ của anh vào buổi chiều, buổi sáng chị ta lúc nào cũng tới trễ với trăm ngàn lý do, để rồi sau đó dọn dẹp qua loa mặc cho ly tách ám vàng màu nước trà, bàn làm việc đóng bụi cả lớp, cửa kính lu mờ, nước thì hôi khúi, nguội ngắt, lạnh tanh, chị ta ngồi kè bên Cầm để nói láo. Vì chị ta là người quen của Cầm nên dù khó chịu, cũng không ai dám góp ý gì. Cầm vẫn hay nói với Huy về hoàn cảnh khó khăn của chị ta. Anh vừa thông cảm vừa nể nang Cầm nên giả lơ không biết. Đến khi bảo vệ xí nghiệp bắt gặp chị ta ăn cắp 10 sợi dây sên, thì Huy buộc phải cho nghỉ việc.

Đang nghĩ ngợi lan man, Huy bỗng nghe tiếng thì thầm khe khẽ:

"Tôi Tôi Tôi và Tôi

Những điều lấp lửng

Những chuyện đào sâu

Tôi thương xót tôi vấp ngã

Tôi chịu đựng tôi giả trá

Tôi nguyên rủa tôi đón hèn

Tôi dày vò tôi những bí ẩn

Tôi phơi trần tôi bằng sự thật trắng

Tôi ngọt ngào cay đắng

Nhận ra tôi

Mảnh cuộc sống ngọt như lưỡi dao

Rạch từng luồng ký ức

Tôi ngỡ ngác nhìn tôi

Rạch vào đời thực

Những đường dao bén ngọt phận người

Những đường dao đánh thức tim tôi... "

Huy ngạc nhiên vô cùng khi nghe dứt lời như thơ ấy. Hình như cô gái này đang tự than thì phải. Những lời than thân rõ là một bài thơ được đọc ngắt đoạn rất hay. Trong khung cảnh âm âm bên ánh lửa bập bùng chỉ có gió và nhờ gió đưa những tiếng thì thầm riêng tư tới tai Huy, anh bỗng xúc động khi thấy dáng nghiêng nghiêng của Vi trông lẻ loi cô quạnh làm sao.

Theo lời nói rất dửng dưng của Cầm, thì Vi là một cô gái "ít học, ù lì, nói năng cọc lốc cho làm tạp vụ là đã chiếu cố hoàn cảnh gia đình rồi... ". Bấy lâu nay Huy không để ý, nên cho là Cầm nói đúng, nhưng đâu phải như vậy. Mọi người đều có thể thích thơ, thậm chí làm cả ra thơ, có điều đọc một cách đầy xúc cảm bài thơ có chiều sâu như vậy, không thể nào là người ít học, ù lì (nếu không muốn nói là đần độn) được. Vi phải là người thông minh, nhạy cảm và, có tâm hồn và có cả ăn học. Ngoài ra cũng có thể cô có nỗi niềm riêng, mà không nói được với người khác.

Nhìn Vi dùng que khơi khơi đốt lửa, Huy không hiểu sao mình lại tò mò muốn biết về Vi. Cô ta làm việc mà giống đang đùa chơi. Anh tìm hộp thuốc lá rồi mở cửa bước ra ngoài sân. Sương đêm từ những cành cây cao rơi trước mặt anh lạnh lạnh. Huy đã đến sau lưng Vi rồi cô vẫn không hay.

Anh lên tiếng:

- Tôi có thể xin chút lửa chớ!

Vi quay phắt lại, cô để tay lên ngực hốt hoảng. Môi há ra như sắp la. Thái độ của cô làm Huy buồn cuội. Anh cao giọng:

- Sao! Cô định la nữa à! Tôi có làm gì đâu nào?

Vi đỏ mặt khi hiểu ý câu nói của Huy. May là trời còn tối nên anh không nhìn ra sự bối rối của cô. Vi ấp úng:

- Ông... Ông làm tôi hết hồn.

Ngồi xuống cầm một cành khô đang cháy lên, Huy bập một hơi thuốc và nói:

- Không biết với mọi người thì sao, chứ với tôi khó ai khiến tôi hoảng hồn đến lần thứ hai lắm. Yếu bóng vía đâu làm nên việc lớn.

Ngó chăm chăm vào ngọn lửa, Vi làm thinh. Lần đầu "lão" giám đốc nói chuyện với mình, đừng khó chịu khi nghe cách nói tự cao tự đại của lão. Dầu sao giám đốc cũng phải hơn người thường chớ. Chịu khó ngọt đi...

Vi nhỏ nhẹ lảng sang chuyện khác:

- Thưa... còn sớm lắm, sao ông không ngủ?

- Nhân viên đã làm việc rồi, làm sao tôi ngủ được. Bữa nay cô quét sân, đốt lá sớm quá làm tôi dậy sớm theo.

Giọng Vi kêu lên lo lắng:

- Chết rồi! Tôi đã phá giấc ngủ của ông. Thường người ta hay có những giấc mơ tuyệt đẹp lúc trời hừng đông. Tôi làm giám đốc mất cả... cơ hội chiêm bao rồi. Ông đừng giận nhe.

Huy bật cười. Cô bé này lém lỉnh chớ không ù lì như Cầm nhận xét đâu. Anh nói:

- Thật vậy sao? Nếu vậy khi phải thức sớm hơn cả tôi, cô có uống những giấc mơ đẹp của mình không?

Vứt một chiếc lá khô vào lửa và nhìn nó cong queo trước khi cháy đỏ.
Vi trả lời:

- Với tôi, những giấc mơ không thiết thực bằng chén cơm. Người ta đâu có sống bằng chiêm bao, nên tôi cũng khôn hồn không biết nằm mơ, để khỏi phải tiếc rẻ gì hết.

- Câu trả lời thật lý thú. Tôi là người rất thực tế, dù tôi cũng rất thích nằm mơ. Tôi có thể giúp gì được cho cô?

Nhớ những lời Hoa kể với mình: "Anh Huy khen mày có giang buôn bán..." Vi bỗng thấy vừa ghét, vừa khinh người đàn ông trước mặt. Ông ta giả vờ đãi bôi đó thôi nếu thật ông ta tốt đến mức giúp mình thật thì đã không cho mình làm công việc vào sớm, về muộn hơn mọi người này rồi. Với người như giám đốc Huy, tốt nhất nên yên thân với việc làm, đừng xin xỏ nhờ vả mà ân hận. Biết đâu "lão" ta sẽ cho mình nghỉ việc rồi nói với Hoa rằng mình hết giang buôn bán rồi, đã vậy còn làm thất thoát tiền. Anh em với nhau, họ phải tin nhau chớ...

- Sao! Suy nghĩ gì lâu thế? Trời sáng rồi kìa. Tôi có thể giúp gì cho cô!

Vi giật mình:

- Chết! Tôi phải đi nấu nước, lau hành lang, rửa ly tách. Tôi cảm ơn ông đã nhận tôi vào làm. Cảm ơn nhiều lắm.

Huy xua tay:

- Làm gì gấp gáp dữ vậy. Cô chưa trả lời tôi mà.

Vi chớp mắt, cô vờ ngơ ngác:

- Dạ trả lời về cái gì?

- Cô không muốn làm tạp vụ phải không?

-Ồ! Không! không đâu! Chào giám đốc tôi đi làm việc, kéo trễ nãi cô Chăm sẽ la đó.

Nhìn Vi hấp tấp bỏ đi, Huy chợt nhớ những lời cô đọc lúc nãy:

"Tôi Tôi Tôi và Tôi...

Tôi dày vò tôi những bí ẩn đen... "

Anh băng khuâng, thắc mắc.

Tại sao một cô gái lạ lùng như vậy lại chịu khó làm lao công cho xí nghiệp của anh. Cô ta khó khăn đến mức chịu khổ, chịu cực như vậy sao. Đúng là "Mảnh cuộc sống ngọt như lưỡi dao". Anh cho hai tay vào túi áo pijama và lững thững bước vào phòng. Sáng nay Huy đã bỏ một buổi tập thể dục, tâm hồn anh lại lâng lâng kỳ cục. Nhất định anh phải xem lại hồ sơ của Vi xem hoàn cảnh gia đình cô như thế nào mới được.

Đợi lúc không có Thu Hạnh kể bên, Vi hỏi băng quơ:

- Chị Hà! Giám đốc Huy không có cha mẹ, anh em gì sao?

Đang bầm một thớt ớt. Hà hỏi vặt:

- Ai nói vậy?

- Em hỏi chị, chứ ai mà nói.

Ra vẻ bí mật, Hà xuống giọng:

- Cậu ta có mẹ và ông anh hai ở nước ngoài.

- Ủa! Vậy ba ông đâu? Chết rồi hả?

Hà hất mặt lên:

- Nói tầm bậy cũng nói. Ông còn sống nhăn. Có điều không ở chung với vợ con.

- Nghĩa là sao chứ.

- Mà hỏi chi vậy?

Gãi gãi đầu, Vi cười gượng ngập:

- Tò mò thôi!

Hà lắc đầu:

- Thôi, chả nên tò mò làm gì ranh con à! Cầm nó xé em ra đó.

Nghe đến tên Cầm, Vi thấy ghét trong bụng, cô nói:

- Lạ thật. Gia đình giám đốc có liên hệ gì tới Cầm, để cô ta muốn xé ai thì xé.

- Sao lại không. Đi tới đâu Cầm cũng rao lên rằng mình là hôn thê, hôn thiết gì đó của giám đốc. Ai mò mò, tọc mạch chuyện gia đình cậu Huy thì y như rằng bị kêu lên văn phòng để làm khó làm dễ.

Nhíu mày lại, Vi hấp tấp hỏi:

- Nhưng thật ra Cầm có phải vợ sắp cưới của giám đốc không?

Ngừng tay lại, cầm con dao dứ dứ về phía Vi, Hà nghiêm nghị:

- Thật thì sao, mà không thật thì sao? Em làm gì quan tâm đến mức... cà lăm vậy? Coi chừng mất sở làm vì tội đèo bòng đó.

Sững ra một chút, Vi kêu lên:

- Xời ơi! Chị nghĩ bậy quá. Em rất thực tế, nên chả ngu dại gì mơ tưởng đến giám đốc. Em chỉ tội nghiệp ông ta thôi, nếu ông ta ưng một người như Cầm thì thật uổng đời.

Hà nhún vai:

- Lo làm chi cho ốm. Cậu Huy kén lắm. Cầm ăn thua gì, với cậu ấy giàu có không phải là tiêu chuẩn lớn đâu, vì cầu bây giờ cũng giàu nứt vách, đổ tường.

- Giàu nứt vách nhà nên phải vào ở luôn trong xí nghiệp để khỏi xây nhà khác.

- Em giỏi tào lao thật! Cậu Huy có nhà riêng chớ sao không. Thường cậu ấy vẫn ở đây, trừ những đêm đi chơi về khuya hay là về với một cô nàng nào đó, cậu ta mới về nhà để nhờ sáng dạy trẻ cũng không quên với công nhân. Đàn ông mà, ai không vậy.

Liếc Vi một cái, Hà nhỏ giọng:

- Nhưng việc đi đêm không muốn về nhà vì sợ phiền, chỉ là cái cố nhỏ thôi. Nguyên nhân sâu xa là tại trước đây cậu Huy và bà mẹ đã không hợp nhau. Bà ta nguyên tắc, quyền hành, cậu này lại bướng không thích nghe lời người khác. Mẹ con như nước với lửa ấy mới khổ, bởi vậy cậu ấy mới không xuất cảnh theo mẹ.

Vi không giấu sự tò mò, cô hỏi tới:

- Sao chị biết?

Mặt Hà hất lên đầy tự hào:

- Chị với cậu Huy là bà con mà. Ông nội cậu ấy với ông nội chị là anh em ruột. Nhưng ông nội chị chết sớm nên ba chị học hành dang dở tới đời con, đời cháu nghèo rớt mùng tơi. Ở dưới quê đi cày thuê cày mướn cực lắm, may nhờ chú Hoài đem hai chị em lên đây, cho vào làm ở xí nghiệp này ấy chớ.

Vi thắc mắc:

- Chú Hoài là ai?

- Ba cậu Huy chớ ai. Ông tốt với họ hàng, bà con lắm. Có điều ông không ở gần đây.

- Ủa! Vậy ông ở đâu?

Thay vì trả lời câu hỏi của Vi, Hà đứng dậy bưng thau mắm xuống cho ớt và tỏi băm vào. Chị vừa trộn dưa vừa hít hà:

- Thơm thật! Nội chợ có hàng mắm của bà 5 là ngon nhất. Cậu Huy khoái món này lắm.

Đang âm ỨC vì thắc mắc, Vi chém vào câu Hà vừa nói:

- Ông ta ăn dưa mắm cũng như chúa Trịnh ăn món Mầm Đá của Trạng Quỳnh vậy thôi. Có gì đâu chị xuýt xoa.

- Này! Này! Chưa biết nhiều về người ta, sao lại nhận xét vội vàng thế! Cậu Huy ăn dưa mắm vì thích, vì đã quen ăn, chớ không phải vì chán sơn hào hải vị nên đổi món dân giả đâu.

Vi dài giọng:

- Nhà giàu có ăn tương cũng khác nhà nghèo chị ơi! Tương của họ ít ra cũng xào mỡ...

- Con khỉ này, sao lúc nào em cũng cay cú, người ta có được ngày nay vì ngày xưa cũng từng ăn mắm quệt. Cậu Huy không phải dân giàu từ trứng giàu ra đâu. Trước đây cậu ấy cũng từng bị sa cơ thất thế. Đi làm công cho người ta phải biết trên, biết dưới, chị thì dễ rồi, nhưng bà Hạnh không dễ đâu. Nãy giờ mà có bả là em bị sạt... đây bình luôn.

Cười hì hà, Vi nịnh:

- Bởi vậy khi có chị Hạnh ở đây em đâu dám hó hé. Chị hợp với em hơn chỉ nhiều. Thôi, em đi lau cửa kính đây, không bà Cầm lại hét bụi bặm, dơ dáy. Khổ em lắm.

Hà bữu môi:

- Xi! Trước đây con mụ Sa, bà con gì đó với nó làm tạp vụ sướng như tiên, chị có bao giờ thấy mụ ta lau cửa kính, quét mạng nhện. Cầm vẽ chuyện để "đi" em thôi. Làm gì phải sợ, được đăng chân nó sẽ lấn đăng đầu ấy.

Vân Vi nhăn nhó:

- Khổ quá. Em không có họ hàng với giám đốc như chị, nên em sợ bị nghi việc oan mạng lắm.

- Sợ gì chứ. Xin vào đây làm khó thật đó. Nhưng nếu em làm việc tốt, Cầm không dám tự ý cho em thôi việc đâu. Bất quá nó chỉ là Trưởng phòng hành chánh, phụ trách luôn khâu nhân sự Quyền hơn giám đốc sao?

Chưa kịp nói lời nào, Vi đã nghe tiếng giày lộp cộp giận dữ của Cầm. Cô ta hầm hầm nét mặt, chống nạnh hất hàm:

- Làm ăn gì vậy? Đốt lá rồi không hốt tro bụi bay tùm lum. Nước nấu thì hôi khói giám đốc có khách, cho khách uống nước đó, em coi được không?

Hà bênh vực:

- Người ta chỉ có một đầu, hai tay, hai chân thôi, làm gì cũng từ từ. Nó đâu có thời gian ngồi lê đôi mách như bà Sa trước đây. Còn nước pha trà ấy à? Chị Hạnh đã đề nghị nhiều lần rồi, có ai ứng tiền mua rế sô đầu mà nấu nước cho đừng hôi khói. Chắc thiên hạ sợ tụi này ăn chặn, uống bớt đầu hôi.

Cầm hậm hực:

- Tôi không nói tới chị Còn cô em nữa. Hừ. Lên văn phòng gặp tôi.

Dứt lời Cầm quay lưng đi một nước. Vì căn răng làm thình. Hà tướng cô sợ, nên động viên:

- Nó làm bộ, làm tịch đấy. Lên đó nếu nó nặng lời, em cứ trở xuống đây, chị nhất định nói với cậu Huy dùm em.

Vi khẽ lắc đầu:

- Em cũng có khuyết điểm mà.

- Mốc xì! Vạch lá tìm sâu, bảo sao không thấy lỗi. Như tụi chị, lắm khi cho cả xí nghiệp ăn cơm vừa khê vừa sống vì củi lửa mắc dịch, vậy mà nó có dám động vào đâu. Nhất thân, nhì thế. Em không có ai đỡ đầu lại không nịnh bợ, nên nó đi em đó.

Vi bước vào phòng làm việc của Cầm. Cô ta đang cùng mấy nữ nhân viên sắm soi ba bốn sấp vải, màu thật đẹp. Làm như không thấy Vi đứng xớ rớ... Cầm nói:

- Màu thì đẹp thật, nhưng mình vải vẫn chưa vừa ý. May đồ nhiều quá cũng chán, vì chả biết may kiểu gì, quần áo chất đầy tủ, có cái chỉ mặc qua một lần rồi xếp bỏ xó. Mẹ mình la hoài chớ gì. Nhưng la thì la, tiền của để làm chi mà không mua sắm, đến hồi chết có mang theo được đâu. Như ba mình chẳng hạn, chết là hết, đám ma thật to cũng chỉ nở mặt người sống. Tro bụi trở về cùng tro bụi, quả là thật đúng.

Không hiểu Cầm muốn giở trò gì đây. Vi vớ cây chổi lông gà quét cái tủ sắt. Cô không muốn nghe, nhưng giọng điệu khoe khoang hợm hĩnh của Cầm vẫn vang vang lên tai.

- Hồi còn sống, ba cứng mình nhất. Muốn gì được nấy mà. Đồ chơi chất đầy phòng tới bây giờ mình vẫn còn cất.

Tiếng ai đó hòa theo:

- Chị Cầm chơi kỹ quá nên mới không bị hư chớ gì.

- Có hư chớ, nhưng mình chả đành lòng vứt đi. Bây giờ nhìn lại những món đồ chơi đó mình như thấy ba mình, thấy lúc ông vừa cuội vừa đưa đồ chơi cho mình. Trên đời này ông thương mình nhất, mình dám chắc như thế.

Thì ra Cầm kêu Vi lên đây để cô phải nghe những lời dối trá đó. Cầm muốn cô khổ sở khi nghe cô ta kể lẽ khoe khoang, hạnh phúc của mình đây mà.

Tay cầm chổi lông gà, Vi xăm xăm bước đến gần Cầm, giọng cô ôn hoà:

- Chị gọi tôi lên đây có chuyện gì không?

Lừ mắt, Cầm vắn vẹo:

- Người ta đang nói chuyện chờ một chút thì chết hay sao hả? Đúng là... là...

Vi uất nghẹn, tay cầm chổi run lên. Cô thềm vọt một cái vô gương mặt son phấn bảnh bao của Cầm quá sức. Nhưng chỉ có thể quét tiếp cái tủ đựng hồ sơ ở góc phòng, và tiếp tục nghe những lời đưa đẩy cho vừa lòng nhau...

- Lần này chị may màu tím Huế đi, chị trắng, mặc vào nổi lắm đó. Em sẽ dắt chị Cầm đi may và thêu luôn một thể.

- Còn xấp màu lá cây này may sườn xám nhe? Em biết một tiệm chuyên may sườn xám vừa đẹp, vừa rẻ. Bảo đảm chị Cầm ưng ý khi may ở đó.

Vi mím môi cố đẩy những lời không liên quan tới mình ra khỏi tai. Từ lúc còn nhỏ cô đã nghe mẹ tập thói quen không bao giờ hỏi han, tò mò gì về cái gia đình riêng của bà. Cô để ý thấy ông thường bối rối lẫn khó chịu khi cô hay Thanh Vi vô tình nhắc đến những người đó. Vi không hề biết mặt, biết tên hai người con của ông, dù ở chung một thành

phố với họ. Trước đây cô vẫn nghĩ họ cũng sống giản dị, nếu không muốn nói là nghèo khó như cô. Nhưng thật sự không phải vậy. Qua cách ăn xài, khoe khoang, hợm hĩnh của Cầm, cộng thêm thú mê đua mô tô của PHan, Vi hiểu những gì mình tưởng tượng trước đây về họ là hoàn toàn sai. Họ chẳng biết nghèo là thế nào đâu...

Buông cây chổi lông gà xuống bàn, Vi quyết định đi xuống bếp, cô không muốn nghe một lời nào nữa hết. Nào ngờ mới bước được hai bước Vi đã nghe Cầm chì chiết:

- Tôi chưa phân công việc dám bỏ đi à! Hay là không muốn làm nữa?

Vi lờ đi như chẳng nghe thấy gì. Cô bận quay nhìn qua cửa sổ nên không thấy Huy vào phòng. Giọng anh vừa ngạc nhiên vừa bực bội:

- Chuyện gì đây? Phòng làm việc sắp biến thành chợ vải Soái Kinh Lâm rồi chắc.

Vừa ngoái đầu lại, Vi đã đụng phải đôi mắt hơi nheo đầy khó hiểu của Huy:

- Có cả cô nữa à! Đúng là đàn bà con gái, già trẻ, giàu nghèo gì cũng mê vải vóc.

Vi thấy Cầm thay đổi thái độ khi thấy Huy. Cái vẻ hách dịch kênh kiệu của cô ta được nhanh chóng thay bằng một điệu bộ gọi tình mà Vi chắc chắn là giả dối. Cầm rời khỏi bàn chạy đến kế bên Huy và bắt đầu nói bằng một giọng nhã nhặn:

- Anh thật không hiểu tâm lý phụ nữ gì hết. Người ta thường nói “Đẹp nhờ lụa” mà. Ai lại không muốn làm đẹp cơ chứ! Lãng lương ra đi mua mấy xấp vải về khoe, anh cũng rầy. Lẽ ra anh phải ủng hộ tụi em làm đẹp mới đúng.

- Đẹp, ai lại không thích. Nhưng xí nghiệp này mấy ai có điều kiện để làm đẹp như em.

Cho rằng lời Huy là khen mình, Cầm cười toe toét:

- Vì ít ai có điều kiện, nên em mới đành... hy sinh tháng lương để làm đẹp. Anh không thích nhân viên làm đẹp sao?

Huy có vẻ ngỡ ngàng trước câu hỏi của Cầm, anh nhìn quanh phòng và dừng lại ở chỗ Vi rồi nói trổng:

- Tôi muốn xem hồ sơ của hai nhân viên mới vào làm đầu tháng.

Cầm hơi khựng một chút, mắt cô liếc nhanh Vi, giọng thành thật:

- Hồ sơ đó em đã giao ngay sau khi anh đi Trung Quốc về mà. Em đâu có cất làm gì.

- Giao tôi rồi à! Lạ thật! Sao tôi không nhớ, và cũng không thấy đâu cả. Thử kiểm lại xem. Có là đưa tôi ngay. Nhớ đó!

Vi để ý thấy mặt Cầm rất tức giận nhưng cô ta cũng gật đầu. Đợi Huy và những nhân viên khác ra khỏi. Cầm quắc mắt lên:

- Mà đã rù rì gì với giám đốc vậy? Định xin đổi công việc sao? Khó lắm đó. Ông ta mà xem hồ sơ của ai, cầm bằng người đó bị nghỉ việc. Nếu không thích đụng mặt nhau. Tốt thôi! Mà sẽ được ở không chơi. Tao cũng chẳng thích thú gì khi phải làm việc chung với mà.

Thái độ của Cầm làm Vi nghĩ ngợi. Dầu không biết Huy muốn tìm hiểu gì về mình qua hồ sơ xin việc, nhưng cô tin ông ta không sa thải cô, vì ít ra Vi cũng là bạn thân của Hoa mà.

Cô lạnh lùng:

- Chị nói xong rồi chớ gì? Nếu không có việc nào ngoài việc cố tình kêu tôi lên để khoe sự giàu có của mình, tôi xuống bếp.

- Ai bảo không có việc? Tạp vụ, lao công thì lúc nào cũng sẵn những việc tạp nhạp chờ.

Hình chiếc mũi cao kênh kiêu lên, Cầm gằn giọng:

- Nghe nè! Bữa nay thứ 7, mày tháo hết màn ở văn phòng ra giặt, làm sao đến sáng thứ hai treo vào y như cũ. Còn nữa, drap giường, màn, ri đô trong phòng giám đốc cũng giặt luôn.

Đảo mắt lên trần nhà, Cầm nói tiếp:

- Quét màng nhện nữa. Nhớ đó! Bây giờ lo làm là vừa rồi. Để ở 0, mày chúi mũi vào mấy quyển sách trông ngứa mắt quá, học cho lắm cũng chẳng ra gì đâu.

Dầu trong bụng sôi lên vì tức, Vi cũng làm thinh. Cô bước vội vàng xuống bếp và ngồi đánh phịch lên ghế.

Hà hỏi ngay lập tức:

- Cầm kêu em lên làm gì mà lâu vậy?

Vi tuân một hơi:

- Giặt màn, giặt drap giường, giặt riđô, quét màng nhện.

- Thứ hai hãy làm những việc này, tụi chị phụ cho. Còn chiều nay hai đứa chị xin nghỉ để về quê rồi. Định nhờ em ở lại phân cơm chiều giùm. Có trễ học không?

Vi lắc đầu:

- Không trễ đâu. Chị cứ về thoải mái. Em phân cơm được mà. Có điều em ghét mấy thằng cha ở nhóm phun sơn quá. Lúc nào thấy em cũng chọc ghẹo khả ố, ăn uống nhồm nhoàm.

Hà trấn an:

- Chị sẽ nói bà Hạnh cho tụi nó một trận.

Nhìn Vi bằng đôi mắt trù mẫn, Hà nói tiếp:

- Tại ở đây em nhỏ tuổi nhất lại đẹp gái nữa, nên tụi nó mới chọn. Chớ thật ra tụi nó không phải xấu tính đâu.

Hơi đỏ mặt một chút, Vi lầm bầm:

- Em mà đẹp cái gì, nghèo quá cũng bị coi thường, ai muốn ghẹo thì ghẹo. Em chán quá!

Rồi như sực nhớ tới bốn phận của mình, Vi ngập ngừng:

- Chị Hà! Chị vào phòng giám đốc thay drap giường, tháo riđô, màn cửa sổ ra dùm em đi. Em ngán vào đó quá!

TÌNH NHƯ SƯƠNG KHÓI

Trần Thị Bảo Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 4:

Nhìn vẻ thiếu nã của Vi, Hà gật đầu nhanh chóng:

- Được chứ có gì đâu nặng nhọc.

Nhưng liền sau đó, Hà lại đổi ý:

- Chị nghĩ em cũng nên lui tới phòng của giám đốc để cậu ấy thấy em làm nhiều việc, từ đó mới gần gũi, thông cảm với em hơn. Việc gì cứ lẩn lẩn, tránh tránh, như con gái nhà quê mới lên thành phố vậy? Chị biết gia đình em nghèo, nhưng em có ăn học, chính vì vậy em mới mặc cảm khi phải vì chén cơm làm những việc không xứng với khả năng. Nhưng Vi nè! không ai giàu ba họ, khó ba đời đâu. Chị biết, em vào đây chẳng qua là vì hoàn cảnh thôi. Chịu cực chịu khó như em, không mấy ai chịu dừng lại ở việc làm này. Ráng đi, có cơ hội chị nói với cậu Huy dùm cho...

Nghĩ tới Hoa, Vi lắc đầu:

- Em không dám đòi hỏi. Có việc làm là may mắn rồi.

- Chậc! Lại tự ái. Bà Hạnh có uy với cậu Huy lắm. Bả ít nói, tánh lại hơi cộc nhưng tốt bụng. Chị đốc vô, thế nào bả cũng có ý kiến để cậu Huy phân em việc khác. Dầu sao cậu ấy cũng nể mặt họ hàng chứ. Hai chị em chị tại không ăn học nên phải làm cấp dưỡng, nhưng em xem ở xí nghiệp này có ai dám ăn hiếp đâu.

Nghe cách nói chủ quan của Hà, Vi chỉ mỉm cười. Hà đâu hề biết cô được vào làm ở đây với chức vụ... lao công là do Hoa giới thiệu, và đích thân đem hồ sơ đến tận nơi. Với Hoa, Huy còn ruột thịt hơn nữa, vì hai người là anh em chú bác, ba Hoa là em ruột ba Huy. Họ thân với nhau

lắm. Thế nhưng hầu như Vi không hề nghe Hoa nói về gia đình ông anh họ này ngoài việc khoe khoang “Nhà anh tao giàu lắm... ảnh rất thương và chiều tao...”

Thế đấy! Ý rằng anh ta rất chiều em gái... Nhưng thôi, không nên trách cứ nữa. Làm việc đi! Tính cách con người được thể hiện qua công việc kia mà. Nếu mình được phân ngời bán ở cửa hàng, biết đâu mình sẽ không bán được chiếc xe nào hết. Cái số cực đành chịu thôi.

Thấy lời tự an ủi của mình giống đem muối đổ biển, Vi chép miệng:

- Chị cứ để đó, em sẽ vào phòng giám đốc dọn dẹp, không chị lại cho em là mặc cảm. Ông ta là chủ, em là người làm công, đại gì đi mặc cảm không đúng chỗ như vậy.

Hà nheo nheo mắt:

- Em định giặt mọi thứ liền bây giờ sao?
- Bữa nay thứ 7, giặt phơi đến thứ hai sẽ khô để kịp treo lên.
- Nếu vậy, em phải làm một mình rồi.
- Việc này là việc của em mà, đâu dám ỷ vào ai khác?

Hà cười cười:

- Khích chút xíu đã lấy rồi. Con nít vừa thôi! Lấy thì lấy cùi đó.

Vi lắc đầu để xua đi nỗi bức dọc đang ùn ùn dâng lên trong lòng, cô lầm nhảm: “Một ngày nào đó, mình thề rằng, một ngày nào đó mình sẽ không phải nghèo mãi như bây giờ”.

Rốt cuộc sáng chủ nhật Vi không được nghỉ, cô phải vào xí nghiệp xả một đồng màn ngâm xà bông từ hôm qua Những tấm màn may bằng vải dày nặng khủng khiếp. không ăn sáng, vào “quần thảo” với chúng một hồi, Vi muốn xỉu vì mệt và đói.

Vừa cố ráng sức vắt cho khô nước, Vi vừa suy nghĩ. Cô thấy mình ngu khi phải một thân một mình giặt hết ngàn ấy màn, rồi cả riđô và drap giường nữa. Chị Hà đã nói xa nói gần rằng, người làm tạp vụ trước đây không đời nào động móng tay tới những việc như vậy. Màn cửa, tấm trải bàn của phòng nào, nhân viên phòng đó phải chịu trách nhiệm. Tại sao Vi không từ chối hoặc sẽ giặt từ từ mà lại nai lưng giặt một lúc cả mười cái màn cửa sổ dây cũi. Cô muốn thể hiện năng lực hay nhiệt tình quý quái gì ở việc này? Người ta có ai biết rằng cô phí cả ngày Chúa nhật quý giá để vào đây làm không công đâu. Rõ là xuân ngọc! Nhưng dầu biết mình ngọc, Vi cũng không làm khác được.

Cô ì ạch khiêng thau đựng màn ra sân. Năng thật tốt. Vi lấy cuộn dây ni lông của bác Tư bảo vệ ra giăng một sợi từ gốc cây xoài tới cây cột đá tận hành lang trước dãi văn phòng. Những tấm màn sũng nước nặng làm sợi dây chùng xuống, Vi phải khổ sở kiểm cây chống lên. Phơi xong hết thì Vi cũng vừa mệt lả người, cô ngồi phịch xuống hành lang, lưng tựa vào cột đá và thấm thía những giây phút cực nhọc mình đã trải qua.

Năng lọt qua khe lá nhảy múa trên đất. Khoảng sân rộng vắng ngắt và yên tĩnh lạ lùng. Tự dưng Vi thấy hồn mình trống trải, nỗi cô đơn lâu nay vẫn đeo đẳng quanh Vi bỗng nhiên trở nên mênh mông. Hai mươi tuổi, không một người bạn trai nào ưng ý có phải vì Vi quá lựa chọn không, hay ngược lại vì cô nghèo, hoàn cảnh gia đình khác bạn bè làm Vi mặc cảm, chính mặc cảm này làm cô lạnh lùng, xa cách đám con trai đồng trang lứa trong khi Hoa hay những đứa bạn gái khác đều đã biết... yêu và yêu hai, ba lần.

Vi nóng bừng mặt, dầu biết nơi đây chỉ có mình mình, cô vẫn len lén ngó quanh như sợ nhỡ có ai, người ta sẽ biết cô đang nghĩ vớ vẩn.

Mà đúng là vớ vẩn. Tại sao chuyện gì không nghĩ, lại nghĩ tới chuyện yêu. Nếu như cô yêu, cô sẽ yêu người như thế nào?

Nhớ tới Hoa cuống quýt chọn quần áo, rồi e ấp rụt rè ngồi trước mặt Phan. Vi mỉm cười. Con bé yêu và ghen dữ dội, nó tưởng ai cũng có thể

yêu gã đàn ông đó như nó. Vì thờ dài, cô thấy khó xử khi tưởng tượng Phan là người yêu thật sự của Hoa, không khéo Vi sẽ mất bạn tốt.

Gạt chuyện mệt óc không tới đâu ấy qua một bên, Vi đứng dậy đi vào trong. Cô khiêng ra hai chiếc ghế dài, đặt sát vách tựa ngoài hành lang.

Đóng cửa ra vào lại, Vi thở phào nhẹ nhõm nằm xuống. Ở đây mát, có thể vừa gặm bánh mì, vừa học bài và giữ mấy cái mền quỉ sứ làm cô mỗi như hai cánh tay kia. Đến chiều cô sẽ đem chúng vào treo lên cho xong chuyện.

Ba mớ tài liệu về điện toán quả là khó nuốt, nó khô và cứng hơn khúc bánh mì cô ráng trợn mắt nhai từ nãy đến giờ rất nhiều. Mắt nhắm, mắt mở, đọc được hơn chục trang, Vi đã ngủ, quyển sách vượt khỏi tay rơi xuống đất, cô nghe, nhưng không tài nào gượng dậy để lượm lên nổi. Trong giấc ngủ Vi có cảm giác mơ hồ ai đó đắp mền cho mình, cái mền êm ái, ấm áp đó làm cô ngủ say thêm. Mãi đến khi có người lay cô, Vi mới hoảng hồn ngồi dậy. Và cô càng hoảng hồn hơn nữa khi thấy “lão” giám đốc khoanh tay đứng trước mặt mình giọng giễu cợt:

- Định vào đây ngủ bù cho những buổi sáng phải dậy sớm đi làm sao? Tôi mà không về kịp chắc chuột tha mất sách vở của cô rồi.

Nhìn không chớp vào mấy quyển vở trên tay Huy, Vi lắp bắp:

- Ở đây làm gì có chuột.

Thấy Huy tủm tỉm cười, cô quýnh lên:

- Nếu có, nó phải tha bánh mì chứ tha sách làm chi?

- Tha hết bánh mì, nó tha đến sách vở và biết đâu nó dám tha luôn cả cô bé nữa. Cô ngủ lâu quá, say quá, có hay biết gì.

Vi đỏ mặt khi nhận ra mình đang đắp cái mền. Vậy là... là... Cô hấp tấp đứng dậy và nói lảng đi:

- Chết rồi! Mấy cái màn...

- Nó vẫn chưa khô đâu. Cô đi rửa mặt đi, rồi vào văn phòng cho tôi hỏi chút chuyện.

Vi muốn độn thổ trước câu ra lệnh hơi sỗ sàng của Huy Đúng là quê không chỗ nào trốn được hết. Hình như giữa Vi và ông giám đốc này có duyên với những chuyện đại loại như vậy hay sao ấy.

Chẳng đợi Huy nhìn mình thêm cái nào nữa, Vi đi như bay xuống bếp, cô rửa mặt với rửa cái gương mặt mà cô nghĩ trông như mặt mèo của mình Trở lên chỗ kê hai băng ghế, Vi lấy chiếc lược trong giỏ xách ra chải tóc, lòng thấp thỏm lo không biết ông ta cần gì ở cô Cầm cái mền màu hồng mượt như nhung và êm như lông trên tay, Vi rụt rè bước đến phòng giám đốc Dầu cửa mở, Vi vẫn cẩn thận đưa tay gõ nhẹ.

- Vào đi! Tôi chờ cô này giờ. Tư thế chính tề lắm rồi, khỏi phải giữ ý, giữ tứ gì nữa.

Nghe cái giọng móc họng ấy, Vi khó chịu vô cùng, cô ước vô và thấy Huy ngồi tựa vào salon kê trong góc phòng, nơi anh thường tiếp khách làm ăn

Vi còn đang đứng xơ rớ, Huy ra lệnh:

- Ngồi xuống đây!

Vi ngồi xuống như người máy được điều khiển từ xa, cô thấy mình lọt thỏm trong cái ghế to lớn êm ái màu rượu chát. Tuy vẫn còn ôm cái mền, mắt Vi hơi ngạc nhiên vì trên bàn bày ra nhiều đồ ăn quá. Nào là chả lụa, bò, thịt nguội, một ổ bánh mì san úych to tướng còn nằm trong bao ni lông, hai hộp pate lát, cá mòi và chắc cả chục nem và mấy lon bia. Điều làm Vi nhột nhột nhất là nằm kế bên ổ bánh mì San úych tròn trịa là ổ bánh mì khô cứng, ròm rôi của cô Lúc sáng, Vi mua những hai ổ bánh mì không, cô chỉ mới nuốt nổi một ổ, còn một ổ Vi để kê đầu nằm, thì ra ông ta đã đem vô đây

Thấy Vi còn ôm cái mền, Huy càu nhàu:

- Giờ này là giờ ăn, chớ đâu phải giờ ngủ mà ôm mền. Làm ơn vứt qua một bên dùm tôi.

Ngần ngừ một chút, Vi để cái mền qua cái salon dài, rồi hai tay đan vào nhau, mắt nhìn Huy như dò hỏi.

Anh nhún vai:

- Ăn nhé!

- Dạ... tôi không ăn.

- Ủa! sao lại không?

- Vì tôi không đói.

- Nhưng tôi đói, và thích có người cùng ăn. Hôm nay nhất định tôi sẽ làm cô vui khi ở kế bên tôi.

Rồi không để ý tới Vi, anh lột bao ni lông, cắt ổ bánh mì san úych thành nhiều lát mỏng. Anh phết pate, bơ, đặt hai miếng chả, thịt nguội cùng một lát cà chua đã cắt sẵn vào, rồi kẹp thêm một lát bánh mì và đưa cho Vi.

Cô lắc đầu:

- Cám ơn ông, tôi không đói thật mà.

Chẳng ép thêm, Huy để miếng bánh mì xuống bàn tiếp tục làm thêm một phần y như vậy nữa.

Vừa làm anh vừa nói:

- Tôi dám... cá rằng cô đói. Từ sáng tới giờ giặt ngần ấy thứ, làm sao no được.

Lờ mắt nhìn Vi, anh nghiêm giọng:

- Vả lại phần bánh mì... chuột gặm của cô vẫn còn nguyên đây mà. Cô no tự ái đó thôi. Làm việc nhiều thì phải ăn nhiều chứ.

Anh đưa cho Vi miếng bánh vừa làm xong, cô miễn cưỡng cầm lấy nhời nhời từng chút, trong khi Huy cắn mạnh bạo nhai thoải mái thật ngon lành.

Với tay khui lon bia. Huy cau mày:

- Chà! chắc chắn cô sẽ nói: "tôi không biết uống bia". Đợi một chút nhé Trong tủ lạnh còn nước ngọt..

Huy sảng sái bước vào trong và trở ra với hai lon coca. Anh khui rồi đưa cho Vi, giọng thân mật hơn lúc nãy:

- Uống đi! để lâu sẽ hết lạnh đó.

Đón lấy lon nước, Vi cố cẩn thận không chạm phải tay Huy Anh nhìn cô ngượng ngập uống một ngụm và mỉm cười hài lòng:

-Cứ tự nhiên đi, ăn uống mà giữ kẽ quá sẽ mất ngon!

Vi chớp mắt:

- chắc giám đốc thường ăn như vậy vào những ngày chúa nhật?

- Làm gì có Thật ra thì hôm nay tôi... Ôi mà thôi cứ nghĩ hôm nay chúng ta có lộc ăn là được rồi. À! tại sao cô phải vào đây ngày Chúa nhật? Không lẽ vì ba tấm màn này?

Vi gật đầu:

- Dạ đúng là vì nó. Chị Cầm nói rằng sáng thứ hai phải treo màn lên, mà hôm qua tôi làm không hết việc.

- Chậc! Sao lại quan trọng hoá mọi việc như vậy. Suốt tuần mỗi mệ, chỉ có ngày Chúa nhật thành thời mà phải...

Giọng Vi có vẻ cam phận:

- Tôi cũng quen cực rồi, cực thêm một chút nữa đâu có sao.

Huy nhìn cô dò xét:

- Tôi nghĩ cô em không phải người quen vất vả, nặng nhọc. Cô học tới đâu rồi?

Vi nhú mày, chẳng lẽ ông ta không biết Hoa học tới đâu sao? Cô nhỏ nhẹ:

- Trong hồ sơ xin việc của tôi có nộp đủ mọi thứ, cả bản sao bằng tốt nghiệp phổ thông như yêu cầu.

Huy cười gượng. Anh đã tìm nhưng không thấy hồ sơ xin việc của hai anh viên mới vào. Rõ ràng là Cầm không hề đưa cho anh như cô ta đã nói. Tại sao vậy nhỉ?

Huy lãng sang vấn đề khác:

-À quên, cô đang học điện toán văn phòng mà!

- Dạ!

-Tôi rất thích những người ham học. Bản thân tôi cũng đang học thêm ban đêm đó chứ.

Vi ngần ngừ một chút rồi nói:

- Dạ... tôi có nghe Hoa nói.

Mặt Huy ngớ ra, giọng anh sừng sốt:

- Ủa! Vi là bạn của Hoa sao? Tôi cứ tưởng bạn nó là Tường Vi đang bán ở quầy giới thiệu sản phẩm cơ chứ. Sao lại có sự lẫn lộn kỳ cục vậy kìa, lẽ ra cô phải ngồi ở quầy mà!

Vi im lặng xoay xoay lon coca trong tay. Nếu thật tình Huy không biết cô là bạn Hoa, thì sự nhầm lẫn này do Cầm xếp đặt mà thôi.

Huy bứt rứt ra mặt:

- Ấy chà! Tại tôi không trực tiếp gặp cô nên mới có cơ sự thay đổi vị này. Nhưng vì đâu cô không hé môi hỏi tôi một lời chứ. Cô có gặp Hoa chưa?

Vi lặng lẽ gật đầu. Lòng cô chột xao động khi chạm phải ánh mắt lo lắng của Huy. Có lẽ cô đã trách lầm anh rồi.

Huy tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Sao tôi không hề nghe con bé nói gì hết vậy kìa? Thường, có việc gì trái ý là nó la làng la xóm chứ đâu để ai yên như vậy.

Vi nói ngay:

- Hoa vẫn tưởng tôi ngồi quầy như giám đốc đã hứa. Tôi không muốn Hoa bận tâm tới tôi nhiều quá. Vì dù không được việc theo mình tưởng, tôi vẫn có việc làm kia mà.

- Không nói với Hoa, Vi vẫn có thể gặp riêng tôi. Tại sao thấy tôi, cò cựa lẩn lẩn...

Mặt Vi đỏ bừng lên, cô lúng túng giải thích:

- Tôi ngại lắm. Biết đâu giám đốc sẽ mắng cho một trận, rồi... rồi cho tôi nghỉ việc luôn thì chết.

Huy cũng bối rối. Khi chợt hiểu ra lý do làm Vi ngại gặp mình. Dầu sao cô ta cũng là con gái mới ra đời, xấu hổ là phải rồi, lẩn tránh mình là

phải rồi, và biết đi trong suy nghĩ của Vi mình là một giam đóc nuốt lời hứa. Chắc là cô ta nghĩ vậy thôi, nếu không Vi sẽ không nói những lời vừa rồi đâu.

Giọng Huy đành lại:

-Tôi sẽ hỏi Cầm cho ra việc này. Cô ấy đâu thể lộn hy hữu như vậy được. Hình như là...

Huy bóp lon bia trong tay. Anh không muốn Vân Vi biết mình đang nghĩ gì, nhưng rõ ràng Cầm cố ý qua mặt anh trong việc phân Vân Vi làm tạp vụ, Cầm chưa hề giao hồ sơ xin việc lại cho anh, vì anh không giữ những hồ sơ đó làm gì. Cô ta làm thế, có thể vì Tường Vi làm bà con gì đó của Cầm. Nhưng dù Tường Vi có là gì đi nữa, Cầm vẫn không được quyền lộng hành như vậy.

Dần cơn nóng giận xuống bằng một ngụm bia, Huy âm ức nghĩ tiếp... Nếu Vi không là bạn của Hoa, nếu tự nhiên anh không có cảm tình... à không phải, nếu tự nhiên anh không lưu ý quan tâm tới nhân viên của mình, thì anh làm sao biết được mình bị lừa. Đúng là anh sơ xuất, tin người, anh chủ quan khi nghĩ rằng Cầm yêu anh và trung thành với anh. Té ra cô ta lợi dụng lòng tin của anh. Nhìn Vi với đôi mắt của người ta cho mình có lỗi, Huy nói với giọng chắc nịch:

- Bắt đầu ngày mai, em sẽ không làm tạp vụ nữa. Còn bây giờ cứ vui cái đã.

Lòng Vi dịu hẳn xuống khi nghe Huy gọi mình là "em". Không phải là người thủ đoạn, quen tính toán hơn thua, lợi hại, nhưng không hiểu sao trong tâm Vi lại loé lên một suy nghĩ... mình có thể lợi dụng ông ta được không? Giọng Huy trầm ấm vang lên cắt ngang điều cô đang nghĩ ngợi:

- Em vừa lòng chưa? Tôi không muốn mang tiếng hứa cuội với con bé Hoa đâu.

Vi cười để lộ các đồng điệu nhỏ xíu trên má:

-Cám ơn giám đốc, nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì?

- Dạ... ai sẽ làm thế công việc của em. Chưa tìm ra người dọn dẹp, văn phòng, xí nghiệp dơ làm sao chịu được... Vội lại..

Nhúu mày lại, Huy hỏi:

- Sao nữa đây cô bé?

- Vội lại... em sẽ làm gì khi xí nghiệp không thiếu người, em thì không có chuyên môn nào hết. Ở đây chỉ cần tạp vụ thôi. Lúc tới nhận việc, chị Cầm đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần điều đó. Bây giờ tự nhiên giám đốc ra lệnh biểu em ngưng việc cũ đột ngột như vậy, chị Cầm sẽ giận... giám đốc đó. Em thấy ngại khi vì em mà hai người không được vui.

-Chậc, lo làm gì chuyện người khác. Nếu được,em ráng tiếp tục công việc này ít lâu. Tôi sẽ tìm người làm tạp vụ mới.

-Cám ơn giám đốc, nhưng em sẽ làm việc gì sau đó?

Đưa Vi một chiếc nem đã bóc vỏ, Huy nói:

- Đừng nôn nóng, sẽ có việc cho em mà. Bây giờ ăn cái đã, nghĩ tới công việc làm chi cho khổ.

Lần này Vi không từ chối, cô cầm chiếc nem cắn một miếng ngon lành. Vi có chủ quan không,khi nghĩ ông giám đốc có đôi mắt đa tình này để ý tới mình? Trước đây Vi nhớ Hoa đã vui miệng kể rằng đàn ông nhà nó rất đào hoa, mà đào hoa nhất là ông anh hiện đang làm chủ một cơ sở sản xuất xe đạp. Hoa kể rằng anh nó bồ bịch lung tung, thay nhân tình như thay... dây thăng xe đạp. Hôm ấy Vi và mấy đứa bạn ngó mặt ra vì không hiểu ý sự so sánh... bí hiểm trên. Hoa cười hì hì giải thích rằng:

-Anh tao là vận động viên cấp quốc tế về đua xe đạp. Anh chỉ thả dốc thẳng tới tim của các cô gái đẹp, trên đường thả dốc dĩ nhiên phải rà thẳng, nên thẳng mau đứt dây, mòn gôm là phải rồi. Anh đẹp trai, lại nghệ sĩ nữa, bảo sao con gái không thi nhau làm... đích cho anh lao tới. Anh làm thơ nhiều lắm chắc mỗi bài thơ tặng một bà... Bỗng dưng Vi tùm tùm cười khi nhớ gương mặt lém lỉnh của nhỏ Hoa, cô không ngờ Huy đang ngắm mình nên giật mình khi nghe anh hỏi:

- Này cô bé, cười gì vậy?

- Dạ, đâu có.

Dứt lời cô vội vã cắn thêm một miếng nem nữa, cắn phải hạt tiêu, Vi xuyết xoa làm Huy kêu lên thích thú:

- Nói dối nên trời phạt đấy cô nhỏ ạ.

Đến hồi thấy mặt cô đỏ ửng, mắt rưng rưng, anh mới nhướn mày tỏ vẻ quan tâm:

- Cay lắm hả? Uống nước vào đi sẽ bớt ngay.

Anh vội lấy lon Coca trên bàn đưa sát miệng Vi và cho cô uống. Không hiểu vì tiêu cay, hay vì cử chỉ thân mật của Huy mà mặt cô nóng rát, trong khi Huy tỏ vẻ thích thú vô cùng. Chuông điện thoại vang lên rộn rã nhưng anh vẫn lờ như không nghe. Cô lí nhí:

-Thưa giám đốc, có điện thoại.

- Kệ nó, mà em đã hết cay chưa?

- Dạ... đỡ rồi. Giám đốc nghe điện đi.

Mặt Huy bỗng sa sầm xuống:

- Mặc kệ nó. Phiền quá! Lúc này tôi không muốn ai phá hết. Tôi một mình ở nơi làm việc vào ngày nghỉ là để trốn sự quấy rầy kia mà. Hừ!

Thật là chán! Ở đâu cũng không yên thân.

Vi vụt đứng dậy:

- Xin lỗi! Em đã làm phiền ông này giờ.

- Ồ không phải, tôi không phải nói em.

- Nhưng em còn nhiều việc chưa làm. Em phải làm cho xong.

Giọng Huy bỗng lạnh tanh:

- Thôi được, cô muốn làm gì thì làm.

Rồi coi như không có Vi ngồi đó, anh khui một lon bia nữa. Tiếng bật nắp khô khan của lon bia nhắc cho Vi biết cô thừa khi ngồi tiếp. Vi Rụt rè:

- Xin phép ông, em ra ngoài.

Huy làm thinh. Anh ngửa mặt uống một hơi, không buồn ừ hử đáp lời Vi. Cô ngờ ngàng bước đi và nhận ra cảm giác cay xé vẫn còn đầy ứ trong mồm. Quả là xấu hổ khi vừa rồi cô sống với ảo tưởng, với giấc mơ cô sẽ biến thành hoa hồng. Trước đây Vi thường ấm ức nghĩ, và không hiểu sao mẹ lại đồng ý yêu thương ba dù bà biết ông đã có vợ con. Bây giờ cô tự giải đáp... Có lẽ vì ba cô ngọt ngào, khéo săn đón, chiều chuộng nên mẹ xiêu lòng. Cũng như Vi vừa rồi đó thôi. Huy mới tử tế với cô một tý ty, Vi đã bay bổng cùng ý nghĩ sẽ trả thù Cầm rồi.

Thật là buồn cười cho kẻ giàu tưởng tượng như cô.

Vi bới tóc lại cho gọn, rồi trùm chiếc khăn lên đầu trước khi đội thêm nón lá. Cô cầm chổi quét trần nhà dài bằng hai tay để quét mạng nhện. Ở đây cách phòng giám đốc hơi xa nhưng Vi vẫn nghe chuông điện thoại reo liên hồi...

... Ông ta nhất định không nghe. Điều này chắc chắn không phải của khách hàng. Vì Huy thường nói " Khách hàng là thượng đế", ông ta đâu dám để thượng đế chờ như vậy. Nhưng mắc mớ gì Vi lại tò mò thắc mắc việc người khác chớ. Hãy cho đầu óc thành thơi để nhét ba mớ tài liệu điện toán vào thì thực tế hơn.

Quét xong dãy hành lang dài, Vi mới rưng rờ cả hai tay. Vừa dựa vô vách thờ phào nhẹ nhõm, Vi đã giật mình thấy một cô gái từ sân xăm xăm đi vào. Chưa kịp hỏi han gì, cô ta đã đứng trước mặt Vi. Nhìn Vi với cái nhìn khinh khỉnh, cô gái hất hàm:

- Anh Huy đâu?

Vi khó chịu, cô sẵng giọng:

- Trong phòng giám đốc.

Cô gái liếc cô bằng nửa con mắt mí lót rồi nện gót giày thật mạnh đi một mạch tới phòng Huy. Cô ta vừa khuất dạng, Vi đã nghe cái giọng dễ ghét ấy vang lên:

-Anh ở đây mà em gọi điện ba lần bảy lượt anh vẫn làm thinh.Giận em dữ vậy sao?

Vẫn không có tiếng Huy trả lời, trả vốn gì hết, Vi tò mò muốn biết Huy nói sao nhưng anh vẫn làm thinh, mặc cho cô gái năn nỉ:

- Anh đừng giả say nữa. Sáng nay không đi picnic được em cũng buồn lắm chớ bộ. Tại sao lại giận em? Tuần sau em sẽ đền anh gấp đôi.

Vi giật nẩy mình vì tiếng lon nước ngọt vút mạnh vào tường nghe chát chúa. Cô chưa kịp hoàn hồn đã nghe giọng Huy nạt:

- Đi về!Cô tưởng chỉ với cô,tôi mới có một buổi picnic ngọt ngào êm ái sao? Cô lầm rồi, thử nhìn xem,trong phòng này tôi vẫn ngọt ngào đắm say ấy chớ. Tôi vẫn có được một cô nàng dễ yêu ở kế bên,cần gì phải đợi chờ. Đi về đi và nhớ đừng tìm tôi nữa.

- Anh Huy, nghe em nói nè. Sáng nay ba em bệnh, em đâu bỏ ba đến với anh được.

Huy cười thật to:

-Ha ha! đủ rồi, đừng đóng kịch nữa. Dù cô có tài diễn xuất lắm.Chẳng may sáng nay tôi lại gặp ông bố bệnh hoạn của cô, ông ấy cho tôi biết cô mệt trong người. Thật bi ối! Cút ngay đi! cút! đúng là cha nào con nấy. Đi chơi với tôi, tôi bao sòng phẳng,nhưng cô vẫn tham lam dành thời gian cho những gã đàn ông khác xong rồi mới tới đây. Cút ngay đi,từ giờ trở đi đừng gặp tôi nữa.

Vi hoảng kinh hồn vía nép sát người vào tường khi thấy Huy lôi xệch cô gái ra cửa. Mặt anh đỏ bừng trông dễ sợ,cô gái cũng chẳng vừa gì, cô ta đâm thình thịch vào ngực anh, miệng tru tréo:

- Đồ vũ phu. Đồ khốn nạn. Anh không thể bỏ rơi tôi dễ dàng như vậy đâu.

Mặc cho cô ta dậm chân, quơ tay, Huy vào phòng đóng cửa lại cái rầm. Cô gái hầm hầm quay đi một nước sau khi xoắn một tràng những lời hết ý. Vi bàng hoàng. Trời đất ạ! Không ngờ giám đốc của mình khủng khiếp đến thế. Cô quét vôi quét vàng ba mớ bụi bặm từ trần rời xuống, đầu óc lộn xộn với những gì mình đã thấy và đã trải qua.

Thì ra ông ta bị bồ cho leo cây, nên bao nhiêu đồ hộp thịt nguội đem dọn ra một bàn hả hê Minh bị xui lây khi ông ta... vớ được... Hừ! Đúng là xui chó không hên như này giờ mình vẫn tưởng.Ông ta xem mình như vay thế cô bồ của ông ta.Thật là tồi tệ. Thật là... là...

Tự dưng Vi thấy ghen ở ngực,cô bả hoải rã rời khi nghĩ mình bị xem thường, bị lợi dụng để giải sầu. Dẫu ông ta không làm gì Vi, nhưng cô vẫn cảm thấy bị xúc phạm.Nghĩ sâu xa làm gì cơ chứ. Cô chỉ là một nhân viên quèn, nghèo khổ, xấu xí,ông ta có màng gì tới cô Sao lại lắm tự ái thế kia Chỉ nên sợ rằng, lời ông ta hứa sẽ đổi việc khác cho cô, mãi là một lời hứa lúc ông ta bốc đồng thôi.

Vân Vi về đến nhà thì trời đã nhá nhem. Cô mệt mỏi gượng cười với mẹ rồi nằm phịch xuống chiếc giường sắt cá nhân. Bây giờ Vi mới thấy người ê ẩm, tay rã rời.

Bà Túy lo lắng:

- Con làm sao vậy Vi?

Lăn một vòng vào sát vách, cô nói như rên:

- Đừ quá mẹ ơi!

Bà Túy ca cẩm:

- Mẹ đã bảo đừng làm ráng, con đâu thèm nghe. Ích lợi gì chớ, đến lúc đau ốm cũng chỉ mình chịu. Ứ hự! Ngoài giờ mà không trả thêm tiền, đúng là bóc lột...

Vi vội ngắt lời mẹ:

- Tại con muốn làm xong việc cho rồi, chớ người ta có yêu cầu đâu mà trả tiền ngoài giờ, vả lại xí nghiệp này cũng không lớn, đòi hỏi làm gì, mình phải chịu cực lúc đầu mẹ à.

Ngoài miệng nói thế, nhưng Vi ngao ngán tận cùng khi nghĩ tới ngày mai, ngày kia với công việc tẻ ngắt nhưng nhọc nhằn và chẳng hành động gì nếu lỡ ai hỏi tới.

Thở dài một tiếng, bà Túy bước xuống bếp, rồi như sực nhớ ra, bà dừng lại ở ngưỡng cửa:

- À, hồi nãy Hoa có ghé, nghe nói con đi làm nó ngạc nhiên lắm.

Vi hơi nhồm dậy:

- Nó có hỏi han gì thêm, hay nói ghé làm gì không mẹ?

- Nó bảo buồn buồn ghé rủ con đi ăn kem, rồi về ngay. Hình như có ai đi chung nhưng đứng chờ con bé ở đầu ngõ thì phải.

Chẳng lẽ Hoa đi với Phan? Có thể lắm chứ. Và anh ta khinh bỉ không muốn đặt chân vào ngôi nhà này.

Vi nhếch môi. Hừ! Như vậy cũng tốt khỏi ai phải khó chịu hết. Nhất là mẹ, bà sẽ không khổ sở, bối rối trước mặt Phan vì bà đâu quen đóng kịch. Còn Vi cô có quen có thích đóng kịch không, mà hôm nay cô đã vội ngọt ngào diễn vai đào thương, vâng dạ, xưng em với giám đốc Huy vậy, để cuối cùng người diễn xuất sắc chả phải cô mà chính là Huy. Ông ta có đánh giá Vi cao như cô tưởng đâu. Cô chỉ là một vai thế mạng cho bà bồ dữ như chần của ông ta thôi. Thật xấu hổ.

Nhặt mặt lại, ôm chiếc gối ôm vào lòng, Vi nhớ tới thái độ dửng dưng của Huy khi cô đem màn vào treo ở phòng giám đốc mà ầm ức. Anh ta làm như không trông thấy cô, cứ nằm ỳ trên pho-tô nghe nhạc, mãi đến khi Vi leo lên ghế với sợi dây kẽm trên cao rồi trượt chân té nhào, Huy mới nhồm dậy. Ném cho Vi một cái nhìn bực dọc, anh ta nằm xuống ngay mặc cho Vi vừa đau, vừa sợ bị mắng vì đã dám... té làm giám đốc mất hứng thú khi đang nghe "Những tình khúc bất tử".

Cô vẫn chưa hiểu gì về cuộc đời này đâu, đừng vội vàng ham tiến thân, để trả thù những người cô căm ghét. Coi chừng thiệt về phần mình đó.

Uể oải bước xuống bếp Vi hỏi bà Túy:

- Thanh đâu hả mẹ?

- Con đi một chút là đến nó đi. Tối giờ vẫn chưa thấy về.

- Sao mẹ không hỏi coi nó đi đâu?

Bà Túy chép miệng:

- Chậc! Chậc cũng đi theo ba cái thắg đũa xe. Nó ham gì mà ham dũ vậy. Thấy mà tội. Phải ba con đừg chết, chậc chắn nó đã có cái xe cuộc loại tốt rồi. Chớ xe như của nó hiện giờ, chạy lại ai mà đũa với đòi cho khổ thân.

Giọng Vi lạnh tanh:

- Mẹ không rầy thì thôi, lại còn tội nghiệp. Nó phải thực tế chớ, là đàn ông trong nhà này như vô tích sự. Học chả lo học, làm chẳng chịu làm, chỉ ăn rồi đi lo chuyện bao đồng là giỏi. Muốn chiếc xe cuộc cho ngon lành, sao không nghĩ tới việc chịu khó kiếm tiền rồi dành dụm sắm xe, mà cứ nằm tưởng tượng ngày nào đó có ông tiên, ông bụt đem tặng. Con chán lắm rồi, nếu mẹ cứ tiếp tục nuông chiều nó, con sẽ dũa nó một trận rồi tới đâu thì tới.

Bà Túy có vẻ dỗi:

- Con chưa nuôi em ngày nào, sao đã rầy rà đủ thứ. Nó mê thành cua-rơ, nhưng khổ nổi nhà nghèo quá, con không hiểu tâm trạng của thằng Thanh bằng mẹ đâu. Kệ nó, cứ cho nó lo chuyện bao đồng cho đỡ buồn, mẹ còn khỏe mạnh ngày nào cứ để nó vui ngày ấy, không cần con lo lắng góp ý ra vào gì hết. Mẹ chịu cực quen hơn em con.

Vi phân bua:

- Khổ quá! Mẹ không hiểu ý con. Ai không có sở thích, đam mê, ước vọng, nhưng viễn vông như thằng Thanh thật đáng trách, nó không biết nghĩ tới người khác, nhưng ít ra phải nghĩ tới mẹ...

Bà Túy nạt ngang:

- Thôi đủ rồi! Con khỏi phải lên lớp mẹ. Hừ! Mang tiếng là đi làm việc, nhưng con đã nuôi mẹ ngày nào chưa, hay tiền lương lấp hết qua tiền học phí? Mỗi đũa có một đường đi riêng. Mẹ tin thằng Thanh có khả năng riêng cũng như tin con, đừng bao giờ cần nhắn với mẹ chuyện này nữa.

Nhìn mẹ cầm chiếc khăn lau chén đi lên đi xuống trong bếp, Vi biết bà đang bực bội ghê lắm. Cô làm thỉnh bới hai chén cơm để lên bàn, cố dịu dàng, cô bảo:

- Con mời mẹ ăn cơm.

- Ăn trước đi, mẹ chờ thằng Thanh.

Nói dứt lời, bà Túy bỏ đi lên nhà trên. Vi rơm rớm nước mắt. Cô không hề ganh tỵ với Thanh, nhưng mẹ cô quả là bất công khi luôn luôn giữ quan niệm "trọng nam khinh nữ", ở thời buổi sắp bước vào năm hai ngàn này. Từ hồi còn bé, Vi đã nhận ra rằng mẹ luôn yêu thương Thanh Vi hơn mình nhiều. Tình yêu thương của bà đôi khi mù quáng đến mức việc làm nào của Thanh Vi cũng coi là đúng, là hay. Khi ba cô còn sống, ông cũng vì bà nên cưng chiều Thanh vô cùng. Kế bên Thanh Vi, Vân Vi chỉ là chiếc bóng lu mờ, đơn giản vì cô là con gái. Dưới mắt mẹ, có thể là cả với ba, cô là đứa con không mong mà có, Vi là kết quả đầu tiên của một mối tình vụng trộm, vì sự có mặt của cô, hai người phải ràng buộc với nhau trong khốn khổ. Trái lại Thanh Vi là sự mong đợi của mẹ cô. Bà từng mong có nó để ba cô không bỏ rơi bà để ông phải mua nhà cho ba mẹ con ở rồi phụ cấp tiền bạc hàng tháng. Đã có một thời rất dài, Vi sống nhàn hạ và tương đối đầy đủ về vật chất. Phải chi mẹ là người biết tận tụy, biết lo xa thì khi ba đột ngột qua đời, hoài cảnh gia đình đâu đến nỗi như bây giờ.

Nuốt nghẹn xuống, Vi lùa vội miếng cơm vừa khô vừa nhạt vào miệng. Vi không muốn nhưng không hiểu sao lúc này cô lại nhớ rằng phần thức ăn ngon và nhiều bao giờ mẹ cũng dành cho Thanh Vi. Đã bao nhiêu lần Vi tự an ủi mình khi ngồi nhai cơm rằng: Thanh là con trai, đang tuổi lớn, nó cần ăn nhiều hơn cô, nghĩ như thế Vi mới không phải thêm một lần khổ sở, tủi thân cho rằng mẹ bất công.

Mà thật sự mẹ có bất công không? Bỗng dưng Vi nhếch môi cay đắng. Cô không đòi tiền mẹ trong chi tiêu như Thanh Vi nhưng cô cũng chưa nuôi mẹ ngày nào kể từ khi cô đi làm. Toàn bộ tiền lương Vi lắp

vào tiền học tin học quản lý và Anh vẫn ở các trung tâm ban đêm. Vi vẫn sống nhờ vào tiền công mẹ cô hàng ngày còng lưng giữ trẻ tại nhà suốt mấy tháng trời nay. Vi không hơn thằng Thanh nhiều lắm đâu để có thể lên mặt mắng mỏ nó.

Đã có lần mẹ bảo rằng Vi luôn luôn đòi hỏi quá cao ở người khác. Chắc Vi đã đòi hỏi cao khi nghĩ Thanh là một người đàn ông thực sự với trách nhiệm gia đình nặng trên hai vai, trong khi em cô vẫn là thằng con trai mới lớn ham chơi, mê ngủ không nghĩ tới bốn phận, nhiệm vụ gì gì như cô gán ghép cho nó hết.

Đậy lồng bàn lại, Vi đem chén xuống bỏ vào thau, đang lui cui rửa miệng, cô đã nghe mẹ gọi:

- Vi à! Hoa tìm kìa.

- Con ra ngay.

Nhìn mình trong gương, Vi chải sơ lại mái tóc rồi bước lên trên nhà. Hoa đón Vi bằng gương mặt tươi rói:

- Chúa nhật tới tìm cũng không có nhà, làm việc như mày bảo sao anh tao chả tiếc lời ca tụng.

- Ca tụng à! Mày dùng từ sao nghe ghê gớm quá. Tao có đáng gì để ông anh giám đốc của mày nói như vậy.

Hoa nheo mắt:

- Mày muốn ông phải nói hơn như vậy chứ gì? Được rồi. Tao sẽ điện thoại yêu cầu ông ga lẳng hết mình với mày. Chịu chưa?

Vi gượng cười:

- Thôi đừng đùa nữa. Tao mất chỗ làm thì chết.

Nhìn ra sân, Vi lảng sang chuyện khác:

- Từ chiều tới giờ mà đi đâu? Khai thật đi. Tao đoán chắc mà không đi một mình.

Nhún vai đầy kiêu hãnh. Hoa nói:

- Chúa nhật đẹp trời như vậy mà phải đi dạo phố một mình, thà tao ở nhà còn hơn.

- Vậy hẳn ta đâu rồi?

- Trong quán caphe đầu đường.

Vi buột miệng:

- Phan phải không?

Nhân nha chẳng vội trả lời, Hoa bắt bí:

- Sao mà lại nghĩ là Phan?

- À... Tại anh ta đang là đối tượng chánh của mà.

Nhìn thẳng vào mắt Vi, Hoa cười cười:

- Chỉ đơn giản vậy thôi sao?

Vi trừng mắt nhìn trả, cô đáp cộc lốc:

- Ừ!

Thấy Vi có vẻ bực mình, Hoa tủm tỉm:

- Làm gì căng thẳng dữ vậy? Đừng sùng ông Huy bắt đi làm ngày chúa nhật rồi chém qua tao đấy nhé.

- Tao đâu vô ơn bạc nghĩa như vậy. Nhưng Hoa nè, mà để ông Phan ngồi chờ ngoài quán, có kỳ không?

- Tại anh không chịu vô đây, chớ có phải tại tao bắt đâu mà kỳ.

Vi nhăn nhó:

- Dắt anh ta theo cho rộn chuyện. Biết có người chờ, chẳng cách chi ngồi chơi lâu được. Mà tại sao mà tìm tao những hai lần. Việc gì vậy?

- Có người nhiệt tình muốn mời bằng được mà đi ăn kem đấy.

Ngờ vực trước lời nói đột ngột của Hoa, Vi dè dặt hỏi:

- Ai chứ!

- Nếu tao nói người đó là anh Phan, mà nghĩ sao?

Vi không trả lời, cô hơi ngả người ra ghế. Anh ta định dở trò gì đây?
Vi bình tĩnh nói:

- Mà lại đùa. Tao không tin tự nhiên mình có lộc ăn bất tử như vậy.

Hoa cười gượng gạo:

- Vậy mà có đó! Đi với tao đi.

Vi lắc đầu nhanh chưa từng thấy:

- Không được! Mới về tới nhà lại đi nữa, mẹ tao bả mắng tắt bếp.

Hoa tỏ vẻ sốt sắng:

- Để tao xin bác cho..

- Thôi đừng... Thật ra tao mệt nên không muốn đi. Bây giờ tao chỉ thèm ngủ thôi.

Thấy Vi vươn vai lười biếng, Hoa giận dữ:

- Để tao về cho mà ngủ. Mới hơn 6 giờ chiều thôi. không khéo mà ngủ sớm hơn gà. Nhưng tao sẽ nói sao với Phan đây?

Vi nhún vai:

- Cứ nói là tao vẫn chưa về.

Trợn mắt lên Hoa nói:

- Đi làm từ sáng đến tận giờ này mà chưa về? Ai mà tin điều đó chứ!

Nhìn nét mặt vì quá yêu nên đăm khờ khạo của Hoa, Vi kêu lên:

- Khổ quá! Chưa về nhà đâu phải nghĩa là còn làm trong xí nghiệp. Tao vẫn có thể chạy chơi rông dài đâu đó chứ! Hoa ơi! Tao thấy mày lậm anh ta quá rồi.

Hoa nói như muốn khóc:

- Nhưng Phan không để ý tới tao, anh chỉ muốn hỏi thăm về mày, quan tâm mày thôi, anh yêu mày dù mới gặp một lần.

Vi nạt ngang:

- Nói tầm bậy! không đời nào có chuyện đó đâu. không đời nào. Người ta vẫn thích hỏi thăm, tìm hiểu về người mình ghét. Phan ghét tao thì đúng hơn.

- Ghét mày, tại sao lại nhiệt tình với mày dữ vậy? Tao không tin. không thể tin.

Vi tức tối mím môi lại để khỏi phải cãi tay đôi với Hoa. Cô biết tính Hoa xốc nổi, bùng bột và cũng cực đoan cố chấp. Lúc này những tính xấu của con bé đang cuồn cuộn trào dâng, không khéo nó có thể hét to lên những gì đang dẫn dắt nó thì khổ.

Vi nhỏ nhẹ xoa dịu bạn:

- Nếu lập một bản so sánh thì về tất cả mọi mặt: Tài, sắc, tiền, danh vọng, địa vị, tao đều không có gì để so với mày. Làm sao Phan để ý tới tao được. Anh ta hỏi han, thậm chí nhờ mày mời tao đi ăn kem chẳng qua để thử lòng mày đó thôi. Còn ví dụ ở mức xấu nhất là Phan để ý tao

thật, thì anh ta thiếu gì cách, làm gì phải chọn cách nhờ mày làm sứ giả thiện chí chứ.

Thấy Hoa làm thình, Vi vỗ vai cô:

- Sao! Tao nói đúng không?

Giọng Hoa yếu xìu:

- Tao đang rối đây, nên chẳng biết phải Phan muốn thử tao như mày nói không.

- Dám bảo đảm anh Phan của mày rất ghét, thậm chí không đội trời chung với tao, mày đừng lo chuyện vợ vấn ấy nữa. Tối nay đi chơi thật vui nghe. Nhớ ăn dùm ly kem phần tao.

Hoa ngần ngừ rồi đứng dậy:

- Mày chào bác gái dùm tao nhe Vi.

- Ờ được mà! Vui nhe! Tao tắm xong là ngủ một giấc ngay.

- Vậy thì chúc mày ngủ ngon.

- Ôi, khỏi chúc, tao bao giờ cũng ngủ ngon.

Nhìn Hoa ngồi trên chiếc Dream chạy nhẹ nhàng ra khỏi ngõ, Vi thấy hận Phan vô cùng. Anh ta thật tồi khi muốn phá vỡ tình bạn giữa cô và Hoa bằng những lời nói lấp lửng, lời nói ấy đã làm Hoa đau đớn vì hiểu lầm. Vi làm sao có thể giải thích được, vì cô không muốn Hoa biết mình là con ngoài giá thú, rằng mẹ mình là vợ bé của người ta... Chắc Phan hiểu như vậy, nên cố tình phá cô. Phan quả là tồi và nham hiểm hơn Cầm nhiều. Anh ta có nhiều nét rất giống ba nhưng lòng dạ, tính tình anh ta khác ba hoàn toàn.

Vi cố xua khỏi hồn mình hình ảnh Phan cùng nụ cười ngạo nghễ, khinh mạn của anh, cô muốn nghĩ tới ba thôi. Nhưng khổ sao với cô lúc

này, ông chỉ là một bóng mờ không rõ nét mà Vi chẳng thể hình dung ra được. Ba cô chết chưa đầy năm kia mà, sao cô lại nghĩ rằng mình không hình dung được ông? Chẳng qua tại Vi còn mang trong lòng chút gì như oán trách ba nên nói vậy đó thôi. Trước đây Vi luôn nghĩ hoàn cảnh của ông chật vật về kinh tế, nên cô chẳng bao giờ đòi hỏi điều gì ngoài tình thương ông dành cho mẹ con cô. Đến khi đứng trước ngôi biệt thự to lớn, sang trọng của ông, vào phòng khách, rồi tới tận phòng ngủ đầy tiện nghi của "gia đình ông", Vi mới cảm thấy chới với, hụt hẫng vì thật sự đâu như cô nghĩ.

Thì ra mỗi chiều thứ 7, chúa nhật ông đến thăm mẹ con Vi trong một xóm lao động nghèo, trên chiếc xe Honda 67 cũ kỹ già nua, là ông đóng kịch đó thôi. Còn ở gia đình kia, ông đi toàn bằng xe du lịch đời mới, với kẻ hầu, người hạ đầy đủ. Ông dư sức lo cho mẹ con Vi gấp mười lần so với những gì ông đã lo. Nhưng ba không làm thế. Tại sao vậy? Mẹ cô đã biện hộ cho ba giải thích lý do với cô nhiều lần nhưng Vi đều không thấy thỏa đáng. Cô muốn được nghe ba mình trả lời, nhưng đòi hỏi ấy thật vô vọng. Ba đã chết rồi, đến bây giờ Vi cũng không biết được mộ phần hay xương cốt của ông nằm nơi đâu để viếng thăm cúng bái. Gia đình họ ác lắm, họ muốn cô không có được ba, dù ông chỉ còn là một nắm mồ hay một hủ cốt.

- Chị hai!

- Á! Đồ quý! Làm chị hết hồn. Em đi đâu dữ vậy? Mẹ chờ từ chiều đến giờ.

Thanh ngồi phịch xuống ghế, mắt lộ vẻ lo lắng lẫn xúc động:

- Chị biết em vừa gặp ai không?

-...

- Thằng khốn nạn! Phải hỏi nãy em đi xế nố, em đã chơi đẹp nó một cú rồi. Nó mò vào tận đây để làm gì? Muốn kiếm chuyện hả? Em sẵn sàng đập nó phun máu đầu, rồi tới đâu thì tới.

Liếc mắt vào nhà bếp, Vi nhỏ nhẹ:

- Đừng la lớn được không? Ăn nói lúc nào cũng hùng hổ, mẹ nghe được có hay ho gì đâu... Em gặp ông Phan phải không?

Thanh gật đầu, giọng tức tối:

- Thằng... chớ ông giống gì? Chị lên chức cho nó hồi nào vậy? Bộ chị quên chính nó để thẹo trên đầu em sao?

- Chị vẫn nhớ, vẫn thù, vẫn hận, nhưng đâu phải vì vậy mà phải bần miệng gọi thằng này thằng nọ với anh em nhà họ.

Thanh cười gằn:

- Đúng là đàn bà. Chị khác em xa quá. Nói thật, nơi nào có em là không có bọn chó đó. Máu em đã đổ ra lúc ba vừa nhắm mắt, tình nghĩa gì, ruột thịt gì với chúng cơ chớ. Cứ mỗi lần rờ đụng cái thẹo là lòng em sôi lên với chúng, không nên nói tới tình cảm. Máu trả máu, hận trả hận là chắc ăn nhất.

Nhìn vẻ hung hăng của Thanh, Vi chột thấy sợ, dù rất hận mẹ con Cầm và Phan, nhưng cô chưa khi nào nghĩ mình sẽ liều mạng để trả hận như lời Thanh vừa tuyên bố: "Máu trả máu... "

Rùng mình vì lo cho đứa em lì lợm, Vi vội vàng khuyên:

- Đừng có ngu dại làm bậy nghe chưa. Họ giàu lắm, chưa đụng tới sợi tóc họ, đã cho em vào tù rồi. Khi ấy chỉ khổ thân mẹ với chị thôi.

Thanh khoanh tay trước ngực, lên giọng như cụt non:

- Nói là nói cho hả thôi. Nó không đụng tới mình, thì mình cũng không chạm tới nó, như từ trước, lúc ba còn sống. Nhưng nó vào đây chi vậy? Rõ ràng từ hẻm nhà mình, nó phóng mô tô ra mà.

- Có thể... hẳn có bạn bè ở đây.

- Vô lý. Xóm này em quen hết ráo, chả ai... chơi với dân mô tô nhà giàu cả. Hừ! Biết đâu thằng Phan dò la chỗ mình ở, để sau đó nó đưa má nó đến quây mẹ cho hả lòng ghen tuông của bà.

- Chị không nghĩ như em. Làm vậy cũng chẳng hay gì cho danh dự họ. Em tưởng tượng xa quá đấy. Muốn hại mình, họ thiếu gì cách.

Bĩu môi như đàn bà, Thanh hỏi vặn:

- Chị cho rằng họ tốt, họ sẽ để yên cho mình sao?

- Không phải... Nhưng mà... em im đi.

Bà Túy từ trong bếp chạy lên khi nghe Vi gắt. Bà nghiêm mặt:

- Hai đứa bây gây gỗ gì vậy hả?

Nhìn Vi bằng cái nhìn sắc lẻ, bà có vẻ trách móc:

- Mẹ đã nói với con thế nào hả Vi? Sao lại rày rà nó?

Vi làm thinh, Thanh vội lên tiếng:

- Chị hai có rày rà gì con đâu mẹ. Tụi con đang nói chuyện mà.

Bà Túy ngờ vực:

- Nói chuyện gì lớn tiếng vậy?

- Chuyện đưa xe mẹ à.

- Lại đưa xe. Xe ở đâu mà đưa chớ?

Thanh cuội cuội:

- Xe của người ta. Mình chỉ là người xem và kể lại thôi mà mẹ. Con đói rồi, ăn cơm với con đi.

Bà Túy càu nhàu:

- Đi thì thôi, về tới nhà là đòi ăn.
- Nhưng con không đòi ăn, mẹ lại than khổ, than ế cơm, than...
- Thôi đừng bẻm mép nữa. Ăn thì ăn cho rồi, không ai chờ để hầu "cậu" mãi đâu.

Thanh đứng dậy:

- Ăn cơm, chị hai.
- Lúc này đói quá, chị ăn trước rồi.
- A! Vậy em sẽ vét hết nồi cơm.

Nghe giọng Thanh huýt sáo một điệu nhạc vui nhộn, Vi khe khẽ lắc đầu. Em cô quả là vô tư. Nó chưa thể nào là một người đàn ông gánh vác việc gia đình như cô hoài vọng đâu.

TÌNH NHƯ SƯƠNG KHÓI

Trần Thị Bảo Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 5:

Đang ngồi nhai đi nhai lại câu thành ngữ bằng tiếng Anh, Vân Vi hết hồn khi nghe Thu Hạnh to tiếng gọi mình. Cô tất tả chạy vào bếp và kịp nhìn thấy gương mặt chảy dài của chị ấy.

- Trời ơi! Sao không chịu châm nước vào bình thủy ở phòng giám đốc? Ông đang la kia kìa.

- Em châm rồi mà!

-Châm rồi, châm rồi. Các bình thủy trống trơn mà con ông óng cái mồm.

Vân Vi nhắc bình thủy lên. Quả là nhẹ tênh. Cô ấm ức nhìn Thu Hạnh:

-Có bao giờ ông xài hết, rồi đổ thừa em chưa châm hong?

Thu Hạnh cười nhạt:

-Vô lý như vậy cũng hỏi. Ông là chủ đổ thừa như vậy nhằm mục đích gì? Mau mau châm bình khác đem lên, để ông tiếp khách đi.

Làm thinh không thềm cãi với Hạnh, Vi đốt bếp nấu và đặt ấm nước lên. Cô nhíu mày cố soát lại trí nhớ của mình... Hồi sáng này, Hạnh Ngô, thư ký đánh máy kiêm kế toán của xí nghiệp có xuống bếp mượn mấy cái tô, Thu Hà hỏi để làm gì, cô ta trả lời để nấu mì cho ông Huy và Thúy Cầm ăn. Hừ! Vậy mà bây giờ ông ta lại chê mình hong làm tròn phận sự.

Rõ thật là chán! Từ bữa chúa nhật đáng nguyên rủa ấy tới hôm nay là gần một tháng rồi, Vi vẫn chưa nghe Huy đá động gì tới chuyện đổi việc làm cho cô Ông ta đã quên hay đã nuốt lời mình hứa lúc bốc đồng? Vi chẳng thể nào đoán được, Nếu Huy quên thì ông ta đã không bảo Hạnh Ngô... bồi dưỡng công làm việc thêm ngày chúa nhật cho Vi, còn nếu nhớ nhưng vì lý do nào đó chưa tìm việc làm thích hợp cho Vi, hay chưa tìm được người làm tạp vụ, ít ra ông ta cũng nói với cô một lời, để cô không phải hồi hộp ăn ngủ không yên như suốt thời gian vừa qua chứ! Đàng này ra vào gặp mặt một ngày mấy lần, Huy cứ xem như không nhìn thấy Vi Ông ta lăm lăm lì lì ai cũng phải sợ, suốt ngày Huy xuống xưởng với công nhân, ông ta lặn xả vào công việc như một người thợ thực thụ. Thu Hà đã từng tấm tắc khen rằng: " Cậu Huy là một người rất thạo nghề, biết xử dụng người và trọng người có tài, ham học hỏi" Những lời khen ấy nếu đem so với trường hợp của Vi thì quả là sai hoàn toàn. Vừa nghĩ xong cô vội nghĩ lại... cô là người ham học, nhưng dưới mắt Huy, Vi đâu có tài cán gì đâu mà đòi người ta trọng dụng mình. Rõ thật chủ quan quá mức.

Thu Hạnh lại căn nhắc:

- Trời ơi! Nước sôi quá rồi Vi ơi! Mau mau lên một chút chớ. Làm gì như trên trời rớt xuống vậy.

Vi phân bua:

-Em muốn nấu kỹ để chết vi trùng viêm gan siêu vi mà.

-Ôi cha! Không chừng cậu Huy chết mấy con vi trùng của em vì sốt ruột đó. Nè! Có biết pha caphe không?

- Biết! Trước đây thỉnh thoảng em vẫn pha cho ba...

Chẳng cần nghe Vi nói, Hạnh xoa tay rồi lên giọng:

- Cậu Huy uống cà phê đậm lắm. Nhớ kỹ cân lượng nhe Trong hũ caphe và hũ đường có hai cái muỗng. Pha đậm vừa cậu ấy uống là ba

muỗng caphe, hai muỗng đường cho một phin đây nước. Vừa thì hai muỗng caphe, lợt thì một muỗng. Cậu ấy kén ăn, kén uống lắm, phải vừa miệng đúng gu mới chịu. Lên trên pha đi. Chị không làm giúp được đâu, còn nhiều việc lắm.

- Em làm được mà!

Nói xong Vi xách bình thủy chạy vội, chạy vàng lên phòng giám đốc.

Bước vào trong, cô chợt biến sắc khi thấy Phan ngồi chễm chệ trên salon. Anh không dấu được vẻ ngạc nhiên khi Vi xuất hiện trong bộ đồng phục dành riêng cho những người tạp vụ.

Vừa như không biết Phan, Vi tới bàn nước, sắp xếp tách, phin caphe y như lời chị Hạnh căn dặn.

Vừa làm Vi vừa nghe hai người đàn ông nói chuyện với nhau.

Giọng nói của Phan vẫn trầm ấm như giọng nói của ba cô ngày nào.

-Tao sẽ nhờ bạn bè giới thiệu để tuyển cho mày một số tay đua chiến đấu. Có điều đầu tư vào lĩnh vực này không như đầu tư vào hãng xưởng đâu nhé. Nhiều khi chỉ có đầu vào mà không mong thấy đầu ra đâu đó.

Huy gật đầu:

- Tao hiểu. Mày khỏi lo phần kinh phí. Ngoài tao ra, còn người khác tài trợ nữa. Nhưng bao lâu chúng ta có được đội tuyển này?

-Cơ bản độ hai tháng, còn tuyển chọn nhân tố có khả năng thì lâu dài, vì những cưa rờ nổi tiếng họ đều có đội có nhóm hết cả rồi.

Huy tỏ vẻ sốt ruột:

-Lâu là bao nhiêu tháng? Có kịp tranh giải năm tới không?

Phan trả lời ngay:

- Kịp chứ, có điều về sắp xếp thứ hạng thì năm tới sợ chưa được. Trừ khi...

- Trừ khi gì?

-Trừ khi gặp hên, phát hiện được kẻ có tài, và gặp được huấn luyện viên nhiệt tình, nhiều kinh nghiệm.

Giọng Huy tự tin:

- Tao chắc chắn mình sẽ gặp hên. Mà cứ xúc tiến việc này dùm tao.Đua xe đạp là môn thể thao thu hút người ta không thua gì đá banh.Làm nghề sản xuất xe đạp mà không có đội tuyển mặc áo cho cơ sở mình thì đáng chê thật.

Thì ra " họ" đang bàn bạc về việc thành lập một đội tuyển đua xe đạp. Vấn đề này chắc chắn phù hợp với Phan. Anh ta cũng có thú đam mê như ba, nhưng không hiểu sao Phan chỉ tham gia lực lượng moto bảo vệ lộ trình chứ không là cua rơ như ba cô hồi xưa từng hãnh diện kể cho thằng Thanh nghe, khi ông trầm ngâm bên khói thuốc hồi tưởng về quá khứ. Ngày xưa mẹ cô phải lòng ông vì ông là một cua rơ tài tử, chính ba là người nhén lên ngọn lửa đam mê trong tim thằng Thanh sau này Ông mua xe cho nó, nói chuyện với nó hàng giờ về các cuộc đua xe trên thế giới. Vân Vi không mê đua xe nhưng cô cũng hứng thú ngồi nghe kể, vì vậy cô cũng biết đến những vòng đua nổi tiếng mà ba cô thuộc nằm lòng như Indianapolis,Formula, Le mas, The Manx...

Hồi đó Thanh mơ ước một chiếc xe cuộc sutton carbon hiệu Luck của Ý, ba cô đã mua cho nó, nhưng chiếc xe ấy không phải loại tốt nhất, nhẹ nhất như ông từng mô tả với Thanh và Vi. Ông bảo vì không đủ tiền, chị em cô đã cảm động biết bao nhiêu khi nghe ba kể ông phải dành dụm tiền ra sao để mua chiếc xe này cho Thanh.

Thật ra ba đã nói dối,ông đủ sức mua hai, ba cái xe hơi đời mới và liên tục đổi xe cho Phan lẫn Cẩm kia mà. Chính tại Vi nghe Cẩm khoe rằng chiếc moto Phan đang đi là chiếc thứ..ba, bốn gì đó cô ta nhớ không

rõ, còn chiếc Dream Cầm đang chạy cũng là chiếc tốt nhất Sài Gòn cô ta mới đổi trước khi ba qua đời một tuần lễ.

Ba cô thương yêu và hết sức chăm lo cho mẹ con Vi như ông đã từng nói không? Bây giờ Vi đang nghĩ là không, nhưng mẹ luôn luôn cho rằng là có, dù chính mẹ đã thấy ngôi nhà đồ sộ, bà vợ sang trọng, hai đứa con như ông hoàng bà chúa của ba Mẹ lúc nào cũng bênh vực ba và khăng khăng với lý lẽ của mình. Mẹ bảo rằng ba rất nghèo trong ngôi nhà đó, nhưng mẹ không nói được cho Vi và Thanh hiểu tại sao...

-Cô Vi à! caphe xong chưa?

- Dạ... sắp xong.

-Chắc, sao lâu lắc dữ vậy?? Không có chất đặng này nói chuyện mất hứng quá! Cô làm ơn đi mua dùm tôi gói Jet.

- Dạ!

Vi vừa dợm bước đã nghe Huy gọi:

-Lấy tiền đã chứ!

Nhìn thái độ ngượng ngập của Vi khi cô đưa tay lấy tiền của Huy, Phan thấy lòng áy náy. Đợi Vi đi khỏi, anh mới hỏi băng quơ:

-Không ngờ Vi lại làm ở đây, và làm công việc này.

Huy ngạc nhiên:

-Ừa! mà biết con bé này à? Đúng là mà hay thật!

- Đừng nghĩ tầm bậy! Vân Vi là bạn Hoàng Hoa mà. Tao quen Hoa trước khi biết cô bé ấy là bà con với mà.

Huy nheo nheo mắt:

- Tao tin mà là thằng bạn tốt.

Hơi ngã người ra sau, Phan cười cười:

-Tao cũng tin như vậy ở mày. Thúy Cầm vẫn khen mày ra mặt ấy chứ.

Giọng Huy hờ hững:

- Vậy sao? Tao đâu có gì để khen.

-Thì tao cũng vậy..Nhưng Hoa cũng khen tao..Bọn con gái nhẹ dạ thế đấy.

Nói dứt lời hai người cùng bật cười ha hả, Vi bước vào, cô ngơ ngác nhìn rồi vội vàng để gói thuốc và phần tiền thừa lên bàn.

Phan bắt chuyện:

- Vi có gặp Hoa không?

Giật mình Vi không nghĩ Phan nói chuyện với mình, Vi làm rơi gói thuốc xuống đất. Cô nhặt lên và ấp úng:

-Xin lỗi... giám đốc, tôi vô ý quá.

Quay sang phía Phan ngồi, cô... lễ phép:

-Thưa ông, lâu rồi tôi không gặp Hoa.

-Chúa nhật này tôi sẽ đưa Hoa đến thăm Vi.

-Không được đâu, tôi bận lắm.

Dứt lời cô lật đật bưng khay cà phê tới. Vừa đặt tách xuống trước mặt Huy, Vi đã nghe cái giọng đã đớt của Cầm:

-Cho em bàn chuyện đại sự với,đừng chê con gái hồng biết gì nhe.

Rồi chẳng cần xem Huy đồng ý chưa, cô tự nhiên ngồi xuống kế bên anh:

-Caphe thơm thật, chỉ tiếc là em không thích uống.

Hất mặt về phía Vi, Cầm sai:

-Nè, đi ra quán bên kia đường mua cho tôi một ly sữa cacao.

Rút trong túi áo ra tờ giấy mười ngàn, Cầm kẹp tiền vào giữa hai ngón tay đưa cho Vi, giọng hách dịch:

-Mau đi. Phần tiền thừa khỏi đưa lại, coi như tôi trả công.

Phan nhú mào tròng em gái:

- Em..thèm sữa cacao lắm sao?

Cầm gật đầu. Phan đứng dậy:

-Vậy để anh mua cho.

-Ngộ thật! em nhờ nhân viên của em. Anh lại khó chịu à!

Thấy mặt Phan sa sầm xuống, bỗng dưng Vi nao lòng. Cô nhẫn nhục cầm lấy tiền:

-Tôi sẽ mua ngay cho chị ấy, không dám phiền ông.

Phan nghiêm nghị nhìn Huy:

-Tôi có đề nghị. Nếu tiếp tục bàn việc dở dang, thì ngoài tôi và cậu ra, không thêm ai khác nữa. Phiền phức lắm.

Huy nhún vai:

- Được thôi. Nghe chưa Cầm, ý anh hai em muốn nói là " Quan pháp bất vị thân". Có em phiền phức lắm đó.

Cầm nghiêng đầu nhõng nhẽo:

-Còn ý của anh thì sao hả... Giám đốc?

-Ý kiến của người hợp tác làm ăn là ý của... Thượng đế. Em chịu khó ra ngoài chờ sữa cacao dùm anh đi. Anh sợ Thượng đế nổi giận lắm.

- Được thôi! anh lúc nào cũng ăn hiếp em.

Liếc Phan một cái, Cầm ngoe nguẩy đi ra. Huy lắc đầu:

-Anh em mà thiệt... hết ý.

-Từ hồi nào đến giờ vẫn thế. Tao không chịu được cái tính đỏng đảnh, khinh người của con Cầm.

-Mày khó quá! Tao thấy Cầm cũng dễ yêu ấy chứ!

Phan rút cho mình một điếu thuốc, giọng bõn cợt:

-Vậy sao nó chịu cực, chịu khó làm việc với mày lâu nay mà mày vẫn chưa yêu?

Huy không nao núng, anh trả đũa lại:

-Chưa đâu có nghĩa là không? Nếu có duyên, tao chạy đàng trời cũng phải chịu làm em rể mày thôi. Ngược lại biết đâu chừng vì con nhỏ Hoa mày phải gọi tao là anh.

Phà một hơi khói, Phan chột hỏi sang chuyện khác:

-Vi làm ở đây lâu chưa?

- Gần ba tháng.

-Tự con bé xin vào làm tạp vụ à?

Nhướn mày lên nhìn Phan, Huy nói:

-Hoa giới thiệu vào năn nỉ tao nhận bạn nó.

Phan nhếch môi:

-Vì nể tình em họ, mà nhận và phân Vi làm việc đó. Thảo nào có một lần tao hỏi nơi làm của Vi, Hoa bảo là không biết làm cho ai, ở đâu, xa hay gần.

-Hoa không biết thật. Con bé cứ ngỡ Vi ngồi bán ở điểm giới thiệu sản phẩm không thôi. Nó đâu ngờ Vi làm tạp vụ tại xí nghiệp. Nhưng làm gì mà quan tâm đến Vi dữ vậy.

- Đơn giản vì cô ta là bạn Hoa. Mà không thấy kỳ khi phân Vi làm tạp vụ sao?

Huy nữa đùa nữa thật:

-Nếu cô ta là bồ mà thì tao sẽ thấy kỳ. Khổ nỗi, lúc này xí nghiệp của tao chỉ thiếu nhân viên tạp vụ, Và Vi cũng không hề phân nản việc đang làm. Ê! hình như mà xót thì phải? Con bé xinh thật, tao cũng xót xa lắm chứ, nhưng đành phải chịu thôi, ít nhất hai tháng nữa, khi khai trương phân xưởng phụ ở Hốc Môn, tao mới phân việc khác cho Vi được. Còn việc con bé làm tạp vụ không phải ý tao, tại Thúy Cầm đó.

Trợn mắt lên đầy phẫn nộ, Phan gằn lại:

-Tại Cầm hả! Nó đúng là không biết điều.

- Đừng có nóng! Chẳng qua tại Cầm lộn! Lúc ấy tao bận đi Trung Quốc nên giao việc nhận người mới cho Cầm. Hai cô Vi xin việc một lúc, Tường Vi đến trước, Cầm lại tưởng là Vân Vi, nên phân việc ngồi bán ở quầy sản phẩm. Vân Vi đến sau thế là... xui. Mãi sau này tình cờ hỏi chuyện Vân Vi tao mới biết, rồi hỏi Cầm, cô ấy mới vỡ lẽ ra... mình đã lầm.

-Nhầm lẫn một cách vô lý như vậy mà mà cũng tin nó sao?

Huy nhún vai:

-Tao chưa hề tin Cầm ở bất kỳ trường hợp nào. Nói vậy mà không giận chớ? Em gái mà ranh ma lắm. Cô ta có thể là một bà vợ lý tưởng

giúp chồng thành công hơn nữa trên thương trường, nhưng cô ta khó là một người yêu làm điên đảo đàn ông, vì vậy khi nói chuyện với Vi xong, tao hiểu ngay Cầm đã qua mặt mình, nhưng để làm gì, tao vẫn nghĩ không ra.

Hơi chồm về phía trước, Huy đoán:

-Không lẽ vì Cầm biết mày quan tâm đến Vi, nên cô ta phá cho bố ghét? Em gái mày là chúa ích kỷ, cô ta đâu muốn anh mình chia sẻ tình thương cho cô gái khác...

Phan vội vàng ngắt lời Huy:

- Đừng suy diễn nữa. Đối với Vy tao hoàn toàn không có tình ý gì hết. Nhưng nếu được mày nên đổi việc làm cho con bé đi. Hoàn cảnh gia đình Vi có khó khăn đó.

Vẫn giọng đùa cợt, Huy châm chọc:

-Mày rành về gia đình nhân viên của tao còn hơn tao nữa. Trong tình trường, nói thật tao phải gọi mày bằng thầy. Phan nè! Phải mày sống mẫu mực, nghiêm túc không caphe, thuốc lá, bồ bịch, rượu chè như bác trai thì con gái trên đời này sẽ bớt khổ vì mày. Ông hiền bao nhiêu mày quậy bấy nhiêu.

Phan gượng gạo đốt cho mình điều thuốc thứ hai, Huy vẫn tiếp tục nói:

-Mỗi lần nói đến một ông chồng gương mẫu, một ông bố có trách nhiệm với con cái là mẹ tao lại lấy bác Tiến ra làm điển hình. Mẹ tao khen ba mày không tiếc lời bù lại bà cũng nguyên rủa ba tao không tiếc, rồi sau đó bà lên lớp luôn với thằng tao.

-Sao tự nhiên mày nhắc tới ông già tao chi vậy?

-Vì bác Tiến là tấm gương tốt mà!

Phan buộc miệng:

-Sống như ba tao có khổ đau cũng không ai biết, lúc xuôi tay nhắm mắt lòng ông có thanh thản không, chả ai hay Ông đúng là một tấm gương, người khác soi vào sẽ thấy chính mình, nhưng tâm gương cứ trở trơ im lặng. Ai biết gương kia nghĩ gì cơ chứ

Huy bỗng trở lại vấn đề cũ:

-Hình như tụi mình đi lạc đề quá xa rồi đó. Bây giờ như vậy, mà làm dùm tao một bản kế hoạch cụ thể việc thành lập đội tuyển cùng dự trù kinh phí tổng quát và từng quý, càng nhanh càng tốt.

-Chuyện đó dễ thôi! Một tuần nữa tao sẽ đưa kế hoạch với đầy đủ họ tên của huấn luyện viên và một số của rơ khá đang cần đất mới để dựng võ. Bây giờ tao về.

Huy đứng dậy tiễn Phan. Hai người ra tới sân, thấy Vi đang xách nước tưới cây. Phan nhìn Huy:

-Tao muốn nói với Vi vài câu.

Huy phác cử chỉ đồng ý:

-Cứ tự nhiên.Nhưng cấm không được làm nhân viên của tao rối loạn nhịp tim đấy.

-Thật... khổ quá, tao có dính chính mà cũng chả tin. Vậy cứ nghĩ như mà đang nghĩ đi.

Bỏ mặc Huy đứng trên hành lang, Phan hấp tấp đi về phía Vi, vừa thoáng thấy dáng anh, cô đã quay lưng. Phan gọi to:

- Vân Vi!

Liếc thấy Huy đang khoanh tay nhìn mình, Vi bỏ thùng nước tưới cây xuống đứng yên, trong mắt cô, Phan đọc được sự ghét lẫn khinh bỉ cao

độ.

Anh dịu dàng:

- Anh không hề biết em làm ở đây và cũng không hề hay Cầm cố tình phân em làm tạp vụ.

Vi lạnh lùng:

- Phân bua với tôi chi vậy? Nhà bên anh đối xử với nhà bên tôi ra sao, tôi vẫn nhớ rõ cơ mà, cho nên chuyện em gái anh phân tôi làm lao công là việc bình thường đương nhiên phải xảy ra.

- Đừng cay đắng như vậy. Anh muốn gặp riêng để nói chuyện với em và cả với Thanh Vi nữa. Anh sẽ tới nhà nói rạch ròi đâu đó với...

Vi quắc mắt ngắt ngang:

- Tôi cấm anh. Mẹ tôi bị đau tim đó. Mẹ không đời nào tha tội anh đập vỡ đầu thằng Thanh đâu, nó cũng vậy, hôm trước nó thấy anh ở đầu ngõ, nó đã nguyện rửa không thương tiếc, và đòi "nợ máu phải trả bằng máu".

Phan nhẫn nại phân trần:

- Trước đây anh nóng nảy vì hiểu lầm. Mọi việc xảy ra quá bất ngờ, anh không dẫn được lòng mình nên mới nặng tay, nặng lời với tụi em.

Vi cười khẩy:

- Bây giờ dẫn được lòng rồi nên anh hành động khôn khéo hơn. Anh cố tình chia rẽ tình bạn giữa tôi và Hoa, còn Cầm thì hại tôi theo cách của cô ta. Nói thật, cứ mãi xa lạ với nhau, tôi thấy dễ chịu hơn nhiều. Bởi vậy tôi yêu cầu anh để mẹ con chúng tôi yên.

Chẳng đợi Phan nói thêm câu nào, Vi khom lưng xách thùng nước đi te te vào trong. Phan ngẩn ra nhìn theo rồi hậm hực quay lưng. Anh bắt

gặp nụ cười giễu cợt của Huy, và càng bức bối hơn khi nghe anh chàng nói:

- Sao? Thất bại rồi à! Được rồi, tao sẽ tạo điều kiện dùm cho. Trước tiên, vì mày, tao sẽ đổi việc làm cho Vi vào tuần sau. Bây giờ an tâm về làm hộ bản kế hoạch đi, thằng bạn trời đánh.

Phan xua xua tay như ngăn không muốn nghe Huy đùa nữa. Anh đang tự ái vì Vi cố chấp khăng khăng không muốn nghe anh nói, không muốn nối lại tình ruột thịt bị cắt lìa bao nhiêu năm nay, trong khi lẽ ra người có... quyền cố chấp phải là anh mới đúng. Là người thừa hưởng toàn bộ gia tài sản của họ nội, anh đâu cần nhận anh em làm chi cho phiền phức, cho bất lợi chứ.

Trong lúc đang tức giận, Phan chợt nhận ra tính cao ngạo cố chấp của Vi không khác mình là mấy. Ở nhà, Phan được cha mẹ, ông bà cưng chiều hết mực, anh quen thói muốn gì được nấy rồi. Hầu như Phan không biết xin xỏ, quì lụy là gì, vì tất cả những đòi hỏi của anh đều được đáp ứng. Mọi người vô tình biến anh và cả Cầm nữa thành những người ngạo mạn, tự cao. Còn Vi, cô bé nghèo rớt mồng tơi thế kia, thì cái gì là động lực khiến Vi cũng cao ngạo, cố chấp không thua gì anh?

Phan mím môi. không lẽ tính xấu đó di truyền theo "gen"? Còn nữa, cũng là con của ba, sao ông nỡ để chị em Vi cực khổ như vậy, trong khi tiền bạc gia đình anh đều do một tay ông làm nên.

Lòng Phan chợt gợn lên một thoáng nghi ngờ. Biết đâu lời mẹ nói là đúng. Bọn họ là những kẻ lường gạt, họ dựng đứng lên chuyện nào là vợ, là con để vùi tiền lúc... tang gia đang bối rối. Bây giờ chuyện làm ăn bế mánh rồi nên Vi đâu dám nhận anh em với anh nữa. Có phải vậy không nhỉ?

Nhưng tại sao ba anh sau mấy ngày liền á khẩu, hôn mê, hấp hối nhưng không... đi được đã mỉm cười mãn nguyện trước khi nhắm mắt trong vòng tay người đàn bà đó. Ông đã... đi được trong thanh thản vì đã gặp lại những vợ con khác nữa của ông, hay ba anh "chết vì hoảng sợ, vì

ngạc nhiên trước hành động táo tợn của bọn lưu manh" như lời mẹ anh nói.

Phan thở dài, anh biết mình không thể nào tin mẹ được, ngẫm lại trong đời, từ lúc biết suy nghĩ đến giờ anh chưa lần nào tin hoàn toàn vào mẹ và cả Cầm, cũng có thể tại anh ít gần gũi bà và cô em đồng đánh. Người anh tin và thương nhất là chính bà nội. Anh sống với bà nội từ nhỏ nên với mẹ anh thấy mình xa lạ cũng dễ hiểu thôi. Nhưng nếu sống kế bên mẹ như Cầm, Phan có thể nào hiểu bà hơn nữa không hay anh và mẹ vẫn sẽ có một khoảng cách như từ xưa giờ vẫn có.

Anh nghe nội kể rằng hồi nhỏ anh khó nuôi lắm. Mới sanh ra đêm nào cũng khóc tới sáng, và đau bịnh rề rề. Mẹ anh phải đem bỏ ngoài gốc me, rồi mượn người giả bộ lượm về cho bà nội nuôi, bà đặt tên thằng Cu Chó. Kể từ ngày có cái tên nghe rất ư đau khổ này, Phan được ở luôn với nội, tự tay nội chăm sóc anh cho đến lớn. Hồi đó anh tin vì... khó nên mẹ không có kinh nghiệm để nuôi đứa con èo uột nay ốm, mai đau như anh. Nhưng bây giờ Phan chợt nghĩ khác. Anh là đứa bé bị mẹ bỏ rơi, bị mẹ hắt hủi từ thuở mới lọt lòng vì một lý do nào đó anh chưa biết được.

Bất giác Phan hoang mang tột cùng với những điều anh vừa tưởng tượng ra. Tại sao anh lại tự vẽ cho mình một cảnh ngộ, một thân phận khác với trước giờ anh từng mang vậy? Tất cả chỉ là cảm tính mà thôi. Ai là người có thể giải đáp cho anh về ba, về mẹ, về những người ở nhà kia? Bà nội anh hoàn toàn không biết gì việc ba anh có một giòng con khác, mẹ anh nhất nhất buộc anh không được hé môi về "chuyện vu khống để làm tiền một cách bỉ ổi trắng trợn này". Bây giờ nếu Phan nói, nội chắc gì đã tin anh, mọi việc sẽ um sùm lên vì nội vốn là một bà già nóng nảy, và cũng rất cố chấp.

Nhưng sớm muộn gì Phan cũng tìm hiểu cặn kẽ chuyện của gia đình. Trước đây không tin chị em Vi là em mình thì khác, bây giờ đã gặp lại, đã biết nhau Phan không thể bỏ mặc chúng được. Dứt khoát anh sẽ có cách riêng của mình, và anh tin anh sẽ làm đúng.

TÌNH NHƯ SƯƠNG KHÓI

Trần Thị Bảo Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 6:

Huy tò mò cầm cuốn sổ nhỏ có in hình nụ hồng bạch bên ngoài lên xem. Lật vài ba trang, anh mỉm cười. Thì ra đó là một cuốn sổ tay thơ, trong đó có nhiều thơ được chép bằng nét chữ khá bay bướm.

Con bé này quả là mê thơ. Cuốn sổ tay thơ mà các cô gái tuổi còn đi học thường có, cho Huy suy nghĩ Vi vẫn còn là cô bé con mơ mộng. Dầu cuộc sống giành cho cô nhiều cực nhọc, Vi vẫn giữ cho mình chút mộng tưởng với thơ. Biết đâu nhờ thơ, cô vững vàng hơn trong đời.

Ở trang đầu sổ tay, Huy đọc được hai đoạn:

" Tôi học lời ngọn gió

Chẳng bao giờ vu vơ

Tôi học lời của biển

Đừng hạn hẹp bến bờ

Tôi học lời con trẻ

Về thế giới sạch trong

Tôi học lời già cả

Về cuộc sống vô cùng."

Lật qua trang sau Huy thấy đoạn cuối bài thơ được viết bằng chữ in hoa khá cứng nét:

"Tôi học lời chim chóc

Đang nói về bình minh

Và trong bia mộ đá

Lời văn dạy đời mình".

Nội tâm con bé không hề hợt nông cạn đâu. Đúng là gia cảnh Vi có nhiều phức tạp khó khăn, nếu không Phan đâu phải điện thoại cho anh hai, ba lần để năn nỉ anh đổi công việc khác cho Vi. Anh không xếp Vi vào phòng hành chánh của Cầm, vì Phan nói, rằng em gái nó không có cảm tình với con bé Vi. Cuối cùng vì nể bạn, Huy đã... phong cho Vi làm thư ký riêng của giám đốc. Cô ngồi chung phòng với anh và dĩ nhiên hiện nay chưa có việc gì làm cụ thể hết, nên thỉnh thoảng Vi vẫn trốn giám đốc xuống bếp lượm thóc, nhặt rau dùm chị em Thu Hạnh.

Đặt cuốn sổ tay bé xíu dễ thương ấy xuống đúng vị trí mình đã cầm lên, Huy thoáng chút băng khuâng khi thấy trên xấp giấy pơ-luya trắng trên bàn có một sợi tóc dài, anh nhặt lên ngắm nghía rồi cười một mình. Trông nó mong manh vậy đấy, nhưng đã buộc vào ai thì kẻ đó khó mà chạy thoát. Phong lưu, đa tình cỡ Phan còn ngần ngại tự tròng đầu vào sợi tóc mây của cô gái nhà nghèo này mà!

Trở về bàn mình, anh cầm bản kế hoạch lên xem lại lần nữa. Số của - rơ cần thiết vẫn chưa có đủ. Anh bần chồn gõ gõ đầu ngón tay xuống bàn, mặt nhú lại cau có.

Vi đẩy cửa bước vào với cái bình thủy, liếc thấy vẻ mặt... hết ý của giám đốc, cô rụt rè tới bàn nước đổ nước sôi vào phin caphe đã để sẵn, rồi nhẹ nhàng trở về chỗ của mình.

Điện thoại reo vang, Vi bắt máy lên và nhận ra ngay giọng nói của cô gái đã vào phòng giám đốc... đại náo chiều chủ nhật hôm nào.

- Có anh Huy ở nhà không? Tôi muốn gặp anh?

- Xin cô chờ một chút.

Quay về phía Huy, Vi nói:

- Thưa giám đốc có điện thoại.

- À! Để đó cho tôi.

Hăm hờ bước tới máy điện thoại, Huy đón ống nghe từ tay Vi. Cô vừa ngồi xuống đã nghe tiếng Huy hét:

- Cút đi!

Rồi tiếng đặt máy thật lớn. Huy hăm hăm bước về phía cô:

- Nè! Lần sau phải nhớ hỏi có ai ở đầu dây rồi mới gọi tôi nghe chưa! Thật là bực!

- Dạ... Nghe. Tại giám đốc không dặn, em đâu có biết.

Huy chống nạnh:

- Còn bướng nữa hả. Việc đơn giản như vậy cũng phải dặn hay sao? Thật là... là...

Vi ngồi co lại im thin thít, cô tủi thân khi bị rầy oan ức... Ông ta sùng mụ đàn bà đó, rồi trút hết lên cô. Chán thật! Coi bộ càng gần mặt trời, càng nắng cháy da, ở dưới bếp vậy mà tự do hơn ở đây. Thân làm công cho chủ phải chịu thôi, không được mặt ử mà ẻ đâu. Mau mau bưng caphe... hầu giám đốc đi con nhóc! Ông ta đã vì Hoa dời mày lên đây, nếu mày ngu ngơ, ngốc nghếch và vô tích sự, ông ta sẽ có cơ để dời mày ra đường luôn đấy!

Tự... răn dạy mình xong, Vi đứng dậy bưng tách caphe tới để trên bàn Huy:

- Mời ông dùng...

- Cám ơn!

Vi trở về bàn mình. Thời gian tẻ ngắt đi qua thật chậm. Vi muốn lấy vở ra xem lại bài, nhưng không dám, cô cứ loay hoay trên ghế, tay bật bật vào cái nắp viết bích làm thành tiếng "tách tách" đều tai liên tục khiến Huy phải gắt:

- Đừng làm ồn được hay không?

Vi hết hồn. Cô ngồi lại và lén lén mở cuốn sổ tay... yêu dấu của mình ra rồi viết:

"Ngồi cùng trang giấy nhỏ

Tôi nhìn lại chính mình

Cuộc đời hư và thực

Dạy tôi lời... lặng thinh."

- Lại mơ mộng nữa hả? Đánh máy bản kế hoạch này cho tôi. Hừ!
Đừng có lải nhải là không biết đánh máy đấy nhé.

Thấy Vi giật mình, quýnh quáng lấy tay che những gòong chững trong vở, Huy bỗng thấy tội, anh ân hận đã lớn tiếng với cô. Dẫu sao Vi cũng còn lạ người lạ việc, anh la lối vô cơ như vậy, chỉ tạo ấn tượng không hay về mình thôi.

Dịu giọng lại, Huy hỏi:

- Em biết đánh máy không Vi?

- Dạ... biết, trước đây em đã học qua một khóa, có giấy chứng nhận hẳn hoi. Ngày mai em sẽ đem vào trình giám đốc.

Huy xua tay:

- không cần đâu! Bắt đầu ngày mai, em sẽ theo phụ Cầm, cô ấy sẽ dạy việc cho em, cố gắng học hỏi cách quản lý hành chánh đó.

Vi chớp chớp mắt, cô cố nghĩ xem Huy ẩn ý gì khi nói như vậy. Vi dò dẫm:

- Em sẽ ra ngoài phòng hành chánh luôn à?

- Làm gì lo lắng dữ vậy. Cô em vẫn ngồi ở đây, nhưng công việc ở ngoài kia, Cầm sẽ giao việc cho em.

Ngồi thừ ra, Vi rầu rĩ khi nghĩ tới Cầm. Cô biết Cầm sẽ thẳng tay với mình. Điều đó làm Vi không nén được tiếng thở dài.

- Sao? Em không bằng lòng việc này à?

- Dạ đâu có, giám đốc.

- Vậy thì đánh máy đi. À! Hình như ở xí nghiệp này chỉ có mình em gọi tôi là ông, rồi là giám đốc. Nghe già quá, tôi ghét lắm.

Nói dứt lời Huy bỏ đi tuốt. Có lẽ ông ta xuống phân xưởng. Cũng tốt thôi! Nếu Huy ngồi lại ở đây, chắc Vi sẽ không làm được gì vì bối rối, vì sợ đôi mắt hay dò dẫm của ông ta.

Tỳ ngực vào bàn, Vi chăm chú đọc bản kế hoạch thành lập đội tuyển xe đạp. Cô nghĩ tới Thanh Vi và thấy thương em vô cùng. Phải chi nó được tham gia đội tuyển này thì hay biết mấy, nó sẽ đạt được nguyện vọng lại không sợ mẹ phải tốn kém, vì rõ ràng họ có dự trù kinh phí tập dợt cho vận động viên. Nhưng muốn tham gia đội tuyển, chắc chắn của rơ phải có thành tích, Thanh chưa có gì hết ngoài lòng ham mê. Từ khi ba chết, Thanh bỏ học ngang, trình độ học vẫn mới lớp 11, nó sẽ làm gì để thực hiện mơ ước của mình chứ!

Vi có nên xin Huy cho Thanh tham gia đội tuyển này không? Lúc này chắc chưa nên, vì biết đâu Huy sẽ cho rằng cô lợi dụng lòng tốt của ông

ta. Nhưng nếu im lặng thì tội cho Thanh, nó sẽ khó có cơ hội với tới ước mơ, nếu Vi không giúp nó.

Đang còn quay tròn trong cái vòng lẩn quẩn thì Vi thấy Cầm bước vào.

Khóa trái cửa lại, Cầm khoanh tay ôm một xấp hồ sơ trước ngực và mỉm cười thật ngọt:

- Màỵ khá lắỵ nhóỵ ạ! Màỵ giớ kiểỵ gì đễ chàỵ anh Huy vậy? Hừ! Đừỵ tưởỵ vào ngòỵ kề cậỵ giáỵ đốỵ là ngon đầỵ, tao sẽ hấỵ màỵ ra đốỵ.

Giọng Vi lạnh tanh:

- Tôi không hiểu chị muốn nói gì. Trước đây chị cố tình phân cho tôi một công việc mà theo chị là hết sức hèn hạ, tôi vẫn im lặng chấp nhận và làm tốt. Tôi vào ngồi ở đây là nhờ khả năng của tôi, đâu phải ai muốn hất ra cũng được.

Cầm ngạo nghễ:

- A! Dám vỗ ngực cho là mình có khả năng. Khả năng này có giống khả năng của bà già màỵ khi đi giựỵ chồney người khác không?

Vi nheỵ cả ngực. không ngờ đẹỵ người và sang trọng như Cầm mà mở miệng lại chua ngoa, đạỵ ác đửỵ vậy. Cô lắỵ bắỵ trả đũa:

- Chị tồỵ và hèn hạ như mẹ chị nên mới nói người khác như vậy. Mẹ tôi không hề giựỵ chồney ai hết. Đừỵ có ngậỵ máỵ phun người.

- Vậy ba tao ở trên trời rơi xuống cho mẹ màỵ hả? Đồ mặt dạn màỵ dầy, tưởỵ màỵ chịu yên phận làm lao công cho tao sai bảo, ai ngờ màỵ học bà già màỵ nước trèo cao. Rồi màỵ sẽ té đầỵ cho coi con nhóỵ ạ!

Hầm hầm vứỵ xấp hồ sơ xuống bàn. Cầm ra lệnh:

- Đọc cho hết ba mớ này rồi ngày mai bắt đầu làm việc. Tao rất ghét những đứn ngu đần.

Phủi phủi hai tay vào nhau, Cầm cười hả hê:

- Tao không để mày có thời gian rảnh đâu, vì mày có khả năng mà!

Vi căm ghét nhìn theo dáng đi hách dịch của Cầm, cô ta hoàn toàn khác xa Phan. Có lẽ vì Phan giống ba, còn Cầm thì giống người đàn bà kia. Biết rằng so sánh như vậy là không chính xác nhưng tâm tâm Vi tự nhiên chẳng thể nào dừng... Dầu gì Phan cũng biết phải trái hơn em gái anh ta. Rồi mình sẽ đến khốn khổ với Cầm thôi.

Thở dài một hơi như muốn trút hết khổ sở, Vi bắt đầu xếp giấy, đánh máy bản kế hoạch Huy vừa đưa.

Phải chi thằng Thanh có tên trong danh sách kèm theo nhỉ?

Vi lắc đầu xua tan mọi ảo tưởng. một thân cô, lo chưa xong, nếu thêm Thanh vào đây, chị em cô chắc khó sống dưới tay Cầm. Cô ta tuyên bố sẽ hất Vi ra khỏi xí nghiệp này mà.

- Vân Vi! Có người tìm em kìa. Mau đi.

Nghe giọng Thu Hạnh gọi giật ngược, Vi vội vàng đứng lên. không kịp dẹp ba mớ giấy tờ trên bàn, Vi đi ra sân, cô ngạc nhiên khi thấy Trúc Đào, con bé con nhà giàu, đi học bằng xe Dream, thích lạng lách chạy nhanh, phóng ẩu, bạn học chung lớp 11 với Thanh đang chờ mình với bộ mặt cực kỳ căng thẳng. Cô lo lắng:

- Có chuyện gì hả Đào?

- Thanh nó... nó lì lẫm. Em theo năn nỉ muốn gãy lưỡi mà... không nghe em.

Thấy gương mặt Đào ửng đỏ lên mặt thì rơm rớm, Vi mỉm cười:

- Bạn bè mà giận nhau hoài như tụi bây thật chán chết. Thăng Thanh lì quá, thôi Đào nghỉ chơi nó luôn cho rồi, khóc làm gì cho uổng nước mắt, chị cũng không giải quyết được ba cái trò trẻ con của hai đứa.

Đào nghiêm nghị như bà già:

- Lần này là chuyện sống chết, chớ không phải là trò đùa trẻ con đâu.

Hít mũi, Đào nói tiếp:

- Thanh nhận tiền của con Thủy tốc độ đêm nay đưa bắt xác xe với thằng Sơn đầu trọc.

- Trời ơi! Ở đâu?

- Ở chân cầu Sài Gòn, đúng 6 giờ chiều nay.

- Nhưng mà xe đâu mà nó đưa?

Đào trả lời rành rọt làm Vi ớn lạnh:

- Xe của những tay đầu nậu cá cược. Thanh đưa xe ăn xe, chết thì bỏ mạng...

Đưa tay vuốt giọt mồ hôi vừa rịn ra trên trán, giọng cô lạc đi:

- Sao em biết?

Đào ngậm ngừng:

- Nghe bạn bè nói, tụi nó kháo nhau rằng thằng Sơn lần này nhất định loại Thanh ra khỏi vòng đua.

Vi thảng thốt:

- Bọn nó đã đua nhiều lần rồi sao?

Đào gật đầu:

- Đã đua nhiều lần nhưng lần này là lần quan trọng, người ta cá độ rất lớn. Riêng Thanh nếu thắng sẽ lấy thêm được chiếc LA250. Bởi vậy tụi bạn em cùng phe với thằng Sơn nói nhất định phải chơi Thanh nếu không tụi nó sẽ mất xe.

- Là sao chứ? Chị chưa hiểu?

- Em đã nói họ đua bắt xác. Nghĩa là ai thắng sẽ lấy luôn chiếc xe của người kia. Đua có nhiều người lắm. Riêng tay đầu nậu cá cược dám đưa xe cho Vi đua cá với thằng Sơn đầu trọc, vì lão ta biết thằng này từng thua độ mấy xe rồi. Nó đua dở, nhưng nhà giàu lại có máu yêng hùng, liều mạng. Thanh mà thắng sẽ được hai cây vàng tính ra lão vẫn còn lời chán so với chiếc LA250 mà Thanh đem về cho lão.

Vi kêu lên:

- Không thể được. Nó đổi mạng lấy hai cây vàng làm gì, trong khi nó có rành đua mô tô đâu.

- Họ có mời huấn luyện viên về huấn luyện vì họ cá lớn lắm, mấy chục cây vàng là thường. Em nghĩ chị phải chặn thằng Thanh lại.

- Em chờ chị tới đó nghe? Gần tan sở rồi.

Đào lắc đầu:

- Không được đâu. Xe của em bị ba lấy lại rồi, em nhờ tụi nó chờ tới cho chị hay, em phải đi ngay. Chị liệu cách tính sao thì tính. Em đi đây, tụi nó mà biết em cho chị hay, chắc em tiêu.

Trở vô phòng, ngồi phịch xuống ghế, Vi mướt mồ hôi. Làm sao bây giờ? Thằng Thanh hư đến nơi rồi, nó không biết nghĩ tới mẹ chút nào. Tự dưng nước mắt cô ứa ra, những hàng chữ, con số nhảy múa lung tung. Cô đẩy xấp hồ sơ Cầm quăng cho mình qua một bên và gục mặt lên bàn.

Phải chi ba còn sống, chắc thằng Thanh không đến nỗi đổi mạng để lấy hai lượng vàng.

- Hê! Chưa xong việc, đã nghĩ rồi sao?

Quên là mình đang khóc, Vi vội ngược lên. Cô quẹt lia quẹt lia tay áo lên mặt khi thấy đôi mắt đầy ngạc nhiên của Huy:

- Khóc à! Sao vậy?

Cố nhoèn miệng cười mà không nổi, Vi chỉ biết trả lời bằng cái lắc đầu.

Nhìn xấp hồ sơ dầy cùi trên bàn, Huy gật gù:

- Chắc là sợ ba mớ giấy tờ lộn xộn này chứ gì.

- Không phải đâu!

Giọng Huy giấu cợt:

- Vậy thì vì lý do gì? Ngồi trong phòng giám đốc mà... đồ lệ. không khéo tôi mang tiếng chết. À! Lúc này em ra ngoài, Phan có điện tới hỏi thăm hẳn ta quan tâm đến Vi ghê, hẳn luôn miệng bảo tôi phải giúp đỡ em, không được để em bị Cầm ăn hiếp. Nếu Phan biết em khóc và tôi không quan tâm giúp đỡ, chắc hẳn giận tôi mất.

Nghe cách nói và nhìn gương mặt của Huy, Vi biết anh hiểu lắm tình cảm giữa cô và Phan, nhưng cũng nhờ anh, Vi nghĩ ngay tới người có thể lôi Thanh ra khỏi cuộc cá cược này. Nhưng có nên không? Dầu sao Phan cũng có nghĩ tới chị em cô mà. Vi ngần ngừ rồi nói thật nhanh:

- Giám đốc có thể điện cho anh Phan dùm em không? Em không biết số điện thoại của anh.

Nhướn mắt lên, Huy bắt bí:

- Giám đốc thì không thể nào vâng lời khi bị người khác ra lệnh, nhưng anh Huy thì có thể bị... em.

Vi lí nhí:

- Vậy... anh Huy gọi Phan giúp em.

- Thế thì được. Tôi luôn vì bạn bè mà. Té ra những giọt nước mắt kia là vì Phan. Chậc! Phen này tội nghiệp con bé Hoa quá!

- Anh hiểu lầm rồi! không như anh nghĩ đâu.

Cười cười Huy cố tình trêu:

- Vậy em tưởng tôi nghĩ ra sao, mà cô nói tôi hiểu lầm?

Vi mím môi làm thinh. Giọt nước mắt còn sót này giờ chợt ứa ra, cô khóc rấm rức vì tức, vì không thể nói cho người khác hiểu lòng mình. không ngờ Huy sợ nước mắt đến mức rối rít xua tay:

- Đừng nhè, đừng nhè, tôi sẽ điện thoại ngay. Tôi vốn sợ trời mưa, ngập lụt nhà cửa.

Vừa ra dấu cho Vi im lặng, Huy vừa gọi điện. Cô chăm chú nhìn anh và ngỡ ngàng khi nhận ra ánh Huy hơi khó hiểu. Có lúc anh lầm lì, quát tháo lung tung, hăm hù với cô làm Vi chết khiếp, rồi có lúc gần gũi như bây giờ chẳng hạn.

Huy bỏ máy xuống:

- Phan đi rồi và không nói chừng nào về.

Vi thất vọng đến mức quỳnh lên:

- Trời ơi! Làm sao đây? Anh có đoán được ảnh ở đâu không? Phải có ảnh mới được.

Huy chậm chạp lắc đầu, anh thản nhiên quan sát nét mặt thất thần, bối rối của Vi nói:

- Vi là bạn Hoa, tôi coi em như em gái, Phan là bạn thân của tôi, hẳn cũng rất quý em. Vậy có chuyện gì khó xử, cứ nói thử xem tôi giúp được không?

- Anh có thể... chở em ra cầu Sài Gòn được không?

Huy thật sự ngạc nhiên:

- Chi vậy?

Liếm môi khô, Vi khó khăn mở lời:

- Em trai em tham dự cuộc đua xe cá độ, em phải ngăn lại, không thì nó chết mất.

- Ngăn lại. Nhưng ngăn bằng cách nào? Có biết địa điểm sao không báo công an?

- Em sợ nó bị bắt.

Nhíu mày đầy vẻ khó chịu, Huy phán một câu:

- Sợ bị bắt? Còn hơn là mất mạng. Hừ! Đúng là đàn bà. Công an tới sẽ giải tán cuộc đua, em cô chưa đua làm sao bị bắt được?

Vi ngờ vực:

- Vậy... ý anh là báo công an hả?

Giọng Huy chắc nịch:

- Ủ! Báo công an xong tôi sẽ chở em tới cầu Sài Gòn xem sao.

- Vậy... anh gọi điện dùm em nha.

Huy nhìn đồng hồ:

- Gần 5 giờ rồi. Chuẩn bị dọn dẹp hồ sơ, sổ sách, mình đi là vừa.

Bỗng dưng Vi nóng mặt khi nghe cách nói hết sức thân thiết tự nhiên của... Ông giám đốc. Cô nhanh nhẹn cất mọi thứ vào hộp tủ rồi đeo túi

xách vào vai và đứng nhìn Huy gọi điện với tư thế sẵn sàng. Vi lo lắng hỏi khi Huy đặt điện thoại xuống.

- Họ tin mình không hả anh?

- Tin hay không là chuyện của họ. Chờ một chút. À! Cô có áo lạnh không?

Vi lắc đầu. Huy ào ào bước vào phòng trong. Cô sốt ruột đi qua, đi lại bên ngoài, không lẽ ông ta phải lên bộ, đóng thùng rồi mới chờ mình? Đàn ông gì mà điệu thế?

Vừa quay lại định bước tiếp, Vi đã thấy Huy gọn gàng trong bộ đồ jean, thả cho cô chiếc áo gió, Huy bảo:

- Xa lộ lạnh lắm. Tôi độ chừng họ không khởi hành ở cầu Sài Gòn đâu, mình sẽ đi xa hơn đó, em phải mặc thêm áo vào.

Vừa theo anh tới cửa, Vi đã khựng lại khi nghe tiếng Cầm:

- Ủa! Anh định đi đâu hả?

- Ờ, anh có việc.

Thấy Vi đứng sau lưng Huy, tay cầm cái áo, Cầm ngớ ra mất mấy giây rồi lấp bắp:

- H... ai người đi chung hả?

Huy lại gật đầu, Cầm tái mặt vì tức:

- Nhưng anh hứa chiều nay về nhà em ăn cơm mà!

Huy hơi khựng lại. Anh vỗ vỗ đầu:

- Chết thật, anh quên rồi!

Vi thất vọng khi nhận ra vẻ ngần ngại, khó xử của Huy, đầu sao Cầm vẫn phải hơn Vi rất nhiều, phen này chắc bỏ kệ thằng... tiểu quý Thanh rồi. Vi bần thần nhìn Cầm kéo tay Huy lại, giọng sùng sục:

- Anh phải đưa em về, mẹ đang chờ hai đứa cùng ăn cơm. Mẹ có làm món bún than mà anh rất thích. Em nhất định không cho anh đi đâu với ai khác hết. Mặt Huy dài ra rầu rĩ, nhìn Cầm làm mình, làm mấy dặm chân, dặm cẳng, Vi ấn đại chiếc áo gió vào tay Huy rồi lật đật bước ra ngoài.

Mọi người về hết rồi, sân vắng tanh và đầy lá vàng khô. Vi thất thểu đi tới nơi để xe. Nơi đây chỉ còn độc nhắc chiếc mini cà tàng cà khổ cũ xì của cô.

Vừa lo cho Thanh, vừa khổ sở vì thất vọng, vì mặc cảm, vì thua thiệt so với Cầm, Vi đập tay liên tục vào gốc cột, rồi dựa đầu vào đó khóc tức tưởi.

Những đứa con ngoài giá thú như chị em cô suốt đời thua thiệt. Đi học, khi làm tóm tắt lý lịch hay làm bất cứ hồ sơ gì có tên cha mẹ, Vi đều dấu kín bạn bè vì phần họ tên, nghề nghiệp của cha, bao giờ cũng để trống, hoặc gạch một gạch nhỏ. Ba cô có thật trên đời, nhưng cô không có quyền gì hết so với Cầm và Phan. Cô không có gì hết ngoài sự nghèo khó, tủi buồn và khổ sở như bây giờ.

Đang khóc ngon lành, Vi bỗng cảm giác ai vừa choàng áo lên vai mình. Cô ngước lên và bắt gặp ánh mắt ấm áp của Huy. Anh tủm tỉm cười đưa ngón tay trở quẹt nước mắt trên bờ má mịn màng của Vi:

- Sao! Có đi không? Trễ rồi đó!

- Anh... đi với em à? Còn chị Cầm?

Giọng Huy tỉnh bơ:

- Tôi đã đón xích lô đưa Cầm về. Đừng hỏi lời thôi nữa. Đi cho rồi!

Hồn Vi như có cơn gió mát rượi vừa thoảng qua. Tại sao Huy lại... vì cô như vậy? Ánh mắt của anh mới lại làm sao! Vi không dám nghĩ tiếp, mà riu riu theo anh tới chỗ dựng chiếc CB bạc. Lẽ ra chiếc xe ấy chiều nay sẽ chở tiểu thư Cầm lượn vòng khắp phố chứ không dành cho một con lọ lem xấu xí như Vi.

Nhớ tới bộ tịch của Cầm lúc nãy, lòng cô chợt rộn lên một niềm hả hê thích thú. không cố tình, nhưng Vi đã làm cô ta đau đớn, tức tối. Đêm nay chắc chắn cô ta khó ngủ. Cứ thức và nguyên rửa Vi này đi. Vi sẵn sàng nhận hết những lời độc ác nhất, miễn sao người cô ghét phải khổ, phải đau.

Tới chân cầu Sài Gòn trời đã tối, gió thổi lạnh đến mức Vi nghẹt cứng cả mũi. Huy ngừng xe lại nhìn đoạn đường vắng tanh và bảo:

- Tôi đoán đúng. Họ đâu có đua ở đây.
- Vậy họ đua ở đâu? Chưa 6 giờ mà!
- Cứ chờ một chút, tìm quán nào đó ăn, tôi đói rồi.

Huy cho xe chạy chậm rồi quay lại, anh tấp vào một quán hủ tiếu bên lề. Biết Vi nôn nóng, Huy trấn an:

- Đừng có lo. Tôi biết chắc họ không đua ở đây. Phải ăn, cái đã, một lát còn đi xa nữa, chịu không nổi đâu.

- Anh định đi tới đâu? Bộ anh biết chỗ hả?

Huy đốt một điếu thuốc, hút một hơi rồi gật đầu:

- Tôi chỉ đoán thôi, chứ không biết chắc. Có lẽ họ khởi hành ở Đường Sơn Quán hoặc ngã ba đờng nhỏ đi Lái Thiêu tới nghĩa trang Sông Bé.

Vi kêu lên:

- Trời ơi! Xa dữ vậy sao?

- Em nói là họ đánh cuộc rất lớn, vì vậy tôi nghĩ họ đâu thể tổ chức đua ở nơi công an có thể dễ dàng phát hiện.

- Nhưng sao anh biết những nơi đua khác của họ?

Huy tủm tủm cười. Lau đĩa và muống đưa cho Vi, anh ra lệnh:

- Ăn đi! Và ăn tự nhiên cho no đấy!

Vi tỏ vẻ áy náy:

- Em làm anh lỡ hẹn với chị Cầm. Lỡ mất một buổi cơm ngon. Tiếc thật!

Mức từ tô mình qua tô Vi cái trứng cút, Huy thân nhiên bảo:

- Sẽ còn những buổi cơm khác ngon hơn nhưng để có được một chiều như vậy, thật không phải dễ.

Vi chớp mắt, vờ không để ý lời Huy, cô nói:

- Ơ! Sao lại nhường cho em?

Chẳng trả lời, Huy để tay lên ngực bên phía trái mình, rồi nhắm mắt lại nhưng nghe ngóng...

Vi không ngăn được thắc mắc:

- Anh làm gì vậy?

- À! Tôi đang hỏi trái tim tôi tại sao lại nhường cho em cái trứng cút, nhưng nó không dám trả lời.

Tránh đôi mắt đa tình của Huy, Vi cúi gầm nhìn tô hủ tiếu... Lời Hoa nói về ông anh họ nó quả là không ngoa chút nào. Anh ta mang danh vận động viên cấp quốc tế về đua xe đạp thả dốc thẳng tới tim của con gái đâu có sai.

Vi nhắc lại câu hỏi lúc nãy:

- Tại sao anh biết những nơi họ hay đua xe vậy? Bộ anh từng tham dự à?

- Tôi chỉ theo bạn bè cho vui thôi. Tôi thích làm cổ động viên và cổ động cho thằng bạn thân mê trò đua xe này.

- Anh Phan!

Huy cười toe toét:

- Em đoán đúng phóc. Hấn mê đua xe lắm. Nhưng khổ là chưa thắng ai bao giờ. Hấn thua hai chiếc Su100 rồi, nên mới khôn hồn ra không đua nữa.

Bỏ đũa xuống bàn, Huy nói tiếp:

- Không đua nữa, không có nghĩa là bỏ cuộc chơi này. Bảo đảm với em, chiều nay Phan sẽ có mặt trên tầng cây số. Lần này ban đêm chắc chắn rất lý thú. Xa lộ không đèn, ai ít kinh nghiệm sẽ xảy ra tai nạn thôi.

Vi rùng mình lo sợ. Trời ơi! Sao thằng Thanh lại ngu đến thế? Nó có gì, chắc mẹ sống không nổi.

Nhưng chợt nhớ ra, Huy hỏi:

- Phan chắc biết em của Vi?

- Dạ biết!

- Vậy là tốt rồi. Biết đâu Phan sẽ cản cậu ta lại.

Chống tay trên bàn, Vi thở dài:

- Hai người không ưa nhau. Em em bướng lắm. Chắc gì nó chịu nghe.

- Muốn làm anh Hai, Phan phải trổ tài thuyết phục sao đó cho cậu em trai Vi nghe chứ.

Vi bối rối trước đôi mắt nheo nheo bồn chồn của Huy. Sau khói thuốc, đôi mắt ấy hư hư, thật thật dễ sợ quá!

Cô lí nhí:

- Anh đừng đùa như vậy, lỡ tới tai Hoa, nó buồn và em cũng chả vui gì.

- Vì nghĩ tới Hoa, nên em cố tình tránh Phan phải không?

Vi lắc đầu. Cô nhỏ nhẹ nói:

- Mình đi được chưa? Em sợ đến trễ lắm!

Huy cho xe chạy qua khỏi cầu Sài Gòn thì trời tối hẳn. Anh nói thật to để không bị gió thổi bạt tiếng đi.

- Tối đường Sơn Quán trước. Vịn cho chặt nghe. Tôi phóng nhanh đó.

Chưa kịp "ừ" trả lời, Huy đã nhấn ga, gió ào ào thật dễ sợ. Vi la lên:

- Em sợ lắm! Chậm một chút đi!

- Há? Em nói cái gì? Sợ há? Ôm... đại đi, không thôi gặp ồ gà là vắng xuống đường đó.

Vừa dứt lời Huy đã lạng một cái thật nghiêng, Vi hết hồn hết vía ngã sấp vào lưng anh, và hai tay cô ôm choàng eo anh thật hết sức... tự nhiên. một cảm giác êm ả lạ kỳ len nhẹ vào hồn cô. Vi nhắm mắt ngã đầu nằm yên trên vai người ta. một tích tắc của bất ngờ, cô đã tự buông thả để mặc trái tim làm chủ cảm xúc... Có phải vì từ bao lâu nay Vi quá cô đơn không? Cô chưa từng được ngồi sau lưng một chàng trai nào để được chàng ta chở như đi phiêu lưu thế này. Mỗi ngày đạp xe đi làm về, rồi cặm cụi đạp xe vào các lớp học ban đêm, Vi vẫn thấy những cặp tình

nhân âu yếm chở nhau, tựa vào nhau trên những chiếc xe đắt tiền. Những lúc như vậy, Vi thường ngã sang nơi khác, lòng bồi hồi với thắc mắc. không hiểu người đàn ông của mình giờ đang ở nơi đâu trên trái đất này.

Bây giờ tựa đầu vào vai một người và cùng hẳn ta ngồi chung chiếc mô tô đắt tiền, chẳng biết có cô gái nào nhìn theo để thắc mắc về vị hoàng tử của lòng mình như Vi từng thắc mắc không nhỉ?

Chắc là không đâu, vì Huy là giám đốc của cô chứ không phải là người yêu, để cô dám cho mình mơ mộng, và con đường vắng này vừa vắng lại vừa tối, chẳng có cô gái nào lang thang để có ý nghĩ như Vi từng nghĩ.

Bất chợt Vi thấy nặng ở ngực, nghèo khó như cô đừng nên sống bằng ảo tưởng. Hồi chiều Cầm đã mai mỉa nhắc rằng "Trèo cao thì sẽ té đau", cô quên rồi sao?

Đừng dại dột Vi ơi! Huy không phải là nơi để mày mơ tới đâu.

Vội vàng ngóc đầu dậy, Vi định rút tay khỏi vòng ôm, thì Huy đã ghệt tay cô lại, giọng anh thoảng theo gió:

- Đừng Vi! Nhiều lúc nhờ một vòng tay người ta không thấy cô đơn. Chiều nay nếu tôi theo Cầm về nhà cô ta, chắc tôi sẽ chết chìm trong nỗi cô đơn ở giữa biển người.

Vi hoang mang:

- Anh nói với em như thế chi vậy? Dầu sao chị Cầm cũng là bạn gái của anh và cũng là em của anh Phan mà.

- Người ta vẫn cô đơn bên cạnh... vợ của mình. Vì vậy, tôi nói với em những lời vừa rồi có gì đâu là lạ.

Vi làm thinh, dù thích thú nghe Huy tỏ vẻ dửng dưng khi nói tới Cầm, cô vẫn không muốn bị những lời của anh mê hoặc, cô không muốn mình là điểm cuối của con dốc mà Huy đang thích thú thả tay lái băng tất cả

kinh nghiệm chắc lọc được trong hàng chục, hàng trăm lần đổ dốc để tới điểm nhanh nhất. Trái tim Vi cô đơn thật như cô đâu thể hạ giá nó.

Không rút tay mình khỏi tay Huy được nhưng Vi ngồi xích ra để tỏ cho anh biết cô không thích như vậy. Quả nhiên Huy cũng ngồi ngay lại, anh không ngã người ra sau nữa, buông tay Vi ra, Huy tăng tốc độ.

Hai người rơi vào cõi yên lặng của mình để mặc gió ù ù bên tai. Mỗi một lúc sau Vi mới nghe Huy nói:

- Bé con, đọc thơ đi. Tôi mê thơ lắm đó.

- Em không thuộc bài nào hết.

- Nói dối... giám đốc nha. Tôi từng nghe em đọc cả bài thơ dài khi em ngồi đốt lá.

Vi bối rối tránh né:

- Nhưng gió ù ù như vậy, sẽ cuốn mất lời thơ, vì thơ mong manh như tờ...

Huy cười lớn:

- Chà! Em nói chuyện sao giống đọc thơ vậy? Nếu sợ gió cuốn đi, em cứ thầm thì vào tai... anh. Gió không thích nghe lén đâu, nên làm sao cuốn mất lời bỏ nhỏ của em được.

Mồm mép... Ông ta dễ sợ thật! Vi tìm cố hoãn binh:

- Em chưa nhớ ra bài nào hết. Hay là anh Huy đọc trước đi.

- Được thôi! Nhưng em ngồi xa như vậy anh chỉ có nước gào hoặc hét thơ chớ làm sao đọc nổi. Ngồi sát lại một chút để anh khỏi khan tiếng nha.

Lại kiểm chuyện! Vi thật không hiểu nổi Huy. Lúc này anh như một gã lăng lơ đang gạ gẫm con gái. Nhìn con đường tối đen thăm thẳm

trước mặt, Vi bỗng giật mình. Có phải... Ông ta chở cô đến Đường Sơn Quán để tìm Thanh thật không hay chở cô tới đó để làm gì? Cái tên Đường Sơn Quán nổi tiếng một thời làm Vi lo lắng. Cô hỏi đại:

- Sao lâu tới nơi quá vậy?

- Gần rồi. Tôi không đi sai đường hoặc lạc lối đâu mà cô lo. Dầu sao tôi cũng là bạn của Phan, và anh của Hoa mà!

Nghe giọng điệu và cách nói của Huy, Vi biết anh hiểu cô đang nghĩ gì. Cô vội vàng khóa lắp:

- Xa quá, em ngại khi đã nhờ anh...

Huy làm thình như đang tập trung chú ý rồi anh chột la lên:

- Tụi nó kìa! Sao lại tắt nghẽn ở đây vậy? không lẽ có tai nạn?

Vi bủn rủn tay chân khi nghe Huy nói thế. Cô hơi chồm ra phía trước làm chiếc xe chao đi. Huy gắt:

- Bình tĩnh coi! Tại sao cô lại nghĩ em mình bị tai nạn? Thật là ngốc!

Khi xe anh tới nơi, Vi thấy khoảng 20 chiếc xe phân khối lớn dang hai hàng ngang choán hết mặt đường. Phía trước hai dãy xe đang pha đèn có mấy người đàn ông đứng đôi co.

Vi hấp tấp chạy xô tới vừa lúc Thanh nhào vào một người to lớn mặc áo da xoay lưng về phía cô. Vừa cung tay, Thanh vừa hét:

- Cút đi thằng khốn nạn! Mà không có quyền gì ngăn tao hết. Mà tưởng mà là ai chớ.

Không thèm đếm xỉa tới Thanh, người đàn ông mà Vi đã nhận ra là Phan quay sang nói với người đứng kế Thanh.

- Chúng ta nói chuyện một chút.

Đợi hai người bước ra xa xa, Vi mới tới kéo tay em:

- Đi về, không được đua nữa.

Dù ngạc nhiên vì Vi xuất hiện bất ngờ, Thanh cũng dăng tay mình thật mạnh:

- Em không về. Ai đưa chị tới đây vậy? Trúc Đào phải không? Hừ! Đồ nhiều chuyện!

- Em phải nghe lời chị, về đi, em phải nghĩ tới mẹ chớ. Lỡ có chuyện gì, chắc mẹ chết.

Nghe nhắc tới mẹ, Thanh dịu lại một chút rồi sau đó nó khăng khăng nói:

- Em đua lần này nữa thôi. Bỏ ngang phải đền, chị có tiền cho em đền không mà kéo em về?

Cứng họng trước lời bắt bí của Thanh, Vi đứng trơ ra, cô bối rối chưa biết phải giải quyết thế nào thì Phan và người đàn ông mập như những xì - thầu Chợ Lớn trở lại. Ông ta đứng trước hai hàng xe, đồng dục tuyên bố:

- Giải tán! Đêm nay bế rồi.

Thanh nóng nảy:

- Không được. Tôi đặt hết hy vọng vào đêm nay. Tại sao chú bỏ dễ dàng vậy?

Lão xì thầu cũng quát lên:

- Thiệt hại về phần tao chớ có về phần mày đâu mà la lối. Mẹ kiếp!

Lão ta nhổ đánh toẹt xuống đất rồi lê tấm thân nặng nề tới một chiếc Quin gần đó. Trước khi leo lên ngồi, lão còn hăm he Thanh:

- Biết chuyện xảy ra như vậy, tao đã không xài mào từ đầu.

Diên tiết lên, Thanh lao tới Phan:

- Mào chơi tao phải không? Bữa nay dứt khoát tao thanh toán nợ nần với mào.

Vi đứng chặn giữa hai người và xuống nước năn nỉ:

- Đừng nóng như vậy mà, về với chị.

Thanh chống nạnh một tay, một tay xỉ vào Phan:

- Mào hay lắm, nón ngon nói ngọt cho chị Vi nghe lời. Nhưng tao không thua mào đâu, tưởng dễ làm anh thẳng này lắm sao?

Thanh vừa hăm hăm bước vài bước thì một bọn choai choai chạy theo. Vi thấy một con bé ăn mặc y như con trai kéo áo Thanh lại và cất giọng khào khào:

- Ê! Nhận tiền của tao rồi về êm vậy sao?

Phủi tay con nhỏ ra, Thanh nói:

- Mào thấy rõ mà Thủy. Tao đâu muốn vậy. Mào giỏi lại chơi với thẳng phá đám đó đi.

Vừa nói Thanh vừa khinh khỉnh hất mặt về phía Phan rồi bảo với Thủy:

- Lời hứa hạ Sơn đầu trọc, rửa hận cho mào, tao dứt khoát sẽ thực hiện. Quân tử nhất ngôn mà!

Dứt lời Thanh leo lên mô tô phóng theo lão Bảy Mập. Thủy tốc độ và nhóm choai choai nhìn đăm đăm về phía Phan đứng. Chúng cất tiếng chửi thề rồi lên xe vọt theo Thanh.

Vi nhìn Phan lo lắng:

- Có bao giờ họ tụ tập chỗ khác để đua tiếp không?

Phan trấn an:

- Em đừng lo, lão Bảy Mập không dám qua mặt bọn anh đâu. Sao Huy biết mà chờ em tới đây vậy?

Bạn thằng Thanh nói, em điện thoại cho anh nhưng không gặp, em quỳnh quá bèn nhờ anh Huy. Cũng may là anh biết chỗ.

Phan vỗ đánh bốp vào vai Huy:

- Thằng này thì rành quá xá đi chớ!

- Tao có chối điều đó đâu. Bây giờ về chưa? Đứng đây một hồi công an tưởng mình đua thì phiền lắm.

Lúc này Vi mới thấy ngoài Phan còn có 2, ba chiếc mô tô nữa. Cô ngần ngừ không biết sẽ về với ai.

Huy bỗng lên tiếng nói tiếp:

- Làm anh hai tuy hơi khó, nhưng nếu tập, sẽ làm được. Trước hết là phải tập chờ chị hai cái đã.

Biết là Huy chọc mình với Phan, Vi khổ sở nhìn xuống đất. Phan điềm tĩnh:

- Cám ơn mày đã chờ Vi tới đây. Chuyện đưa con bé về để tao lo.

Không để ý cái nhếch môi trêu chọc của Huy, Vi lay lay tay Phan:

- Lúc nãy anh nói gì mà ông mập kia chịu giải tán vậy?

- Lão ta chuyên môn tổ chức đua xe bất hợp pháp để cá độ, những cuộc đua chui như vậy hàng tháng, đôi khi hàng tuần vẫn diễn ra, ít người biết, những người biết đều là những người liều mạng, có máu đỏ đen, cờ bạc, họ tham dự cuộc đua vì tiền, đôi khi còn do khích bác, hận

thù dẫn đến chơi ép, chơi xấu thanh toán nhau. Trước đây, anh cũng đua nên có lạ gì nhau. Vì nắm được nhiều điểm yếu của lão, anh hăm dọa lão đã đồng ý giải tán.

Vi chưa thôi lo lắng:

- Rồi thằng Thanh sẽ đua ở chỗ khác.

- Anh buộc lão không cho nó tham gia cái trò đua chết người này. Lão căm lắm, nhưng cũng phải chịu vì sợ anh đưa chuyện này ra chánh quyền.

Huy chợt hỏi:

- Vậy là mày phải mất một số tiền bồi thường thiệt hại cho Bảy Mập phải không?

- Thì ít ra mình cũng tỏ vẻ biết điều với lão chớ. Thôi về là vừa.

Vi lặng lẽ leo lên ngòi sau lưng Phan... Và lặng lẽ nhìn dáng ngang ngang rất lạ của Huy trên chiếc CB bạc chạy trước mình mà lòng nao nao. Anh hiểu lắm tình cảm của hai... anh em cô rồi. Vi chợt thở dài. Dầu gì máu vẫn chảy về tim, nhưng với Cầm, việc này không bao giờ xảy ra, linh tính cho Vi biết như vậy. Nguyên nhân không chỉ từ phía Cầm, mà ngay từ lòng Vi cô không muốn coi Cầm là chị mình. Với Phan, trước đây Vi cố tránh né, nhưng vẫn không sao loại được những tành cảm buộc cô phải nghĩ tới người anh cùng cha khác mẹ với mình. Phan khác Cầm quá xa.

- Tại sao thằng Thanh tham gia trò này em biết không?

- Em hoàn toàn không biết. Từ trước tới giờ em chỉ biết nó rất mê đua xe đạp, nhưng không có điều kiện tham gia, vì chiếc xe cuộc ba mua cho nó hư hại rất nhiều.

Phan thở dài, giọng anh xót xa:

- Anh nghĩ mãi vẫn chưa ra nguyên nhân gì ba để tụi em thiếu thốn nhiều thứ quá.

Vi bỗng cười khẩy:

- Thật tình anh nghĩ không ra sao?

Phan lặng thinh, Vi đánh giọng lại:

- Nhưng mẹ anh chắc nghĩ ra mà. Anh có thể hỏi bà ấy để biết cho rõ.

Không chấp nhất lời nói hơi hỗn của Vi, Phan trầm giọng:

- Từ nhỏ đến giờ anh không sống chung với mẹ và con Cầm, nên thú thật anh không gần gũi mẹ anh để có thể hiểu nhiều chuyện trong gia đình.

Điều Phan nói là Vi ngờ ngàng:

- Vậy anh sống với ai?

- Với bà nội. Chắc em không biết bà nội đâu.

- Em không biết và không nghe ba nhắc tới nội lần nào.

- Có dịp anh sẽ chở em tới thăm nội.

Giọng Vi chua chát:

- Em tới đó với danh phận gì? Nếu trước đây bà nội chấp nhận mẹ em, chắc chắn bà đâu để mặc cháu mình như vậy.

Phan vội vã phân trần:

- Bà nội không hề hay biết việc ba đã làm. Ba mẹ con anh cũng thế. Vì vậy việc tự nhiên có người xưng vợ xưng con, tới khóc lóc lúc ba nằm hấp hối là một chấn động với anh và với cả gia đình.

Ngập ngừng một chút Phan nói tiếp:

- Hôm ấy anh nóng nảy quá, lỡ tay với thằng Thanh làm mất tình ruột thịt.

- Chẳng lẽ anh hề hay biết ba có vợ khác rồi một dòng con khác?

- Anh không biết thật mà!

- Nhưng mẹ anh chắc chắn phải biết.

Phan lớn tiếng bênh vực:

- Bà không biết đâu.

- Nếu anh nghĩ vậy, em không nói nữa. Cám ơn anh đã nghĩ tới tụi em. Số tiền anh phải bồi thường cho lão mập, em nhất định sẽ trả lại cho anh sau này.

Không trả lời với Vi, Phan chăm chú điều khiển xe. Anh kêu lên:

- Huy và tụi bạn anh chạy nhanh thật, nó bỏ mình xa lắm rồi. Ngồi cho vững nghen.

Phan tăng tốc độ. Anh hơi nghiêng đầu ra sau:

- Làm công việc mới có thoải mái không?

- Có. Anh gửi lời cám ơn Hoa dùm.

- Về việc gì mới được chớ?

- Việc nó bỏ nhỏ với ông Huy để ông đổi việc cho em.

- Huy nói với em như vậy sao?

- Ông không nói gì hết, nhưng em nghĩ như vậy.

Phan gật đầu:

- Được! Anh sẽ chuyển lời, nếu rảnh anh sẽ mua tặng cô bé món gì đó rồi bảo là của em.

Vi trầm giọng:

- Hoa thích anh lắm, anh nên đối xử tốt và thật tình với nó.

- À! Huy có tốt với em không?

Mặt Vi ngớ ra:

- Sao anh lại hỏi như thế?

- Anh muốn nó đối xử với em cũng như với Cầm.

Vi cười khẽ:

- Chắc khó. Vì chị Cầm là tiểu thư con nhà giàu, đi làm để giết thời gian và để đoạt được trái tim hoàng tử. Còn em là dân nghèo hèn, đi làm vì chén cơm manh áo. Giám đốc có nhân đức, công bằng cỡ nào cũng không đối xử "như nhau" giống ý anh muốn được.

Phan bỗng kêu lên:

- Đằng trước có chuyện rồi.

Vi hốt hoảng, cô giương mắt nhìn khoảng đường tối đen trước mặt. Thiêu thân ở đâu bay đầy trời rơi vào mắt cô xót kinh khiếp. Bỏ tay vịn yên xe ra, Vi dụi lia dụi lịa:

- Chết thằng Huy rồi!

Nghe Phan la lên thất thanh, Vi rụng rời chân tay, quên con mắt đang xoắn, cô mở vội ra và thấy một chiếc mô tô ngã lăn kèn ra giữa lộ.

Phan trờ tới và thắng xe thật gấp, Vi nhảy xuống rồi chạy về phía hai, ba người đứng ven lề.

Dưới ánh đèn xe, Vi thấy mặt Huy đầy máu, anh vẫn còn tỉnh táo nhưng ngồi bệch dưới đất.

Giọng Phan khàn đặc:

- Sao rồi?

Vi choáng váng như muốn xỉu vì thấy máu, cô nghe ai đó trả lời thay Huy:

- Tét mặt, không biết có gãy chân không.

Hai đầu gối như nhũn ra, Vi khuyu xuống kế bên Huy, mặt mày xây xẩm. không biết từ lúc nào tay cô đã nắm chặt tay anh và nghe giọng anh, vẫn là cái giọng riều cọt vang lên:

- Chỉ xây xát bên ngoài thôi, trái tim anh vẫn còn y nguyên, đừng có lo cô bé mít ướt à! Lỗi ở mấy con thiêu thân tưởng mắt anh là đèn nên bay vào tìm chỗ rụng cách, chứ không phải lỗi ở em đâu.

Bậm môi Vi rút tay ra, nhưng Huy không buông. Cô đâu phải là thiêu thân, sao cũng muốn chết vì ánh mắt rực lửa của Huy vậy?

* * * *

Vi rụt rè gõ lên cánh cửa khép hờ hồi hộp chờ nghe tiếng Huy...

- Vi phải không? Vô đi!

Thò đầu vào trước, Vi ngần ngừ khi thấy Huy đang ngồi trên giường, lưng tựa vào vách, hai chân duỗi thẳng kê trên cái gối trắng tinh.

Hình như đoán được sự dè dặt của cô, Huy hơi chồm dậy, rồi nhăn nhó:

- Ai cha!

Tiếng rên của anh làm Vi thót ruột, cô chạy vội lại, hốt hoảng. Đỡ anh dựa vào vách, Vi lo lắng:

- Có sao không?

- Có! Đau quá!

- Anh đau ở đâu?

Nhìn gương mặt lo âu của Vi, Huy vờ nhắm mắt rồi mệt nhọc nói:

- Đau ở tim. Đau từ tối đến giờ, không ngủ được chút nào hết.

Biết là bị gạt, Vi đỏ mặt, cô ấm ức:

- Nếu em là bác sĩ, thay vì may mạch anh 4 mũi, em sẽ khâu trái tim... hở van của anh lại cho khỏi đau. Lúc nào cũng đùa, làm người ta hết vía. À! Bộ anh Phan về rồi hả giám đốc?

- Ờ! Năm giờ sáng là hăn lo về. Tội nghiệp, suốt đêm hăn không ngủ được vì sợ tôi có mệnh hệ nào. Thật tức cười, hăn làm như tôi dễ chết lắm hay sao ấy.

Vi chắc lưỡi ân hận:

- Nếu em không nhờ anh thì đâu có chuyện.

Vòng hai tay ra kê sau đầu, Huy nhìn Vi bằng đôi mắt chiêm ngưỡng làm cô bối rối. Nhớ lại hồi tối mình cứ thút thít thút thít khi đưa Huy vào bệnh viện, Vi xấu hổ quá. Rõ ràng từ sâu thẳm trái tim cô, Vi dành nhiều tình cảm cho Huy, tình cảm ấy luôn bị chối bỏ vì lý trí, vì muôn ngàn lý do Vi không ngốt nêu ra. Tối hôm qua cô đã để lộ lòng mình rồi, khổ thật!

Vừa quay mặt tránh ánh mắt anh, Vi đã nghe anh nói:

- Tôi không ân hận thì thôi, sao em lại nghĩ ngợi nhiều vậy?

Vi im lặng ngó lơ nơi khác, Huy hỏi nhỏ:

- Hồi tối em khóc như mưa. Bộ sợ anh chết hả?

Vi lắc đầu, nhưng miệng lại nói:

- Dạ!

Thấy Huy cười tủm tỉm, Vi phụng phịu:

- Em sợ giám đốc chết, xí nghiệp giải tán em sẽ mất chỗ làm, em sẽ chết đói...

Đang cười thích thú, Huy xụ mặt xuống rồi nằm lăn ra giường như trẻ con ăn vạ:

- Tiếc sao hồi tối mình không chết cho rồi nhỉ? Mình chết sẽ có người chết theo vì đói kia mà!

Lòng Vi rộn lên hai má nóng bừng. Dù biết Huy rất mềm mại, và có lẽ còn đùa cợt với mình, Vi vẫn thấy sung sướng khi nghe lời than thở hết sức... ngây thơ của Huy.

Cô vụt nói:

- Em pha caphe cho anh đây.

- Lúc sáng Phan có mua cho tôi uống rồi. Uống nữa sẽ khổ vì phải thao thức mãi.

- Vậy em đi mua phở cho anh nghe?

Giọng Huy hờ hững:

- Tôi không đói. Em vào đây làm gì để cứ tránh tránh né né tôi hoài vậy?

Bắt đầu đổi tông rồi đây! Vi nghĩ thầm và cố dịu cho vừa lòng Huy:

- Em vào chăm sóc anh, chớ đâu có né tránh như anh nói.

- Nếu nghĩ tôi bị thương vì chị em em, nên vào đây chăm sóc theo kiểu chiếu lệ, thì tốt hơn em về đi. Tôi biết ngày chúa nhật với em quý giá lắm mà.

- Những gì anh đã làm vì em là quý nhất. Em nói thật đó.

Mắt vẫn nhìn lên trần, Huy tiếp tục... khó chịu:

- Có nghĩa lý gì chớ? Nếu hôm qua tôi vì Cầm, không... liều mạng chở em tới Đường Sơn Quán thì Phan vẫn giải quyết xong vấn đề này. Hấn đã biết trước Thanh sẽ đưa xe tối qua mà.

Vi thảng thốt:

- Sao anh không nói với em?

- Điều đó hai người biết lấy, sao lại hỏi tôi. À! Vi định chừng nào về?

Không hiểu nổi tánh ý bất thường của Huy, Vi ngập ngừng:

- Lo cơm nước cho anh xong, em sẽ về. Lúc này em ghé chợ mua thịt, tính nấu cháo...

Chưa nói hết lời, Huy đã ngắt ngang:

- Tôi có bệnh đâu mà ăn cháo? Đừng bày đặt nấu nướng cho cực, đói thì ra quán ăn là xong, tôi đi được mà!

Nhìn đồng hồ rồi nhìn Vi, Huy nói:

- Em về nghỉ ngơi cho thần kinh thư giãn, đêm qua chắc em mệt và lo lắng nhiều lắm. Trông em phờ phạc hơn cả người bị may bốn mũi, bong gân chân như tôi.

- Không được. Em hứa với anh Phan sẽ vào với anh, anh sẽ giận nếu em không lo cho anh đàn hoàng.

Huy chép miệng:

- Phan chu đáo thật, nhưng tôi không lẻ loi đâu, Vi an tâm về ngủ một giấc, mai vào đánh máy cho xong bản dự trù và kế hoạch.

Giọng Vi xìu xuống hờn dỗi:

- Nếu anh đuổi, em sẽ về ngay. Nhưng anh phải hiểu em không phải là người vô ơn.

Lấy trong giỏ ra cái áo gió, để trên giường:

- Em gửi trả và cảm ơn anh rất nhiều.

Vừa xoay lưng ra đã thấy Cầm đứng ngay cửa. Cô ta nhìn trần trối vào hai người rồi nhảy xổ lại phía Huy đang nằm:

- Trời ơi! Anh bị thương nặng quá sao lúc này điện thoại không cho em hay?

Cầm tự nhiên ngồi xuống choàng tay qua ngực như ôm Huy, rồi nâng gương mặt anh lên xuyết xoa:

- Đau lắm phải không? Té xe hay bị ai đánh vậy?

Đã không ngồi dậy thì thôi, Huy còn ôm lấy vai Cầm kéo cô nửa ngồi nửa nằm sát bên mình. Anh cười cười:

- Té xe chớ ai dám đánh anh.

Lúc này Cầm mới quắc mắt về phía Vi:

- Hôm qua chở nó đi đâu cho té? Từ tối đến giờ nó ở đây với anh hả Thì ra công chuyện quan trọng phải giải quyết của anh là như vậy. Có nó, anh còn gọi em làm gì?

Huy kêu lên đầy... Oan ức:

- Kia Cầm! Sao nổi giận bất tử vậy? Anh té là do theo Phan đua xe, đầu liên hệ gì tới Vi. không tin về hỏi Phan coi. Nó ở đây suốt đêm với anh. Vi có biết gì đâu. Cô ấy vào đánh máy mà!

Bĩu môi khinh bỉ, Cầm đay nghiến:

- Đánh máy tận giường ngủ của giám đốc. Hay thật!

Ném cho Huy cái nhìn căm ghét, Vi bước ra không nói một câu. Lòng cô đau như ai xé. Dối trá, đểu giả! Vậy sao cô lại tin những lời Huy lấp lửng ỡm ờ là những lời ẩn ý nhắn nhủ xa xôi Huy riêng nói với mình nhỉ?

Anh ta ác đến mức biến cô thành trò đùa, cho Cầm xiên xỏ. Anh ta âu yếm với Cầm trước mắt cô không chút ngượng ngập. Huy đã quên những lời dửng dưng nói với Vi về Cầm, anh cố tình bày ra cảnh này nhằm mục đích gì?

Ra tới sân Vi thấy lá ngập đầy, lấy chổi, cô quét và gom lại thành đống rồi châm lửa đốt.

Mâm mê chiếc bật lửa trong tay, Vi thấm thía với nỗi buồn mới tinh. Tại sao cô giữ chiếc bật lửa này lại chi vậy? Lẽ ra Vi nên trả cho Huy vì nó trong túi áo gió của anh mà. Cô muốn nhen cho mình tý lửa trong tim à? Lửa đã ngún rồi đấy, khổ nỗi lòng "người ta" như sợi khói trong khu vườn âm u hoang dại, cô không thể theo sợi khói ấy để tìm lối thoát khi đã ngu ngơ bước chân vào đây.

Phan chạy xe tới. Anh ngạc nhiên hỏi:

- Sao không vào với Huy mà ngồi đây nhìn khói vậy?

- Có chị Cầm ở trông, em vào là thừa.

- Cái thẳng kỳ thật! Khi không lại gọi con Cầm tới cho rộn. À! Đêm qua về em với Thanh có nói chuyện không?

Vi gật đầu:

- Tụi em nói gần tới sáng, đến lúc mẹ rầy mới thôi. May là bà không biết Thanh đua xe. Nó khai thật là từng đua ăn cá hai lần, có lần ăn lần thua. Thật ra nó không phải là đứa có máu mê cờ bạc, nhưng nó cần một món tiền mà khả năng em và mẹ không thể nào đáp ứng được.

- Bao nhiêu?

- Tám, chín triệu gì đó!

Phan hỏi ngay:

- Để mua xe cuộc phải không?

- Đúng vậy. Nó nói không có xe, chẳng tham gia vào đội tuyển nào được hết. Nguyện vọng của nó là thành cua-rơ xe đạp, chớ với nó, đua mô-tô chỉ là cách kiếm tiền lúc nó cùng đường.

- Sao em không nói sớm. Anh giúp nó được mà!

Vi nghiêm nghị:

- Nhưng nó không nhận sự giúp đỡ của anh đâu. Em cũng vậy...

...

Lưu ý: Khúc này bị mất 1/2 trang hà. Nói về Phan đòi giúp đỡ Vi và Thanh vì Phan muốn hai chị em Vi được như anh và Cầm. Nhưng Vi phản đối vì cô biết Thanh không ưa Phan. (Khúc này là sách bị xé 1/2 trang đó nhe)

...

(Vi nói

-... Khác họ anh, điều này chứng tỏ xả hội và luật pháp cũng không chấp nhận, làm sao em hay anh dám nói với Hoa hay những người quen

khác mình là anh em? Ba đã chết rồi đừng để ba bị mang tiếng. Em cũng không muốn anh hay Cầm hay bản thân em bị thiên hạ xì xầm sau lưng chuyện người lớn muốn giấu kín bao lâu nay. Đâu có lợi cho ai đâu!

Bậm môi lại, Vi ghen ghen:

- Bạn bè rồi những người trong cái xóm lao động nghèo của em chỉ biết rằng ba là một tài xế xe hàng chuyên chạy các tuyến miền Trung, miền Bắc. Một tuần, nửa tháng về nhà một lần rồi lại đi. Ba chết rồi. Chết vì xe bị rơi vào đèo cháy tan tành không tìm thấy xác, nên không làm được đám ma mà chỉ lập bàn thờ. Thôi thì cứ để em tự đánh lừa mình và mọi người, như vậy hay hơn.

Phan thở dài, lòng anh ray rứt không thôi khi nghe Vi nói vậy. Cầm và mẹ dứt khoát sẽ đơng đơng lên nếu biết anh chăm lo cho chị em Vi. không khéo hai người sẽ làm khó làm dễ bên đó, vì mẹ và Cầm tính ích kỷ số một kia mà.

Đang trầm tư nghĩ ngợi, Phan nghe Vi nói nhỏ:

- Em về thôi. Anh Huy không thích em có mặt ở đây, ảnh tỏ vẻ khó chịu khi nghe nói anh bảo em vào săn sóc ảnh.

- Em nói với nó anh kêu em vào à!

Vi gật đầu. Phan chắc lưỡi:

- Dở thật! Nó tự ái là phải. Ai đòi lại khờ như em. Mà anh hỏi thật, nếu anh không kêu, em có vào với Huy không?

- Không! Em còn vô số việc ở nhà.

- Chà! Khó tin em vô ơn và vô tâm đến mức nói "Không" nghe gọn như vậy.

Vi thản nhiên:

- Anh nghĩ sao cũng được. Nhưng thực tế cho thấy lẽ ra em không nên vào chăm sóc anh Huy.

- Trách anh đó sao?

- Em trách em thì đúng hơn. Em về đây.

- Nhớ nói với Thanh ý của anh.

- Em nhớ!

Phan nhìn theo dáng thanh mảnh của Vi trên chiếc xe đạp mà tội. Anh bước vào phòng Huy và nhận ngay cái liếc của Cầm:

- Anh bị con nhỏ đó mê hoặc đậm quá rồi đó! Liệu hồn, em mách mẹ đấy! Anh nhiều tội lắm, đã hứa với nội không đưa xe nữa, mà còn dám rủ anh Huy theo để ảnh bị như vậy. Lúc này bác Hằng không có ở nhà. Ai lo cho ảnh chứ!

- Mà nghe em tao hỏi chưa Huy? Cưới vợ đại cho rồi để lúc đau ốm có người lo.

Huy nhăn nhó:

- Xấu số gặp bà vợ chỉ lo bằng mồm chắc còn chết sớm hơn không có ai lo. Nói thật, này giờ tao ù hai tai quá.

Cầm giậm chân:

- Anh nói em nhiều chuyện phải hôn. Thấy ghét! Người ta lo nên mới cần nhân chứ bộ...

- Cần nhân đến mức anh đói bụng không dám than.

- Anh không than làm sao em biết. Bây giờ muốn ăn gì, anh Phan sẽ đi mua.

- Em nấu cháo cho anh ăn.

Trợn mắt lên, Cầm vặn lại:

- Nấu cháo cho anh ăn. Thật không? Mất công lắm! Để anh Phan đi mua vậy.

Huy lắc đầu:

- Em nấu không được nồi cháo thì gọi Vi vào nấu cho anh. Anh không ăn cháo mua đâu mà một cũng bảo anh Phan, hai cũng bảo anh Phan đi mua...

- Con bé về rồi!

- Sao lại về?

Phan lờng khùng:

- Vừa định hỏi mày, mày lại hỏi tao.

Huy nắm vật ra giường mắt nhắm nghiền trong thật thiếu nảo. Cầm không giấu được bức tức, cô bước đến ngồi kế bên và lay mạnh vai Huy:

- Anh làm gì như thất tình vậy? Có thật anh... thèm ăn cháo không, hay muốn gây sự với em?

- Anh muốn yên. Em về đi.

- Anh... anh... vừa phải thôi. Gọi em vào đây rồi đuổi em về, trong khi em có làm gì sai đâu.

- Chỉ có anh sai thôi. Anh sai vì đã gọi em vào, xin lỗi đã làm mất của em một buổi đi phố để sắm sửa.

Phan lắc đầu:

- Hai đứa bây y như con nít.

- Phải chi được là con nít thật thì sướng.

Vùng vắng đứng dậy, Cầm nói tiếp:

- Em về đây. Sau này bệnh hoạn, thương tật gì cũng đừng phiền tới em.

Huy nằm im re, Cầm nhìn Phan như cầu cứu, anh nhún vai ngó lên trần, cô hậm hực dẫn gót giày xuống đất đi một nước.

Đốt cho mình điều thuốc, Phan đùa:

- Hôm qua té xe có dây thần kinh nào bị chạm không?

Huy làm thính. Phan hút gần nửa điều thuốc mới nghe anh lên tiếng:

- Sao Vi lại về vậy?

- Con bé nói mày đuổi nó.

- Sao mày không giữ Vi lại?

- Chi vậy? Vi sẽ làm gì khi con Cầm tít tít bên mày.

Huy có vẻ dò dẫm:

- Mày không muốn Cầm gần gũi với Vi hơn nữa hay sao? điều đó có lợi cho tình cảm của mày.

Phan cau có:

- Nghĩ gì vậy thằng quỷ sứ. Nghe cho rõ lần cuối. Tao xem con bé Vi như em. Cấm mày không được nghĩ bậy. Mày gọi con Cầm vào làm gì rồi đuổi nó về? Em gái tao đâu phải là trái banh, mày muốn ném lăn đâu thì ném. Tao biết mày không yêu nó, vậy thì dứt khoát đi. Bao nhiêu năm nó đeo đẳng hy vọng ngày nào đó sẽ là vợ mày, dù biết mày bồ bịch tùm lum nó vẫn chờ. Bây giờ thì sao? Nếu mày vợ vào con bé Vi như đã từng vợ vào bao nhiêu người khác, tao sẽ không để mày yên đâu. Tao không muốn em tao khổ. Dù tính nó đỏng đảnh, kiêu căng nhưng nó thật lòng thương yêu mày, mày phải có trách nhiệm chứ.

- Trách nhiệm gì? không lẽ có bao nhiêu người yêu tao, tao phải có bấy nhiêu trách nhiệm à? Trái tim tao nhỏ lắm, không chứa hết cái gì gọi là trách nhiệm đâu. Tao chỉ có trách nhiệm với người tao yêu thôi. Mà thấy rồi đó, tao đối xử như vậy nhưng không hiểu sao Cầm vẫn không chán tao cho đỡ khổ. Trước đây tao nghe lời mẹ, chịu nhận Cầm vào làm đúng là dại dột, là sai lầm. Mà tài giỏi trong tình trường lắm, vậy mà bày cho tao cách nào đó để em mà ghét tao đi. Chớ thật tình dừng dừng, lạnh nhạt tao không nỡ, còn nếu quan tâm, chăm sóc, Cầm lại hiểu lầm. Tao biết Cầm đang hiểu lầm tình cảm của tao, nhưng phải làm sao cho đúng đây, khi trái tim người ta quá rắc rối phức tạp... bỏ thì vương, thương thì tội...

Phan nhúu mạy Anh còn lạ gì thói đa tình của Huy. Đã một lần tiêu tan sự nghiệp vì yêu, nhưng xem ra hấn vẫn không chừa. Trái lại sau lần vỡ mộng đó Huy càng... quậy dữ trong tình trường, Huy như con ngựa chứng không cương, điên cuồng đạp phá những đồng cỏ tơ non mà nó phóng qua. Con ngựa bất kham ấy vẫn chưa tìm được chỗ dừng chân lý tưởng, nó vẫn còn muốn dong ruổi nữa. Nếu Huy nhắm vào Vi thì khó lường được chuyện gì sẽ xảy ra cho hai cô em gái của Phan.

Anh trầm giọng:

- Chuyện mà và con Cầm tao không bàn tới nữa, vì bao nhiêu năm nay vẫn lửng lơ, lờ lửng. Tao muốn đề cập đến Vi. Mà tha cho con bé đi. Tao không để yên nếu mà tán tỉnh nó theo kiểu qua đờng.

Giọng Huy lơ lửng:

- Nếu tao yêu thật thì sao? Mà không bàn ra chứ?

- Không lẽ trái tim chai sạn của mà yêu dễ vậy sao?

Huy bật cười:

- Đùa thế thôi. Tao không giành cô em gái để yêu ấy của mà đâu. Có điều vì chị em cô ta mà tao mang thọ, nghĩ cũng đau ấy chớ!

Phan hát hàm:

- Bây giờ đói chưa? Tao chở đi ăn, không còn cô nàng nào ở đây cho mày yêu sách nữa đâu.

Huy thở dài sườn sượt:

- Không còn ai ở đây, mày mua bánh mì về gặm được rồi. Tao đâu phải dân kén ăn.

Nói dứt lời Huy với tay mở Cassette. Tiếng người ca sĩ vang vang làm anh nao nao.

- "Hello! Íve just got to let you knoqu. Cause I quonder quhere you are and I quonder quhat you do".

Huy nhịp nhịp tay theo điệu nhạc. "Anh muốn em hiểu rằng anh muốn biết em đang ở đâu và đang làm gì?"

Có bao giờ em nghĩ rằng anh muốn thế không hờ sợ khói mong manh làm vương vấn hồn anh.

TÌNH NHƯ SƯƠNG KHÓI

Trần Thị Bảo Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 7:

- Nè! Bộ bữa hôm ông Huy chở mày đi coi anh Phan đua xe hả?

Đang chăm chú ủi quần áo, Vi ngạc nhiên hỏi Hoa:

- Ai nói với mày vậy?

- Đương nhiên anh Phan không nói rồi. Ông Huy tét mặt, sao mày không xây xát gì hết vậy?

- À! Lúc về anh Phan chở tao.

- Vậy sao!

Thấy mặt Hoa có vẻ đăm chiêu, Vi liền nói:

- Đúng ra hôm đó tao nhờ anh Huy chở tìm thằng Thanh vì nghe bạn nó nói nó tham gia đua xe, đến nơi mới hay có cả anh PHan. Chả hiểu xe anh Huy bị sự cố gì mà lúc về anh kêu anh Phan chở tao.

- Quả là số mày hên. Nếu không bị may ba, bốn mũi như ông thì rồi đời.

Vi rầu rĩ:

- Hên cái gì! Thà tao mang thẹo còn hơn... dạo này anh mày đi tao sát số.

- Đi là đi làm sao?

Vi nuốt nước bọt làm thình. Cô phải nói sao với Hoa đây, không lẽ cô kể rằng anh ta lạnh lùng, cọc lốc mặc Cầm sai cô làm bao nhiêu việc. Nhưng cái này đâu phải là... đi. Vi nói bừa:

- Anh Huy buồn vui bất chợt, chẳng biết ông muốn gì mà chiều, nhất là từ khi bị té xe đến nay, tao có cảm giác ông bực mình khi nhìn thấy tao, khổ nỗi tao ngồi chung phòng với ông mới rầu. Nói thật ngứa cổ tao chả dám ho...

Hoa xoa tay:

- Mày nghĩ quấy cho ảnh rồi. Tính anh tao có cơn thật, nhưng không để bụng chuyện gì hết. Tối hôm qua tao tới thăm, ảnh toàn hỏi về mày không thôi.

Vi cảnh giác:

- Hỏi gì về tao chứ?

- Đủ thứ! Nhưng điều ảnh quan tâm nhất là muốn biết mày có bồ chưa, bác gái dễ hay khó.

Vi bối rối vô cùng, cô ngậm ngừng:

- Mày đùa với tao hả con khi?

Hoa cười khúc khích:

- Chắc tao không rành quá. Mà nè! Khai thật đi. Mày nghĩ gì về ảnh?

Rút dây cảm bàn ủi ra. Vi nói:

- Anh mày là một lão giám đốc hắc ám.

Nhìn gương mặt đỏ bừng của Vi, Hoa hóm hình:

- Phải vậy hong đó? Mày gan thật, dám nói xấu... thủ trưởng. Ngày mai tao sẽ điện thoại kể lại nguyên văn lời mày, xem ông Huy hắc ám cỡ

nào.

Vi nghiêm mặt:

- Không đùa nữa. Mày hiểu hoàn cảnh gia đình tao nghèo nàn, đơn chiếc sao còn cố tình chọc tao hả Hoa. Lỡ tới tai... bồ anh Huy, chắc tao mất sở làm quá.

- Bồ nào? Ông Huy nhiều bồ lắm! Mày muốn nói ai vậy?

- Cầm, em gái anh Phan.

Hoa nhíu mày:

- Cái bà hách dịch nhận hồ sơ của mày là em gái anh Phan à! Sao tao không biết.

Liếc vội Vi một cái, Hoa có vẻ ganh tỵ:

- Đúng là mày biết về Phan nhiều hơn tao tưởng. Hèn gì anh Huy hỏi rằng trong hai đứa, anh Phan thân với đứa nào nhất.

- Sao anh mày hỏi kỳ vậy?

Hoa thẳng thẳng:

- Tại anh thích mày chớ sao nữa.

- Thích tao? - Vi cười gằn - Anh mày thích biết bao nhiêu cô gái rồi, bây giờ tới phiên tao? Anh em mày khéo đùa quá. Tao xin hai chữ bình an được không? Từng chứng kiến cảnh anh mày xua đuổi hắt hủi cái cô là bồ, hay người yêu gì đó của ông tao sợ quá. Nói thật, nhà nghèo, tao không dám tự cao, nhưng ví dụ Ông nói yêu, tao cũng chạy dài chớ đừng nói... thích.

- Ghê nhỉ? Anh Huy làm gì mà mày lên án dữ vậy?

Không trả lời, Vi chỉ nhún vai rồi bắt sang chuyện khác:

- Anh mày nhờ anh Phan đứng ra tổ chức đội xe đạp cho xí nghiệp mày biết không?

- Thì vì chuyện đó, tao mới đến đây nè. Anh Phan nhờ tao hỏi thằng Thanh xem nó muốn tham gia không.

- Mày gặp nó chưa?

- Rồi. Gặp hồi sáng lúc mày đi làm.

- Nó trả lời sao?

- Ý nó rất muốn, nhưng xe chưa có nó chưa quyết định gì cả.

Túm tùm cười, Hoa nói:

- Không hiểu anh Phan vòng vo như thế làm gì trong khi tính ảnh đâu thích vòng vo. Với lại chuyện này, ảnh nên nhờ mày làm trung gian hay hơn là nhờ tao.

Vì khôn ranh:

- Nhờ tao thì còn gì ý nghĩa. Sao mày không nghĩ ảnh muốn mày quan tâm, chia sẻ công việc với ảnh.

Mặt Hoa ngớ ra:

- Anh muốn tìm hiểu rồi xây dựng tình yêu trên công việc à!

- Đúng phóc. Vì anh Phan đã qua cái thời lãng nhãng rồi. Ảnh cần có một người tâm đầu ý hợp từ tâm hồn đến công việc để tiến tới hôn nhân.

- Phải vậy không đó? Sao mày biết. Anh nói với mày à?

Vì gật đầu bừa:

- Ờ! Ảnh hỏi tao về mày nhiều lắm.

Hoa có vẻ cảm động:

- Vậy mà tao luôn nghi ngờ anh...

Nhìn Vi với đôi mắt ân hận, Hoa nói nhỏ:

- Tao nghĩ anh có tình cảm với mày. Tệ thật!

Xua xua tay, Vi kêu lên:

- Bảo đảm không đời nào chuyện ấy xảy ra. Tin tao đi. Mày là bạn tốt, là người tao mang ơn mà Hoa. Bây giờ mày lại giúp đỡ thằng Thanh, không có mày chị em tao còn khổ dài dài...

Hoa ngắt lời:

- Tao tin mày rồi. Nhưng mày phải có bồ đi chớ, kén quá già tới nơi rồi đó.

- Nghèo và xí như tao làm gì có quyền lựa chọn.

- Lại mặc cảm! Tình yêu ngộ lắm. Đâu phải giàu có, đẹp đẽ, sang trọng là có quyền chọn người yêu đâu. Đối với Phan, tao cứ nơm nớp sợ anh không yêu, vì tới bây giờ Phan có nói lời yêu nào đâu? Anh Huy tao cũng đẹp, cũng giàu nhưng cũng khổ...

Vi tò mò:

- Ông khổ về chuyện gì?

- Chuyện tình. Anh có một cuộc tình đáng chê trách. Chính vì cuộc tình này mà bác gái tao giận bỏ sang Canada với anh Hai Hưng, để mặc anh ở lại một mình lúc sự nghiệp tiêu tan. Cũng chính vì chuyện này anh đâm ra lảng nhãng với biết bao nhiêu cô, nhưng anh có yêu thật, hay chỉ đùa vui qua đường, khó trả lời lắm. Hôm qua anh nói với tao, một lần yêu bằng cả con tim đã quá chán chường, bây giờ anh coi tình yêu như

một trò chơi với nhiều cách, con gái gặp tay ảnh thì... khôn nhờ đại chịu vì ai ảnh cũng yêu cả mà.

Vi cười khẽ:

- Vô quýt dày sẽ có móng tay nhọn. Chắc anh mà quên điều này.

- Tao có nói, anh Huy trả lời sao mà biết không?

- Làm sao tao đủ khả năng đoán được ý ổng chứ!

- Anh bảo trước giờ ảnh toàn gặp móng tay cùn không thôi, ảnh đang mong có móng tay sắc cào cho rướm máu tim, để ảnh tỉnh hồn lại mà yêu chân chính.

Vi buột miệng:

- Đúng là tự phụ! Nhưng... cuộc tình đáng chê trách của anh Huy ra sao, mà ảnh hận đời dữ vậy?

- Trước khi thành lập xí nghiệp này, anh Huy chỉ có một cơ sở sản xuất sườn xe nhỏ do bác gái bỏ ra mấy cây vàng cho ảnh làm vốn. Cơ sở này anh Huy không làm một mình mà chung vốn với người ta. Ông này có cô con gái đẹp lắm, thế là anh tao mê như điên đổ.

Lên giọng bà cụ, Hoa chép miệng:

- Cũng không trách được, lúc đó anh Huy mới hai mươi tuổi đầu, tin người yêu và ông bố lỗi đời, lấu cá của cô ta hơn tin mẹ mình, nên sổ sách chi thu và vốn liếng giao hết cho họ. Làm ăn nhỏ, hàng giao theo kiểu gói đầu, lời đâu chẳng biết cứ thấy vốn thâm thùng dần. Vừa giận con đại dột, vừa xót của, bác gái tao mới tức tốc đòi kiểm tra sổ sách chi thu thì thấy Diễm Chi, cô bồ của ảnh ghi lộn xộn nhập nhằng, xuất, thu đủ thứ, rất nhiều nơi đã giao hàng, nhưng chưa thu tiền. Mẹ ảnh đích thân đến nơi mới hay tiền họ đã trả từ lâu nhưng chưa ghi sổ. Bác gái tao là người nguyên tắc và cũng rất quyền hành, tự cao, tự phụ. Bà đâu chấp nhận bị qua mặt kiểu này, nên bất chấp anh Huy năn nỉ để từ từ ảnh giải

quyết, bà đòi thừa ra toà và cấm anh Huy quan hệ với Diễm Chi. Bên kia biết anh Huy đang chết mê, chết mệt con gái họ, nên họ xúi bà Chi uống thuốc vờ tự tử.

Vi ngạc nhiên:

- Thủ đoạn dữ vậy sao?

Hoa gật đầu:

- Thế là anh Huy cuống cuống lên bất chấp mẹ ruột ảnh qua bên nhà người ta ở luôn, lúc này Chi còn báo cho ảnh một tin mừng... đột xuất nữa chớ.

Nhíu mày, Vi đoán mò:

- Tin mừng gì? Trúng số hả?

Hoa phì cười:

- Ở trúng số. Trúng được một đứa con, bà Chi tuyên bố mang bầu làm mẹ ảnh giận đến té xỉu luôn.

Vi nghe đau nhói ở ngực. Đúng là kỳ cục, chuyện của người đứng, sao lại xúc động, sao lại đau lòng hả con ngốc! Vi ngớ ngẩn hỏi:

- Rồi sao đó?

- Bác gái tao bảo ảnh lựa chọn tình và hiếu. Dĩ nhiên, anh Huy chọn tình vì ảnh vốn đa cảm lẫn đa tình. Thế là bà ùng ùng làm hồ sơ xuất cảnh và tuyên bố không có thằng con nào tên Huy cả mặc cho ảnh van xin lay lục.

Thở hắt một cái, Hoa trầm giọng:

- Khổ cho anh Huy là ảnh đã bị lợi dụng, bị lừa gạt vì người yêu đầu đời.

Vi hồi hộp:

- Nghĩa là sao?

- Té ra Chi cặp với ông Huy vì nhiệm vụ ba cô ta giao, còn bản thân cô ta thì yêu người khác, người này là thợ hàng sườn xe của ba Chi, khi biết con gái yêu người làm công, ông đã đuổi anh chàng này thẳng tay và dụ anh Huy vào tròng. Sao một thời gian lên Long Khánh làm rừng, làm rẫy, anh chàng trở về rước người tình và đưa con trong bụng đi.

- Ông Huy để cho họ đi sao?

- Họ trốn mà, trước khi trốn Chi viết cho anh một lá thư kể lể đầu đuôi và xin hãy tha lỗi đã dối anh lâu nay rồi tha luôn cái tội mới nhất của cô ả trước khi bỏ trốn.

Nhìn Hoa, Vi hoang mang:

- Tội gì nữa chứ!

Giọng Hoa vẫn đều đều:

- Trước đó đâu chừng một tuần hay nửa tháng gì đấy, anh Huy đã nghe lời Chi bán hết ba mớ máy móc và số sản phẩm còn lại để chuyển qua làm ăn khác.

- Vậy là cô ta đã lấy hết tiền bán những thứ đó trước khi trốn đi?

Hoa gật đầu:

- Anh Huy trắng tay và trắng cả... trái tim. Lúc ấy anh thấy tội lắm. Đâu dám về nhà mình, anh tới nhà tao ở. Suốt ngày anh nằm trong phòng như sám hối những gì đã qua. Bác gái tao nổi tiếng sắt đá, nhưng thấy cậu con cưng thảm quá chịu không nổi, bèn tới rước về và bổ sung hồ sơ chờ ngày cùng xuất cảnh.

Nhún vai một cái, Hoa nói tiếp:

- Tao hiểu anh Huy không nổi. Mà biết không, tới lúc ra sân bay tự nhiên anh ta lên cơn đòi ở lại, mặc cho bác gái tao khóc lóc, ỉ ôi. Cuối cùng bác đành tháo chiếc lắc một lượng vàng ra đưa để anh làm vốn khi ở lại. Từ một lượng vàng đó anh bắt đầu sự nghiệp mới, bây giờ tính ra anh Huy là một trong những doanh nghiệp trẻ tuổi có số vốn gần hai tỷ ở thành phố này chứ chơi sao!

Vi thắc mắc:

- Sao tao hoàn toàn không nghe nhắc tới ba anh? Bộ Ông chết rồi ha?

Võ vai cô đánh bốp, Hoa gắt:

- Tầm bậy! Bác hai tao vẫn còn sống có điều sống với bà vợ khác và bày con khác.

Vi thấy họng mình khô khốc khi nghe Hoa phán tiếp:

- Ông theo vợ bé lúc anh Huy được thôi nôi. Bởi vậy bác gái tao thù ông thấu xương. Bà thề đến chết không nhìn ông, và không cho hai ông anh tao nhìn cha.

- Thế anh Huy có... nhìn cha không?

Hoa cười cười:

- Nhìn chứ sao không! Chính vì vậy mẹ anh mới bực mình. Bác hai tao sống với vợ nhỏ ở Đà Lạt, lâu lâu anh Huy có lên thăm, tách ông tốt hay giúp người, lại nghệ sĩ, làm sao hợp với mẹ anh Huy được, bà vừa nghiêm khắc lại khô khan, khó chịu. Nói thật ba mẹ tao cũng không ưa... Bác ấy cố chấp lắm. Má của Chi cũng là vợ bé, nên từ đầu mẹ anh Huy đã tỏ vẻ khinh khi, không chấp nhận cô ta, đến khi việc đổ vỡ ra bà chửi chửi anh Huy đến nhức mình. Nghĩ cũng tội, lỡ yêu rồi, không lẽ vì gia đình người ta có hai giòng con mình lại bỏ. Bác gái tao tuyên bố không đời nào ngồi sui với dân làm bé người khác. Công nhận bà thù dai, thù rộng thật!

Vi gượng gạo:

- Chẳng qua cũng vì ghen thôi! Mà còn ghen thì còn yêu. Chắc bác ấy còn yêu chồng cũ dữ lắm. Anh Huy cũng còn yêu chị Chi nên mới bồ bịch lung tung cho hả. Chỉ tội những nạn nhân của ảnh thôi.

Hoa bĩu môi:

- Tao thấy chẳng có gì phải tội. Nếu anh Huy trắng tay như hồi nào, chắc chắn chả có cô nào để mắt tới. Họ yêu ảnh thì ít, yêu tiền của ảnh thì nhiều. Bởi vậy nhiều khi anh Huy cộc cằn, ngông nghênh rất dễ ghét, nhưng các nàng vẫn nhào vô... kiếm ăn. Dường như ảnh càng phốt đời, càng lập dị, càng bất cần, con gái càng mê hay sao ấy.

Vi nhếch môi:

- Thảo nào mà mày đã hỏi tao nghĩ gì về ông anh mày. Xin lỗi! Tao không phải như những cô gái của ảnh đâu. Thật buồn cười khi mày dám tuyên bố ông Huy thích tao. Mày đánh giá tao rẻ quá Hoa à!

Hoa vội nói:

- Mày hiểu lầm rồi. Anh Huy hoàn toàn nghiêm túc với mày. Tại sao mày "méo mó" khi nghe tao nói ảnh thích mày? Thật ra ảnh thích thái độ làm việc và sự ham học của mày, ảnh chỉ muốn tạo điều kiện giúp mày thoải mái hơn trong công việc và học tập mà thôi.

Vi lạnh lùng:

- Cám ơn! Nhận sự giúp đỡ của người giàu có và đào hoa như anh Huy, thú thật tao không dám, vì tao nghĩ ảnh chịu để tao vào làm là quá tốt rồi. Mới đây người tạp vụ lại nghĩ vì chê công việc nặng nhọc, tao xin nhận luôn phần việc này, hình như ảnh không hài lòng mấy, dù đã đồng ý. Tại sao vậy? Tao cam kết làm tốt hai nhiệm vụ mà, bộ ảnh không tin sao? Thật tình tao biết làm vậy rất cực, nhưng tao cần tiền đành chịu cực

thôi, tao có cảm giác anh Huy không tạo điều kiện cho tao như lời mày nói chút nào.

Hoa tò mò:

- Mày cần tiền làm gì?
- Để đóng học phí. Hết khóa một rồi tới khóa nâng cao...
- Mày có thể đề nghị mượn trước vài tháng lương mà.

Vi cười buồn:

- Mượn thì dễ rồi nhưng không nai lưng ra làm thêm việc, tiền đâu trả nợ?

- Tao sẽ cho mày mượn, bao giờ học xong, làm việc có nhiều tiền sẽ trả lại tao, lo gì!

Khẽ lắc đầu, Vi bảo:

- Thiếu nợ khổ lắm, chừng nào bí lối tao sẽ nhờ tới mày.

Hoa nhìn đồng hồ.

- Thôi tao về. Nhớ nhắn lại với Thanh thứ hai tới câu lạc bộ Bình Minh để gặp huấn luyện viên, xe thì đã có người bảo trợ lo.

Ngần ngừ một chút, Hoa ra vẻ bí mật:

- Đừng cho Thanh biết anh Phan là người bảo trợ cho nó, ảnh bảo tao dấu cả mày, nhưng... tụi mình là bạn mà.

- Mày gặp anh Phan, cho tao gửi lời cảm ơn ảnh.

- Con nhỏ này, đã bảo dấu mà còn cảm ơn. Thôi tao về thật à ghen. Để ảnh chờ tội lắm.

Vi chớp mắt:

- Vậy là Phan ngồi ngoài quán caphe hả?

Hoa nhí nhảnh gục gật đầu:

- Đúng phóc! Vào đi, khỏi tiễn đưa gì cả.

Vi ngồi thừ ra trên ghế, lòng băng khuâng nghĩ tới Huy, anh ta đáng thương nhưng cũng đáng trách. Nếu công bình mà nói, phần đáng trách của Huy chắc chắn nhiều hơn phần đáng thương gấp bội. Cô không nên ngu ngốc đặt vào anh ta chút xíu hy vọng nào hết vì Huy chỉ xem cô như những cô gái mà anh đã gặp. Còn mấy quyển thơ tình bỏ túi anh mua và chất đầy bàn cô, chẳng qua là cách mở đường cho xe anh chạy ngon trơn thôi.

Bất giác Vi với tay lấy quyển "Thơ Tình học trò" để trên bàn và vãn vở lật. Cô đọc thấy hai câu thơ:

"Tình cứ đuổi theo người như chiếc bóng

Người thì không bắt bóng được bao giờ?"

Vi thở dài. Huy đúng là chiếc bóng đầy lãng mạn vừa thoáng qua hồn Vi. Đừng ảo tưởng nữa, hãy thức tỉnh với thực tế: ông ta là ông chủ, còn mình chỉ là một nhân viên hèn. Mình có đuổi cũng không đời nào bắt được cái bóng hào nhoáng ấy đâu.

Đạp xe vào tới sân của xí nghiệp là Vi chịu hết nổi. Trời vừa lạnh, vừa gió làm tay chân cô tê cóng và hàm thì va vào nhau lộp cộp. Cũng tại tật quên. Gia tài Vi chỉ có một cái áo lạnh, chiều hôm qua cô quên đem về. Thế là sáng nay chỉ quấn cái khăn lên cổ, Vi cầm đầu đạp xe thật nhanh, cho nóng người, nhưng càng đạp Vi càng đuối sức vì gió và vì đói.

Dừng đại chiếc xe ngoài gốc cột, Vi rung lập cập bước vào hàng lang. Bàn tay tê cóng gần như mất cảm giác của cô cố mở cửa thật nhẹ nhàng.

Giờ này Huy chắc chắn còn ngủ phía trong, Vi không muốn làm phiền tới anh cũng như không muốn Huy biết cô lén vào phòng giám đốc khi trời còn tối đen như vậy.

Từ lúc bị té xe đến nay, Huy và cô ít gặp mặt nhau. Anh xuống phân xưởng suốt ngày, còn Vi thì theo Cầm đi kiểm tra cơ sở vật chất khắp nơi.

Hiếm hoi lắm mới có lúc ngồi chung một phòng để Vi khách sáo hỏi thăm vết thương trên mặt Huy ra sao, và để được nghe anh trả lời nhạt gừng: "Cảm ơn! Đỡ nhiều rồi!".

Đưa mấy quyển thơ cho cô, Huy cũng chẳng nói lời nào ngoài miếng giấy nhỏ kẹp theo như mệnh lệnh: "Ráng học thuộc hết những bài thơ tình để có dịp đọc cho giám đốc nghe nhé bé con."

Vi luôn tự hỏi bao giờ mới có dịp... bị đọc thơ cho giám đốc? Ngày ấy chắc xa xôi lắm!

Định thần cho quen với bóng tối, Vi mò mẫm bước tới bàn của mình, cô đưa tay sờ lưng ghế nhưng không thấy áo đâu hết.

Sao lạ vậy? Rõ ràng cô máng áo vào lưng ghế mà! Ngồi thụp xuống mở ngăn tủ cuối cùng của bàn làm việc, Vi cho tay vào, trong ấy vẫn trống không? Cô thoát rùng mình vì lạnh. Ai cất áo của cô rồi? Ngoài Huy ra, đâu còn ai nữa, vì hôm qua cô về trễ lắm, chẳng ai vào đây làm gì?

So hai vai lại, Vi hít hà! Thà chết vì lạnh, chớ Vi không đủ can đảm gõ cửa phòng ngủ "người ta" để hỏi áo. Nhưng nếu chịu khó, ra sân quét lá rồi đốt lên sưởi, vẫn hay hơn chịu chết lạnh ở đây.

Vừa bước được hai bước, Vi giật bản người khi nghe giọng nói của Huy sau lưng:

- Vào đây làm gì? Sao không bật đèn cho sáng.

Cô hoảng hồn đứng im thin thít, Huy bật ngọn đèn vàng trên vách rồi ngồi xuống salon. Lúc này Vi mới thấy chiếc áo lạnh bằng len màu đỏ của mình nằm trên vai Huy, anh vắt nó ngang cổ như quần khăn trông ngồ ngộ.

- Lại đây ngồi với tôi?

Vi lắc đầu:

- Em còn nhiều việc phải làm lắm.

- Việc gì quan trọng hơn ngồi với giám đốc chứ! Trông em kìa, co ro, cú rú...

Rồi như chợt hiểu ra, Huy kêu lên:

- Chết thật! Lạnh phải không?

Đứng bật dậy, anh bước tới đỡ Vi xuống ngồi với mình. Anh nhanh nhẹn cởi chiếc áo gió choàng lên vai cô rồi ôm hờ cô trong vòng tay.

Hơi ấm từ chiếc áo và cả hơi người khác phái làm Vi vừa ấm lòng, vừa lo lắng. Cô rụt rè nép vào một bên ghế.

- Anh trả áo len cho em đi.

- Coi như mình đổi áo cho nhau. Từ tối đến giờ, cái áo len này quần quanh cổ tôi, quen hơi... áo rồi, tôi lấy ra không đành.

Tránh đôi mắt của Huy, Vi nói:

- Em ra ngoài cho giám đốc ngủ tiếp.

- Làm sao mà ngủ được nữa khi tôi vừa thả bộ một vòng và vừa mở hàng một ly caphe trong quán bên kia đường. Thấy Vi đạp xe vào, tôi chạy về để mời Vi qua bên ấy uống caphe.

Lắc đầu, Vi cương quyết từ chối:

- Hôm nay nhiều việc lắm, nếu em làm không xong, chị Cầm sẽ bực mình. Tội nghiệp em mà!

- Em sợ Cầm hay sợ tôi?

- Sợ cả hai người.

Huy cười:

- Vậy tôi phải làm sao cho em sợ mình tôi thôi!

Nói xong anh ôm Vi chặt cứng, cô cố cựa quậy vùng ra nhưng không được, mặt Vi ép sát vào ngực anh. Trong cơn hốt hoảng không hiểu sao cô vẫn nghe được tiếng đập của tim Huy, cô ngạc nhiên, cuống quýt rồi bồi hồi, xúc động.

Nhắm mắt lại như để trốn thực tại, Vi nằm yên và nghe bên ngoài gió thổi, lá khô rơi xào xạc lẫn giọng Huy thoảng bên tai tình tứ:

- Như vậy phải ấm không!

Được ôm trong lòng thế này bảo sao không ấm, nhưng vòng tay anh đã ôm bao nhiêu người rồi? Với em anh cũng đùa vui thôi phải không?

Tâm trí thì day dứt với suy tư, nhưng trái tim vẫn u mê với cảm giác ngọt ngào và say đắm, Vi nhất không nổi gương mặt mình ra khỏi vùng ngực rộng ấm của Huy.

Từ lâu rồi, Vi cần một nơi cho trái tim đơn cô đơn nương náu, cho trái tim đơn cô không lẻ loi mà cùng hòa nhịp cùng trái tim người yêu dấu, phút ấy có phải là bây giờ không?

Vi băng khuâng khi tay Huy nhẹ vuốt tóc mình rồi nhẹ nâng cằm mình lên. Mặt anh sát mặt Vi đến mức cô chỉ thấy mỗi đôi mắt rùng rục đắm đuối của Huy. Hơi thở anh phả quanh cổ cô nhột nhột và lời anh trầm xuống.

- Em dễ thương lắm!

Tay Huy vờn nhẹ lên môi cô, rồi anh thì thầm:

- Em dễ thương và ngoan như búp bê. Anh vẫn thích những con búp bê biết nghe lời như em.

Mắt Vi mở to phần nộ. Như bừng tỉnh cơn mơ, cô đẩy mạnh Huy ra, nhưng hình như anh biết trước cô sẽ hành động như vậy nên Huy đã chuẩn bị, anh lì lợm xiết Vi thật mạnh và đè cô nằm xuống salon.

Cụng trán mình vào trán Vi, Huy ồm ờ:

- Thì ra em là con búp bê thích bị chinh phục. Tốt đấy! Ít ra em cũng làm anh rung động thật lòng.

Vi biết chỉ có cách xuống nước là hay nhất, cô nhỏ nhẹ:

- Buông em ra đi! Đừng đùa như vậy tội nghiệp, em sợ anh hơn chị Cầm nhiều lắm rồi.

- Em không hề sợ, vì nếu sợ em đâu dám chống đối. Xem nào, mắt em chứa đầy cảm xúc nóng giận. Em đang giận anh chứ gì?

- Kh... ông...

- Hay là em thích được anh ôm vào lòng như lúc này?

Vi âm ỨC lắc đầu. Cô nhắm nghiền mắt để tránh tia nhìn nóng bỏng của Huy, tim cô đập liên hồi vì sợ. Đúng là Vi đang rất sợ anh.

Huy siết Vi mạnh hơn:

- Hay là anh... mi em một cái vậy!

Vi hoảng hốt la lên:

- Đừng!

Cô vùng dậy, nhưng làm như thế càng khiến mặt cô sát vào mặt Huy hơn, râu mép anh đâm vào má cô ran rát. Vi hốt hoảng vô cùng, cô có cảm giác anh hôn lên môi mình mất rồi!

Vừa cố đẩy Huy ra, Vi vừa nghiêng đầu qua một bên để tránh... môi anh.

Thái độ quyết liệt của cô làm Huy bị kích động, tính tự cao háo thắng của gã đàn ông khiến anh nhất định khuất phục Vi, ít ra cô cũng phải nhận cái hôn của anh mới được chứ. Nhưng Vi không giống những cô gái anh đã gặp, cô không vờ vịt làm màu như Huy tưởng, cô đang cố hết sức mình thoát khỏi tay anh.

Nhưng làm sao Vi chống lại Huy nổi chứ. Anh đã siết cô trong tay, và chồm nghiêng đè lên người cô, thì hôn vào đôi môi con gái đang mím chặt kia có gì là khó.

Mặc cho Vi cựa quậy đầu cố tránh, Huy háo hức hôn cô, anh hôn lên đôi môi bặm lại, rồi lên mắt, lên mũi, lên trán, lên hai gò má đang nóng bừng vì giận.

Đến khi nghe tiếng nước nghẹn ngào, Huy mới chịu buông Vi ra. Lần đầu tiên trong đời một cô gái khóc vì được anh hôn. Huy im lặng nghe Vi nước nở và chợt nhớ tới Diễm Chi. Hồi quen Chi, Huy là cậu con trai khù khờ ngu ngơ, chính cô ta đã dạy anh hôn, dẫn dắt anh vào những trò yêu đương cuồng nhiệt. Để sau cô ta, những người con gái khác chỉ là món đồ chơi của Huy, họ luôn khơi gợi để anh ve vuốt âu yếm, họ chỉ sứt sùi khi anh bỏ họ đi thôi. Và hầu như chưa bao giờ Huy bối rối vì những giọt lệ đó.

Còn bây giờ thì sao?

Huy khổ sở vì tiếng khó tức tưởi của Vi, anh vò đầu:

- Anh xin lỗi. Anh thật tình xin lỗi.

Vừa đụng vào vai định đỡ cô lên, Huy bị Vi hất mạnh ra, cô hấp tấp ngồi dậy chạy bừa tới cửa.

Huy thảng thốt:

- Vân Vi!

Chộp tay cô kéo lại, Huy chặn cửa không cho Vi mở ra.

- Nghe anh nói! Đừng giận anh...

Vi gằn từng tiếng:

- Xê ra cho tôi đi.

- Anh không cố ý....Anh...

- Xê ra, nếu không, tôi cắn lưỡi chết tại đây cho anh coi.

Nhìn gương mặt thất thần của Vi, Huy vừa khổ vừa lo. Biết cô có thể làm đúng theo lời vừa nói, nên anh đành mở cửa.

Vi chạy ào ra. Huy đứng lại như trời tròng. Anh vừa phạm một sai lầm kinh khủng. Chắc chắn Vi sẽ hận anh vô cùng và cô sẽ không đời nào tha thứ cho anh, người mà cô thường gọi là giám đốc.

TÌNH NHƯ SƯƠNG KHÓI

Trần Thị Bảo Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 8:

Huy hồi hộp nhìn Thu Hà bước vào văn phòng. Chẳng đợi chị ngồi xuống, anh hỏi ngay:

- Có gặp Vi không?
- Mới gặp! Cũng may là nó vừa đi đâu về. Chị thấy nó có bệnh gì đâu.

Huy nóng nảy:

- Vậy sao cô ta không đi làm?

Hà đáp:

- Chị cũng có hỏi như cậu hỏi vậy đó. Nó trả lời sao cậu biết không?

-...

- Nó bảo ở xí nghiệp có người đồn nó vào chân tường, nó phải nghỉ thôi.

Huy rít một hơi thuốc để tránh đôi mắt của Hà. Chị vẫn thao thao:

- Chị hỏi người đó là ai, con Vi chỉ lắc đầu. Nó không chịu nói, nhưng chị thừa biết là ai rồi.

Hơi nhóm người về phía trước, Huy buột miệng:

- Ai?

Hà thấp giọng:

- Cầm chờ ai!

Búng tàn thuốc vào đồ gạt, Huy hơi nhếch mép. Thái độ của anh làm Hà khó chịu. Chị nói ngay:

- Nhắc tới Cầm, cậu có vẻ không hài lòng. Nhưng chị dám chắc vì Cầm mà Vi bỏ việc ngang xương, dù con bé đang cần làm việc để có tiền sinh sống.

- Tôi không bênh Cầm. Nhưng bằng cứ đâu mà chị nói tại cô ta?

- Thì mới hôm qua nè. Có một thằng thanh niên cỡ 17, 18 tuổi vào tìm Cầm. Nó bảo rằng anh em Cầm đã hại chị nó. Hãy coi chừng, nó không tha cho đâu. Lúc đó Cầm sợ lắm, cô ta gọi bác Tư bảo vệ đuổi thằng bé đi mà mặt tái ngắt, trong xí nghiệp hỏi chuyện gì, Cầm cũng làm thinh nên có ai biết đầu đuôi gốc ngọn ra sao đâu. Mãi lúc này gặp thằng nhỏ ở nhà Vi, nghe con bé giới thiệu là em trai, chị mới đoán ra sự việc. Nếu không phải Cầm mắng mỏ, động chạm gì tới Vi làm con bé tự ái bỏ việc, thì sức mấy cô ả chịu ngồi yên cho thằng em Vi hăm dọa.

Huy nhíu mày, tay anh gõ liên tục trên bàn với bao nhiêu thắc mắc. Cuối cùng anh hỏi:

- Thằng nhóc ấy nói gì Cầm mà chị cho là hăm dọa? Thái độ nó ra sao? Có như bọn du côn không?

Hà lắc đầu:

- Hoàn toàn không. Nếu nó như bọn du côn thì để gì bác Tư bảo vệ cho nó vào tận phòng làm việc của Cầm, đằng này nó ăn mặc lịch sự đàng hoàng, nói năng lễ phép, nhỏ nhẹ, mặt mày lại sáng sủa.

Huy ngắt lời:

- Nó đã nói cái gì?

- À! Nói gì thì lúc đầu chị không biết, lúc chị bưng nước vào chỉ nghe vài câu, đại ý là nó bảo chị em nó và anh em Cầm đều có cuộc sống riêng, nếu anh em Cầm cứ tiếp tục gây phiền phức cho chị em nó, nó sẽ liều mạng ăn thua đủ, rồi tới đâu thì tới.

- Cầm làm tỉnh thật à?

- Cô ta nói chuyện của chị em thằng nhỏ đó chẳng liên quan gì tới anh em cô, khôn hồn thì xéo đi, rồi cố kêu chú Tư. Chú Tư chưa kịp vào thì thằng nhỏ đã bỏ ra ngoài. Chị thấy Cầm bực tức lắm. Cô ta gọi điện thoại về cho mẹ giọng gần muốn khóc.

- Chị có nghe Cầm nói gì với mẹ cô ta không?

Mắt Hà nhấp nháy, giọng chị có vẻ tự hào:

- Làm sao chị bỏ sót được cái đoạn đáng phải nghe này. Cầm dặn bà mẹ rằng "thằng con của mẹ Túy vừa tới hăm dọa, mẹ phải để ý coi chừng khi đi ra phố".

Huy thắc mắc:

- Sao Cầm lại dặn như vậy kìa? không lẽ họ đã từng biết nhau và có gây hấn từ trước nên Cầm sợ thằng nhóc trả thù.

- Hôm qua, chị cứ cho là chuyện của riêng Cầm nên không nghĩ gì hết, bữa nay nghe Vi nói úp mở, rồi đùng em trai nó nữa nên chị chắc chắn giữa Cầm và Vi phải có chuyện lục đục. Đúng là họ biết nhau từ trước.

Huy thờ người ra vì lời nói của Hà và vì suy nghĩ của mình. Nếu đúng như vậy thì rõ ràng Cầm cố tình xếp Vi làm tạp vụ chớ cô nàng không hề lậm lẩn như đã nói với anh bằng cái giọng mượt rượt những hai, ba lần. Nếu vậy Phan cũng quen biết Vi từ trước chớ không phải qua Hoa như hấn từng nói.

Tại sao Phan dối anh? Tại sao hai anh em hẳn lại đối xử với Vi trái ngược nhau đến thế? Phan thì lo lắng, chăm chút cho Vi, dù hẳn dẫu, nhưng anh vẫn nhận ra những tình cảm thân thương Phan dành cho con bé cố chấp kia. Ngược lại Cầm công khai tỏ thái độ khinh khi đối với Vi. Có cơ hội, cô chẳng ngần ngại thể hiện quyền hành của mình trước mặt Huy như cho anh thấy Cầm là số một, không người phụ nữ nào trong xí nghiệp này sánh ngang cô, chớ nói chi Vi một con bé lao công mạt hạng, bị cô sai chạy có cờ trong mọi công việc linh tinh tạp nhạp.

Trước đây Huy chủ quan nghĩ rằng Cầm ghen khi thấy đôi lúc anh ân cần với Vi, đối việc cho Vi, càng ghen cô càng khe khắt, khó khăn với Vi. Nhưng bây giờ Huy lại nghĩ khác, Cầm ghét cay ghét đắng Vi vì cô bé này đã nắm giữ linh hồn Phan. Cầm và bà mẹ giàu có, kiêu căng của mình không đồng ý cho Phan yêu cô gái nhà nghèo kia, Cầm đã chặn mấy may ân hận khi ranh ma qua mặt giám đốc, độc ác phân cho Vi một công việc mà cô ta nghĩ rằng hèn mọn, hầu làm Vi mặc cảm, khổ sở để rời xa Phan.

Nghĩ tới Phan, bất giác Huy thót ruột. Anh đúng là một thằng tồi khi đem người yêu của bạn thân ra đùa cợt.

Tại sao anh thiếu nhạy cảm đến mức khi Phan đã nói xa nói gần: "Sẽ không tha thứ, nếu anh tán tỉnh Vi", mà anh cũng chẳng hiểu được đó là lời Phan nói thật, rất thật với mình.

Bây giờ thì khó rồi đây!

Huy khổ sở thở dài, anh thấy lòng buồn chết được vì anh không hề đùa cợt suông với Vi. Buổi sáng trời lạnh khủng khiếp ấy, Huy dậy thật sớm vì cứ mãi lo Vi không có áo ấm. Anh đi ra, đi vào một mình trong hành lang tối để chờ cô. Cuối cùng để dẫn sự nôn nóng rất khác thường, Huy đã choàng chiếc áo len màu đỏ mỏng tanh vào cổ rồi qua ngòi uống caphe trong quán bên kia đường. không hiểu tại trời lạnh, tại màu vàng ấm áp của ngọn đèn hay tại dáng co ro rất tội của Vi mà lòng anh xao động lạ lùng.

Phải nói kể từ buổi tối Vi khóc bên anh trong bệnh viện tới nay, Huy vẫn thường nghĩ tới cô, để rồi sau đó anh mau chóng loại cô ra khỏi tâm trí mình bằng muôn vàn suy tính về công việc làm ăn, hay về những chuyện khác không đầu, không đuôi. Huy luôn cho rằng những ý nghĩ về Vi chẳng qua cũng là những ý nghĩ đùa chơi cho vui, như biết bao lần anh đã nghĩ tới các cô gái khác. Nên sáng hôm ấy, khi ôm Vi trong lòng, cảm nhận được sự sợ hãi run rẩy của cô, anh lại thích thú với trò "mèo vờn chuột".

Con chuột bạch xinh xắn ấy vậy mà ghê thật! Anh đã thao thức mấy đêm ân hận cho hành động sỗ sàng quá mức của mình với Vi. Rồi Phan nữa! Chắc chắn hẳn sẽ không tha đâu, tình bạn lâu nay e chẳng còn nguyên vẹn.

Huy hỏi gặng lại Hà:

- Vi nhất định nghỉ luôn sao?

- Đúng vậy! Chị có trách sao nó không nói với cậu một lời trước khi nghỉ, thì nó bảo: "giám đốc hiểu tại sao nó không thể đi làm được, nói với ông ấy làm gì cho phiền phức".

Nhìn Huy với đôi mắt ngờ vực, Hà hỏi:

- Cậu có biết chuyện Cầm làm Vi phải nghỉ việc không?

Huy bối rối né câu trả lời:

- Chị nghĩ em bắt công đến mức để Cầm muốn làm gì nhân viên cũng được sao?

- Ý chị không nghĩ như vậy. Thôi chị xuống bếp đây.

Vừa bước được hai, ba bước, Huy đã gọi giật ngược:

- Vi có biết em nhờ chị tới động viên cố đi làm lại không?

- Không! Chị nói là thấy nó nghi, tưởng nó bệnh nên tới thăm... Còn hỏi gì nữa không?

Huy uể oải xua tay. Có phải con bé làm cao không nhỉ? Bọn con gái anh quen đứa nào lại chả biết vờ vĩnh làm cao để vùi anh thật nhiều tiền. Nhưng Vi không phải làm cao đâu. Cô ta là người yêu của Phan, người mà hấn dẫu kỹ vì sợ gia đình làm khó, hấn dẫu cả với mình chứng tỏ Phan không đùa vui rồi thôi như với các cô hấn vẫn đưa Huy tới cho biết mặt.

Huy lại thở dài. Vi nghi làm vì cô ta nghĩ tới Phan, cô ta không tha thứ cho anh vì thể diện của Phan. Nghĩ lại anh thật đáng nguyên rủa.

Chuông điện thoại vang từng hồi kéo Huy về thực tại. Anh mệt mỏi nhấc máy và hơi mất bình tĩnh khi nghe giọng Phan:

- Alô! Cho tôi gặp giám đốc Huy!

- Tao đây!... Có chuyện gì không Phan?

- À không! Nghĩa là với mày thì không có gì phải báo cáo vì công việc vẫn suông sẻ, huấn luyện viên khen các cua-rơ mới mà chịu khó, hứa hẹn nhiều lắm đó, mày an tâm.

- Vậy mày cần gì mà gọi điện tới đây?

Tiếng Phan cười thật dòn:

- Mày tinh ý lắm! Tao cần gặp Vi, nhưng ít ra phải lịch sự thăm hỏi giám đốc trước chứ! Cho tao nói chuyện với con bé một tý nhé.

Huy ngậm ngừng:

- Vi mới vừa đi chợ...

- Chà! Chờng nào con bé về?

- Làm sao tao biết. Có gì cần nhắn không?

Phan im lặng hơi lâu, Huy nôn nóng nghe âm thanh o... O vang bên tai rồi tiếng Phan dè dặt:

- Tao hỏi thật... có phải Vi nghỉ làm rồi không?

- Ờ... Ba bữa nay Vi không tới xí nghiệp!

- Tại sao vậy?

- Tao cho người tới hỏi mới biết Vi bệnh.

- Sao mà lại dối, nói Vi đi chợ? Có phải Cầm đã làm gì con bé không?

Huy nói ngay:

- Tao không biết. Nhưng chắc không đâu!

- Thanh em Vi có tới xí nghiệp mà quậy phải không?

- Tao có thấy ai đâu? Tại sao nó lại tới đây quậy chứ?

- Huấn luyện viên cho biết, hôm qua nó đã bỏ một buổi tập và nhờ thằng bạn chở tới xí nghiệp. Tao sợ nó quậy mà vì mà đã chở Vi đi tìm nó hôm đưa xe.

Huy nhíu mày suy nghĩ. Cuối cùng anh quyết định phán một đòn:

- À! Tao nhớ rồi, hôm qua em trai của Vi có tới đây nhưng không hề tìm tao mà là tìm Cầm. Còn để làm gì, tao không rõ.

Phan lại lặng thinh. Huy nghe giọng anh ngập ngừng:

- Bao giờ Vi đi làm lại, mà cho tao hay, tao có chuyện muốn nói với Vi. Thôi ngừng nhé!

Vậy là Phan vẫn chưa biết lý do Vi bỏ việc. Tự nhiên Huy thờ phào nhẹ nhõm rồi liền sau đó anh rơi tõm vào sự ân hận, ray rứt. Nếu phải

nhún mình một chút, anh sẵn sàng, miễn sao Vi trở lại làm và không giận anh.

Đốt cho mình điều thuốc, Huy lại thắc mắt. Có phải Vi và Phan yêu nhau trong trặc trở không? Tuy không chủ quan, nhưng Huy vẫn tin rằng Vi có cảm tình với mình. Cô từng tựa đầu lên vai anh dịu dàng, từng khóc khi anh bị thương, và buổi sáng hôm ấy, nếu cô đừng rụt rè, khép nép như những cô gái ngây thơ lần đầu ngồi một mình bên người yêu nơi vắng vẻ, thì Huy đâu đến nỗi chạnh lòng...

Nhưng tại sao Huy cứ muốn Vi để ý tới mình cơ chứ! Thật buồn cười, Huy thì đùa cợt nhưng lại muốn Vi phải thật lòng. Sao anh không chịu nghĩ những gì Vi đối với anh cũng là trò chơi lý thú của cô?

Ngã người ra sau, anh ngược mắt nhìn trần nhà. Mãi đến khi nghe tiếng kéo ghế anh mới nhóm dậy gạt tàn vào đĩa.

Cầm ngồi đối diện với anh qua cái bàn bureau, giọng đùa cợt:

- Xin lỗi đã làm anh tỉnh giấc mơ hoa.

- Có chuyện gì không Cầm?

- Có chuyện gì em mới vào đây được à? Dạo này anh làm sao ấy, hình như không muốn có em ở gần thì phải!

Huy thờ ơ:

- Tại em nghĩ vậy chứ anh lúc nào cũng là anh.

Cầm thở nhẹ:

- Anh thay đổi mà không biết, chỉ có em nhận thấy anh đã là người khác thôi.

Huy không buồn bắt chuyện, anh như chìm trong khói thuốc. Huy muốn hỏi Cầm nhiều điều lắm, nhưng anh chưa biết mình sẽ bắt đầu

cách nào để cô không biết anh đang nghĩ gì, quan tâm tới ai.

Nhìn anh lạnh lùng, xa cách, Cầm cau có:

- Không phiền tới những phút giây riêng tư của anh nữa, em muốn hỏi anh sẽ giải quyết trường hợp Lê Thị Vân Vi thế nào? Cô ta đã nghỉ ba ngày không lý do, không phép rồi đó.

Huy nheo mắt, hỏi một câu cắt bít:

- Em không biết lý do cô ta nghỉ thật à?

Cầm bối rối:

- Sao em biết được? Hỏi thật kỳ.

- Vậy em cô ta tìm em hăm he gì vậy?

- Cái thằng điên. Nó nói quàng xiên đủ thứ, em hoàn toàn không hiểu...

- Nhưng anh lại hiểu...

Mặt Cầm biến sắc hẳn. Cô lắp bắp:

- Anh hiểu cái gì? Nói cho em nghe với.

Giọng Huy hơi ngậm ngùi:

- Anh hiểu tại sao Phan xót xa bứt rứt khi thấy em sai Vi đi mua sữa cacao, cũng như tại sao Phan khẩn thiết đề nghị anh đổi việc cho Vi khi biết em... vô tình phân công nhầm cô ta.

Cầm bối rối cùng cực:

- Tại sao? Anh nói đi.

- Tại Phan có... cảm tình đặc biệt với Vi.

- Không phải đâu! Mẹ em cấm...

Đang nói Cầm chợt cắn môi lại rồi vội vã đính chính:

- Em muốn nói chuyện Vi tự ý bỏ việc không liên quan gì tới em và anh Phan hết. Mẹ em rất ghét anh em em dây dưa với những người thuộc tầng lớp hạ cấp như chị em Vi. Nó nghỉ càng tốt cho em.

- Em nói ít nhưng anh hiểu nhiều. Ý em muốn tìm người thế việc của Vi phải không?

Cầm gật đầu:

- Chỉ cần người làm tạp vụ thôi. Còn việc Vi làm với em chẳng qua giống như cỡi ngựa xem hoa. Anh muốn làm vui lòng ông anh đa cảm của em nên cho con bé ngồi chung phòng y như thơ ký riêng, hay tự trái tim anh thấy thương cảm cô gái nhà nghèo vậy?

- Em nghĩ sao cũng đúng hết.

- Hứ! Liệu hồn đó! Bác Hằng sắp về tới rồi. Anh lộn xộn em sẽ mách cho xem.

Huy vụt hỏi:

- Chắc em từng mách mẹ mình chuyện Phan có cảm tình đặc biệt với Vi?

Cầm trề môi ranh mãnh:

- Dĩ nhiên là em mách, nhưng sự việc không đơn giản như anh tưởng tượng đâu. Vi muốn lợi dụng lòng thương yêu của anh Phan. Mà anh lại thích làm người hào hiệp, nên tự ý đi bao bọc, che chở cho nó. Đạo này đâu dám về nhà vì sợ mẹ em dữ.

- Khi đã yêu thì mấy ai sợ bị dữ.

Cầm la lên:

- Nói tầm bậy! Anh Phan không có yêu Vi.

- Có cô em dữ như vậy. Ai dám nhận cơ chớ! Em chắc hai... đũa đó không có gì với nhau không?

- Chắc! Làm sao anh Phan yêu nó được?

Huy cười cười:

- May quá! Nó yêu không được để anh yêu.

Cầm liếc Huy một cái sắc lẹm. Cô khoanh tay trước ngực, giọng thách thức:

- Chỉ sợ anh yêu không nổi thôi... Em nó lưu manh lắm, gia đình lại không đàn ông. Nếu yêu được nó, anh cũng nên yêu như để làm phúc vậy mà. Nó cần tiền làm phúc của đàn ông lắm đó.

- Làm gì mịa mai cay độc dữ vậy. Vi mà được đầy đủ điều kiện như em, chưa biết ai hơn ai đây.

Cầm đứng phắt dậy, mắt long lên giọng hỗn hển vì giận:

- Tại sao lại so sánh em với Vi? Anh coi thường em quá. Dám so sánh em với con bé lao công ngu dốt, khi anh biết nó không thể nào có những cái như em đang có. Nó là thứ mạt hạng bần cùng, chót bét trong xã hội này, làm sao sánh với em, mà anh lại đưa ra một giả thuyết hết sức phi lý vậy chứ?

Huy bất ngờ trước phản ứng khá dữ dội của Cầm. Nhưng nghe giọng điệu xác lợc khinh người của cô, anh bỗng bực:

- Cầm coi rẻ người khác quá. Nghèo và dốt đầu phải là tội. Đặt trường hợp Cầm nghèo và dốt, chắc gì Cầm được như người ta.

- Anh... anh lại so sánh. Em không muốn bị đem ra so sánh với Vi. Nó xéo đi khỏi chỗ này thật đúng lúc, không thì em phát bệnh tim vì tức.

- Hơn Vi về tất cả, còn gì để tức chớ! Làm ơn ra bảo Hạnh Ngô làm lương cho công nhân xong nội ngày nay dùm đi.

Cầm ấm ức:

- Anh đuổi khéo em chớ gì. Em đi thôi, nhưng phần Vi thì sao? Cắt lương luôn phải không?

Giọng Huy dứt khoát:

- Không! Ngày mai Vi sẽ đi làm lại, cô ấy sẽ tiếp tục lãnh hai đầu lương như tháng rồi.

Cầm kêu lên:

- Sao anh biết?

- Giám đốc mà không biết thì ai biết? Nếu em cứ đổ ky. ganh ghét người ta, không chừng đau tim thật đó!

Không thèm nhìn tới mặt Huy, Cầm giận dỗi đi ra một nước. Huy chóng tay xuống cầm. Anh đang cố nghĩ ra những lời xin lỗi sao cho Vi sẽ không giận được mình.

TÌNH NHƯ SƯƠNG KHÓI

Trần Thị Bảo Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 9:

Vân Vi ngồi im lặng nghe Thúy Cầm thao thao bất tuyệt kể về: "bác Hằng", mẹ của Huy. Với cô ta có lẽ trên đời này không có người đàn bà nào tốt bụng, hiền lành và thương Cầm hơn mẹ của Huy. Ở nước ngoài về, bà mang theo bao nhiêu quà tặng cho Cầm trong đó có cả mấy bộ váy đầm tuyệt đẹp, giá mỗi bộ cả trăm đô: - "Tính ra nội tiền quà tặng riêng chị thôi đã mấy triệu bạc, đó là chưa kể phần mẹ và anh hai chị nghe".

Mọi người đua nhau khen Cầm... có phước. Hạnh Ngộ trắng trợn tán vào rằng:

- Chị Cầm có được bà mẹ chồng hết ý như vậy, thật tội em tu ba kiếp cũng không mơ thấy. Thế bác ấy có tính... tới chưa?

Cầm cười tươi roi rói:

- Có chứ! Nhưng ít ra cũng phải sang năm.

Giọng ai đó vang lên:

- Ờ! Chị Cầm còn tang bác trai mà...

Vân Vi thấy mình thừa thãi và thấy lòng trống vắng đến não nề. Cô len lén trở vào phòng giám đốc ngồi một mình. Ở đây cô vẫn dễ chịu hơn với đám đông quen mặt quen tên, nhưng rất xa lạ kia.

Vi đã đi làm trở lại với trái tim rộn ràng vì cô tin rằng Huy có nghĩ tới cô. Đôi mắt với cái nhìn sâu lắng hôm tới tận nhà tìm cô của anh, đã nói rất rõ những gì anh dấu trong lòng... Nhưng cũng có thể chỉ Vi nghĩ như vậy thôi. Phần Huy, anh tha thiết yêu cầu Vi đi làm trở lại chẳng qua vì

anh là anh của Hoa và là bạn thân của Phan. Huy không muốn em gái và người yêu của nó có cái nhìn không hay về mình. Đạo này anh đối xử rất ân cần với Vi, chắc anh muốn bù đắp lỗi đã gây ra. Nhưng dù Huy thân thiện cách mấy, Vi cũng thấy giữa hai người có một khoảng cách, làm cả hai phải chú ý đến nhau và dè chừng nhau.

Có tự dối lòng cách mấy, Vi cũng nhận thấy Huy chiếm vị trí rất lớn trong trái tim cô. Nên dù đau khổ khi nghĩ anh đùa cợt với mình, Vi cũng không thể nào loại hình dáng ảnh ra khỏi tâm trí. Cô đã sa vào côi u mê rồi, trong côi đó cô cũng ngớ ngẩn dại dột như Hoa thôi, có khác chăng HOa may mắn được anh Phan đáp lại. Còn cô thì cứ trôi nổi, tỉnh mê với cái không chắc sẽ thuộc về mình.

Những lời của Cầm và mọi người vẫn còn vang vang bên tai, sao cô chưa chịu tỉnh mộng nhỉ? Hay cô đợi nghe chính Huy nói anh và Cầm sẽ là vợ chồng, là một cặp xứng đôi vừa lứa, cô mới thức tỉnh?

Vi đưa tay vuốt mặt bàn kiếng mát lạnh, trơn trượt và khốn khổ nhận ra mình không níu vào đâu được, để có thể tìm một điểm tựa vững chắc cho niềm tin Huy có... nghĩ tới mình, có... yêu mình như mình yêu anh ấy.

Hoa cũng từng nói rằng Huy có rất nhiều... bồ, Cầm cũng chỉ là một trong số rất nhiều ấy thôi. Ở xí nghiệp này ngoài mồm Cầm huênh hoang khoe Huy yêu cô ta thế này, chiều chuộng, lo lắng cho cô ta thế kia, Vi để ý thấy tuyệt nhiên không một nhân viên hay công nhân nào chọc ghẹo, ghép đôi Huy và Cầm như họ vẫn có thói quen trêu người này với người nọ. Cũng có thể vì Huy là giám đốc, họ sợ... Nhưng sau lưng Cầm, Vi vẫn nghe người ta xầm xì rằng Cầm mê chức giám đốc phu nhân hơn mê giám đốc, tiếc rằng giám đốc vẫn còn thích ở một mình với nhiều hoa thơm cỏ lạ.

Như vậy Vi vẫn có quyền hy vọng mà! Mỉm cười chua chát, Vi nghĩ tiếp: Cô vẫn có quyền hy vọng là một cô bồ đứng xếp sau lưng Cầm cho Huy hãnh diện với những thành tích của mình?

Chống tay lên trán Vi nhìn sau phía bàn làm việc của Huy. Đóa hồng bạch cô cắt ngoài sân đem vào cắm trên bàn anh đã héo rũ. Vi đứng dậy cầm bình hoa đem dẹp và chợt thấy một mảnh giấy dán phía dưới.

Bâng khuâng vì nhận ra nét chữ của Huy, Vi cầm cúi đọc:

- "Đêm

Không ngủ được

Mở cửa ra hiên ngắm sao trời

Đêm

Không ngủ được

Hình như là nhớ ai

Vẽ vu vơ trên giấy

Những sợi tóc bay

Đêm

Không ngủ được

Cánh hồng trong lọ úa rồi

Mở cửa ra cho mùi hương sót lại

Ra đi cùng gió thổi

Đêm

Không ngủ được

Cầu trời cho mưa

Sáng mai em đến sớm

Sẽ mang theo gió mùa."

Lấy cánh hồng ra khỏi lọ, Vi ép vào quyển sổ thơ, cô muốn giữ mùi hương còn sót lại cho riêng mình... Rõ ràng anh hẳn nhủ với em mà... Vi chớp chớp đôi mi, cô xúc động muốn ứa nước mắt khi nghĩ người con gái trong bài thơ kia là mình.

Đang chìm trong mơ mộng, Vi hết hồn khi cánh cửa đánh rầm và Huy hăm hăm bước vào với Cầm.

Nhìn gương mặt anh, chút mộng mơ mỏng như sương khói vừa đậu lại trong tâm tưởng Vi bỗng tan đâu hết, đang bối rối chưa biết chuyện gì, Cầm đã nạt:

- Mời ra ngoài cho chúng tôi bàn công việc.

Vi ngần ngừ nhìn Huy và thất vọng vì ánh mắt anh hướng lên trần nhà mà không hướng về cô, điều đó đồng nghĩa rằng... lệnh của Cầm là đúng, phải... chấp hành cho nhanh.

Dấu quyển sổ tay có ép hoa hồng và ép cả bài thơ tình vào học tủ, cô đứng dậy.

Huy chợt gọi:

- Vi à! Ở lại pha cho tôi ly caphe đá.

Anh gằn giọng:

- Một ly thôi!

Hất hàm nhìn Cầm, Huy mệt mỏi hỏi:

- Chuyện gì quan trọng đến mức mới gặp mặt, em đã đeo đeo theo vào tận đây vậy?

Cầm nhỏ nhẹ nhưng chì chiết:

- Sao anh khó tính đến mức khó ưa thế? Anh có... sai pha hai ly caphe em cũng không uống. Đã vậy lại độc mồm nói em... đeo theo anh. Hừ! Trong phòng này người cố tình đeo anh không phải là em đâu. Có người lớn đặt để, em cần gì phải... đeo theo ai chứ! Em vào đây chẳng qua vì bác Hằng mới điện thoại nhờ em nhắn với anh vài ba chuyện.

Huy thờ ơ:

- Chuyện gì? Sao em dông dài quá!

- Bác hỏi chuyện đi Đà Lạt chơi vào dịp Noel này, anh lo tới đâu rồi, đã đặt khách sạn trước chưa và đi bằng gì? Đi với những ai?

- Em đã chuẩn bị trước hết rồi sao không trả lời mẹ dùm anh luôn.

Cầm đưa đẩy:

- Anh đâu dễ như người ta, biết ý em có như ý anh không?

Huy khoát tay:

- Chuyện này chỉ cần ý em giống mẹ anh là được rồi. Mọi việc nhờ em lo.

Cười cười, Cầm nói:

- Bốn phần của em mà, anh ra lệnh là được ngay. Nói tiếng nhờ nghe xa lạ quá. Em biết bác Hằng không thích ở khách sạn nên đã chuẩn bị sửa soạn ngôi nhà của ba em ở Đà Lạt, lo đặt vé máy bay và mọi thứ khác cho sáu người.

Huy kêu lên:

- Ai mà tới sáu người dữ vậy?

- Hai đứa mình, hai bà má, anh Phan và Hoàng Hoa, em gái anh chứ ai.

Hơi chồm về phía Phan, Huy ngạc nhiên:

- Thăng Phan đi với Hoa thật à!

- Sao lại không thật! Lần này anh muốn dừng chân nên dắt Hoa về giới thiệu với mẹ em, coi bộ bà chịu rồi đó.

Huy ngờ vực:

- Sao nhanh vậy? Nó mới quen con bé mấy tháng nay.

Giọng Cầm hờn dỗi:

- không lẽ ai cũng như anh, quen người ta bốn, năm năm rồi mà cứ...

Dường như không nghe lời Cầm đang nói, Huy gật gù:

- Vậy là Phan yêu Hoa. Hay thật!

- Chuyện mình không lo, đi lo chuyện người ta. Thật ra Hoa đi Đà Lạt với tụi mình là do ý của bác Hằng. Bác ấy cũng thích anh Phan quen với Hoa. Lần này ở Đà Lạt một tuần, đến Tết Dương lịch mới về à nha.

Huy phản đối:

- Đâu có được! Cuối năm công việc dồn dập, làm sao bỏ xí nghiệp cả tuần được chứ!

- Anh đi Trung Quốc cả mười ngày thì không sao, đằng này đi với... gia đình lại sợ bỏ bê xí nghiệp. Lúc nào cũng làm... mẹ buồn. Anh thật tệ!

- Em thừa biết dạo này anh bận bù đầu xí nghiệp đang cải tiến mẫu mã cho hợp thị hiếu khách hàng, bỏ đi chơi lơ mơ là chết.

Cầm đơng đưa hai chân:

- Xe của mình nổi tiếng chất lượng nhất trong hội nghị chất lượng xe đạp, anh lo cái gì chứ!

- Anh không tự mãn trong làm ăn bao giờ.

- Nhưng ít ra anh cũng nghĩ ngơi giải trí. Anh suốt ngày ở trong xưởng, làm còn hơn công nhân để làm gì, trong khi là giám đốc, phần việc của anh không phải nơi đó.

- Bản thân từng là người thợ, anh thích làm việc với anh em, anh ghét ai phân chủ, thợ lắm. Anh cũng là thợ thôi!

Cầm nhìn Huy với vẻ ngưỡng mộ:

- Ngược lại em thích nghe thiên hạ gọi anh là giám đốc trẻ, nhà doanh nghiệp giỏi, nhà thơ từng đoạt Giải thưởng thơ hay, một Mạnh Thường Quân đối với nhiều cuộc thi dành cho thanh niên và tuổi học trò mà báo chí đã đăng bài ca tụng.

Huy cười khẩy:

- Con người thật của anh không phải như vậy đâu Cầm. Những cái em ưa chuộng chỉ là cái lớp vỏ bọc cần có trong cuộc sống.

Cầm phụng phịu:

- Vô, ruột gì không cần biết, chỉ biết là em và bác gái đã chuẩn bị đầy đủ cho anh, lần này bác Hằng đem về cho anh nhiều quần áo rất đẹp, dịp này anh phải mặc hết để quay video đem qua Mỹ, cho anh chị hai và mấy đứa cháu xem ông chú giám đốc trẻ tuổi tài cao của chúng.

Thấy Huy nhếch môi, Cầm nói tiếp:

- Bác cũng có cho em mấy bộ đầm đẹp lắm lần này quay video đẹp phải biết.

Huy nhăn mặt:

- Còn gì nữa không? Anh nhức đầu quá.

Cầm tiu nghiu, cô chưa kịp nói thì Vi bưng caphe tới. Cô để lên bàn rồi ý tứ bước ra ngoài. Huy lại gọi giật ngược:

- Ờ... đánh máy dùm tôi bản báo cáo ngay bây giờ.

Cầm dậm chân:

- Chưa dứt khoát với em vụ đi Đà Lạt mà đã bắt qua chuyện khác rồi. Làm sao em trả lời với mẹ đây?

- Cứ nói anh sẽ đi theo kế hoạch em đưa ra là được rồi.

Đứng bật dậy, Cầm cười thật tươi:

- Chiều nay tới nhà em ăn cơm, có mẹ nữa đó. Lần trước thất hứa rồi, lần này không được từ chối vì bất cứ lý do gì.

- Đi ăn mà. Ai dạt dột từ chối.

- Vậy để em ra gọi điện thoại ngay! Ngoan như thế phải dễ yêu không nào.

Huy xốn xang khi bắt gặp ánh mắt của Vi, cô nhìn thoáng anh một cái rồi bước vào trong để lại Huy với ly caphe đắng và một niềm hy vọng thật bất ngờ... Phan không... có gì với Vi như lâu nay Huy vẫn tưởng.

Huy nhẹ nhõm thả người xuống ghế. không lẽ anh thật sự yêu sau thời gian dài căm ghét đàn bà? Anh có thể yêu một người mà anh chưa biết gì nhiều về người ta sao? Ngần tuổi này Huy đâu dễ bị... cái gì đó gọi là "tiếng sét ái tình" đánh trúng. Nhưng lòng anh sao nhớ thương, sao ngần ngại thế này.

- Anh lau mặt cho đỡ mệt.

Ngược nhìn Vi với đôi mắt trù mến, Huy cầm chiếc khăn tay trắng bong mát rượi và nắm luôn bàn tay nhỏ nhắn của Vi, giọng tha thiết:

- Ngồi xuống với anh.

Cô khe khẽ lắc đầu. Rút tay ra, Vi trở về chỗ và xếp giấy bắt đầu đánh máy.

Huy buồn bã:

- Xin lỗi đã lại làm phiền em. không phải anh nguy hiểm, nhưng thật ra anh đang mệt mỏi và cô đơn quá. Anh cần một chỗ dựa cho tâm hồn, một chỗ dựa vững chắc đáng tin cậy.

Vi vội vàng nói:

- Em nhận thấy mình không có được tiêu chuẩn nào để có thể làm chỗ dựa cả.

Giọng Vi trầm hẳn xuống:

- Vì bản thân em là cả sự thiếu hụt về mọi thứ, em không dựa vào người khác thì thôi...

Huy lắc đầu:

- Tại em mặc cảm. Anh cần một người hiểu anh. Em thấy đó, cô ta gần bên anh ba, bốn năm dài nhưng chưa bao giờ cô ta hiểu và muốn biết anh đang nghĩ gì, cần gì. Cầm chỉ nhìn thấy bề ngoài của anh, của một giám đốc, một người mê thơ, thích làm thơ đăng báo, một nhà hảo tâm. Cầm thích một người của đám đông, của xã hội chứ cô ấy không hề yêu con người thật khô cằn, đơn côi của anh. Anh thật sự cần em, Vi à!

Vi chuenh choáng vì lời nói như lời tỏ tình của Huy. Cô xúc động thật sự nhưng vẫn còn... khôn hồn để thắc mắc "Tại sao Huy chối bỏ một cô gái đẹp, giàu có đã cận kề bên anh 3, 4 năm. Phải anh có mới nới cũ hay không? ".

Cố nhìn Huy bằng cái nhìn thản nhiên, lạnh lùng Vi bảo:

- Anh cần một người hiểu anh. Nhưng em hoàn toàn không hiểu gì về anh hết. Chúng ta chỉ quan hệ với nhau qua công việc thôi. Anh đã hứa với em như vậy, anh quên rồi sao? Xin lỗi, em bắt đầu đánh máy báo cáo, để trễ mất.

Huy làm thình, anh ngửa đầu đắp cái khăn lên mặt, hơi nước mát không làm tắt đi đóm lửa đang hừng hực trong tim anh. Anh nằm yên nghe tiếng máy chữ gõ lạch cạch rồi giọng Cầm cười khúc khích:

- Ngủ rồi hả? Dậy đưa em đi sắm áo lạnh đi. Bữa hôm em thấy ở Viettraco Shop có một cặp áo gió dễ thương lắm. Mua mỗi đứa một cái mặc cho giống nhau, sẵn tiện em sắm vài món khác nữa, ở đó toàn bán đồ xịn không thôi.

Thấy Huy vẫn... bất động, Cầm kéo tay anh:

- Đi đi mà! Lâu lâu chịu người ta một chút chỉ có lời chớ không bị lỗ đâu.

Sẵn đang ấm ức Vi, Huy ngồi dậy. Rồi như trẻ con làm trò, anh ôm ngang eo Cầm, giọng ngọt như đường:

- Em lúc nào cũng thừa thắng xông lên, vừa nghe anh đồng ý đi Đà Lạt là đã bắt đầu bảo anh dẫn đi sắm sữa. Ăn xài như em đúng là chỉ có cỡ giám đốc mới dám cười.

Mặt Cầm hơi hất lên:

- Và cũng vì thói quen sắm sữa mà em chỉ yêu giám đốc thôi.

Huy cười khê:

- Phải nói là em yêu cái ví của giám đốc thì chính xác hơn. Nào! Chúng ta đi, không thì anh đổi ý ráng chịu.

Bước tới cửa, Huy quay trở lại nhắc nhở:

- À! Suýt nữa quên. Đánh máy xong, cô để trên bàn cho tôi. Ráng đừng đánh sai đấy.

Cánh cửa phòng vừa sập lại thì Vi cũng vừa gục đầu lên bàn. Cô để mặc nước mắt tuôn ròng ròng ướt cả bài thơ tình Huy viết trên giấy. Lúc này đọc những lời tình Vi đã nghĩ mình hạnh phúc nhất đời. Còn bây giờ sao khốn khổ đến thế này!

Tại Vi tự đặt mình quá cao làm Huy nổi cơn tự ái, hay tại thật sự anh là như thế?

Vò bài thơ trong tay, rồi lại vuốt ra cho thẳng, cô thẫn thờ đọc lại từng chữ, từng câu.

Cho tới bây giờ thật tình Vi vẫn chưa hiểu sâu con người Huy. Nhưng điều đó chẳng hề làm giảm lòng yêu cô dành cho anh. Có mâu thuẫn không?

Tình yêu, nếu đúng là tình yêu thì thật là lạ lùng! Người ta vẫn đau khổ vì một người họ từng cho rằng giả dối. Đau khổ như cô ở giờ phút này.

Suốt mấy ngày nay Vi như người ốm, cô vật vờ vào ra căn phòng rộng ấy với thân xác nơi đây, nhưng hồn phách lạc chốn nào vì...

- Cuối cùng Huy cũng đi Đà Lạt, dù đi sau Cầm ba ngày vì bận công việc. Trước khi đi Huy hỏi Vi thích quà gì. Cô ngập ngừng rồi bảo:

- "Thích Hoa Bất Tử".

Huy nheo mắt hứa:

- "Sẽ có một ôm hoa cho em."

Cô sẽ làm gì với ôm hoa đó nếu Huy có nhớ tới để mang về cho cô?

Bây giờ ngồi một mình trong đêm Noel, Vi mới thấy mình đã tự cao một cách xuẩn ngốc, dè dặt một cách đại dột. Nếu buổi chiều hôm ấy Vi dùng rút tay cô ra khỏi tay Huy, dùng tự dối lòng để hờn hĩnh nói mình "hoàn toàn không hiểu gì về anh, hai người chỉ có quan hệ công tác " thì biết đâu chừng đêm nay Vi không lẽ loi như vì sao lạc cuối trời thế này, mà cô sẽ tay trong tay cùng Huy rong rong ngoài phố, giống như đôi tình nhân kia, mặc cho Cầm sẽ khóc rờn trên đồng quần áo đắt tiền đến hàng bảy, tám trăm ngàn đồng một bộ của cô ta. Nhưng tất cả chỉ là nếu, Vi căm ghét Cầm, mong muốn cô ta bị đau khổ, rốt cuộc giữa đêm Chúa ra đời Vi là người chịu khổ sở, xót xa khi nghĩ giờ này người ta ấm cúng bên nhau trên Đà Lạt sương mù, chỉ có cô vì cần tiền nên phải vào trực đêm ở xí nghiệp để được lãnh thêm một số tiền nhỏ nhoi tiền bồi dưỡng.

- Ôi! Có thể nào cả cuộc đời mai sau của ta cay đắng thế này.

Cho tay vào túi áo, cô lấy cái hộp quẹt gaz ra bật cho mình ngọn lửa nhỏ. Vi thấy mình giống cô bé bán diêm trong chuyện cổ tích. Khi ngọn lửa tắt rồi, giấc mơ của cô chắc cũng rơi tựa ngôi sao băng trong đêm giá rét. Kết thúc chuyện đời xưa ấy buồn quá, Vi sẽ không đốt hết gaz trong hộp quẹt đâu. Dẫn ước mơ cho mãi mãi là mơ ước, cô vẫn muốn giữ lại ước mơ cho mình... Lửa vẫn còn, cô vẫn còn thả trôi trí tưởng tượng xa thật xa được cơ mà.

Đi tới phòng bảo vệ, Vi gọi:

- Bác Tư ơi! Cháu ra ngoài ngắm thiên hạ một chút sẽ về ngay.

Ông già ngồi một mình với chai rượu và đĩa mồi gặt đầu. Vi bước nhanh ra cổng. Trên đường, hàng hàng xe nối tiếp nhau thật cứng. Bao nhiêu cái đẹp người ta phô ra hết. Các cô gái rạng rỡ, phấn son ngồi như ngã người vào các chàng trai. Họ đua nhau khoe hạnh phúc. Chỉ có bất hạnh về mọi mặt như Vi mới khép nép đi sát vào hàng rào nhà người ta như vậy.

Đêm nay dài quá, biết làm gì cho hết thời gian. Tập vở dày đầy giỏ nhưng dễ gì học vô, dù học là cứu cánh giúp ta thoát khỏi nghèo đói,

giúp ta vươn lên, vững vàng hơn trong cuộc sống đầy bấp bênh trắc trở.

Vi ngao ngán so vai, cô lang thang qua những con đường nhỏ có nhiều quán cà phê. Những con đường quen thuộc này Vi chỉ đi ban ngày và đi vội vã không kịp ngắm nhìn, đêm nay, bỗng trở nên lạ với những hàng đèn bé tí như quả nho dăng dăng đầy khắp từ các quán lên tận những cây me già cỗi. Cứ nhấp nháy, nhấp nháy giống muôn vàn mắt sao trên trời làm Vi ngỡ ngàng khó nhận ra mình khác nào nhà quê lên tỉnh, cô thành người lạ ngay trong thành phố cô đã sinh ra và lớn lên. Nghe thật buồn cười nhưng cũng buồn... khóc. Vi chớp chớp mắt, những chụm đèn lung linh mờ tỏ, hư hư thật thật, nhạt nhòa, nhạt nhòa...

"Em đi lang thang lang thang

Phố đông bóng hình anh

Tương tư giọng nói

Em đi lang thang lang thang

Dưới chân thầm thì tiếng gọi

Anh ở đâu ở đâu... "

- Vi... Ơ... Ơi...!

Vi thoát giật mình. Giữa phố đông muôn người qua lại, cô tìm nhưng không ra người đã gọi mình. Rõ ràng giọng ấy quen lắm mà!

Trái tim Vi run rẩy bồi hồi, cô đi như chạy trở về xí nghiệp với niềm tin mãnh liệt rằng... người ta đang chờ cô ở đó.

Xô cánh cổng sắt nặng nề, Vi bước vào, sân vắng tanh, dãy phòng bên trong không một ánh đèn. Chẳng có ai ngoài bóng cô đổ dài trên đất lè loi, quạnh quẻ.

Thất vọng đến muốn khóc, Vi ngồi phịch xuống ghế đá, đầu vùi vào trong tay. Tiếng gọi ấy chỉ là ảo vọng, không khéo cô bị bệnh hoang tưởng thì khổ.

Quanh Vi bỗng bừng lên muôn ánh lửa ngũ sắc của những ngọn pháo bông. Cô ngơ ngác nhận ra Huy đang khom lưng châm ngọn pháo cuối cùng anh đã cắm sẵn trên sân tự bao giờ.

Huy bước tới bên Vi với cây pháo bông nhỏ bằng ngọn đèn cây sinh nhật trên tay và một bó hoa bất tử thật to. Anh nghiêm trang đọc:

- Vinh danh Thiên Chúa trên trời

Tình yêu dưới thế cho người... như ta.

... Dầu nghe và biết Huy cố ý đọc sai... lời Chúa, Vi vẫn chưa hoàn hồn để cười hay phát một cử chỉ nào khác. Cô ngồi như tượng, mắt nhìn không chớp ngàn muôn tia lửa bắn ra quanh hai người và khắp sân rồi sợ... tất cả lại là ảo ảnh.

Mãi đến lúc Huy trao bó hoa cho cô và âu yếm kéo cô vào lòng, Vi mới để mặc cảm xúc trào dâng, cô không thể dừng vùi mặt vào ngực anh thẫn thức.

Huy vỗ về:

- Nín đi cô bé. Anh biết đêm nay Noël mà không có anh, Sài Gòn sẽ lụt lội vì mưa bão. Vi, bây giờ em sẽ trả lời sao, nếu anh lại nói "Anh rất cần có em!"

Vi nói nhỏ:

- Em trả lời sợ làm đêm Noël ở Đà Lạt cũng sẽ ầm ầm mưa lũ mất.

Huy cười thật khê:

- Mưa đã đổ từ lúc anh lên xe. Nhưng biết làm sao hơn. Anh sẽ chết mất nếu đêm nay không được bên em.

Vi chớp mắt:

- Em có gì để anh phải như vậy chứ!

Ghì cô trong tay, Huy thầm thì:

- Anh cũng không biết nữa. Chẳng hiểu vì đâu anh không cưỡng được lòng mình. Anh nhớ rất rõ lần thấy em co ro ngồi bên đống lửa, nghe em thầm thì đọc thơ, anh đã xúc động dữ dội, từ đó trái tim anh không sao yên được mỗi khi nghĩ tới em, nhìn thấy em. Mấy ngày qua anh đã thấm thía thế nào là nỗi khổ khi yêu một người, nhưng phải sống bên cạnh người mình không yêu.

Vi bẽn lẽn khi nghe từ "yêu" thốt ra từ miệng Huy. Cô áp mặt vào ngực anh về phía trái tim, tiếng tim đập êm êm vỗ về cho cô biết cô hạnh phúc thật, chứ không hề chiêm bao.

Phút lặng thầm của tình yêu sao dịu dàng đến thế!

Huy vẫn say sưa nói:

- Anh đã đóng kịch cho vừa lòng tất cả mọi người, tại sao anh không sống cho những phút riêng tư của mình chứ!

Vi ái ngại:

- Có ai hỏi lý do khiến anh trở về đây không?

- Có hỏi, nhưng dĩ nhiên anh đã nói dối. Sao lại xụ mặt xuống vậy? Buồn anh không thật lòng hả?

- Không phải! Em chỉ lo...

- Lo cái gì?

- Chị Cầm sẽ không để em yên, nếu chị ấy biết...

Huy cười tự tin:

- Cô ta không biết đâu, nhưng giận và khóc như mưa là đương nhiên rồi.

Vi ngập ngừng:

- Bỏ về như anh có quá nhẫn tâm không? Dầu sao anh và chị Cầm cũng khăn khít suốt mấy năm trường.

- Trước khi lên chuyến xe chót để về đây anh đã nghĩ rất kỹ. Dầu ở lại hay về, anh cũng là người nhẫn tâm. Anh đâu thể nhẫn tâm với chính anh hả Vi.

Vuốt tóc Vi, anh xốt xa:

- Nghĩ tới hình ảnh em ngồi trực một mình trong phòng với dãy hàng lang dài vắng tanh, anh chịu không nổi. Anh nhẫn tâm với Cầm thật, nhưng anh không yêu, anh không hề yêu mà.

Vi ngờ vực:

- Chắc gì với em là tình yêu?

Huy chặc lưỡi khốn khổ:

- Nếu vậy chắc suốt cuộc đời, anh không biết thế nào là yêu.

Giọng Vi pha chút ghen tuông:

- Anh với Diễm Chi là tình gì?

Ngờ ra mất mấy giây, Huy buột miệng:

- Đó là tình thù, tình hận, tình bá vợ.

Rồi anh vụt đứng dậy, giọng khô khốc:

- Trả lời vậy em hài lòng chưa? Đàn bà bao giờ cũng chỉ là đàn bà. Giống nhau đến thế!

Vi ngờ ngàng trước thái độ của anh. Tự ái vì lời nói có phần xúc phạm mình, Vi bỏ chạy vào phòng trong ngôi ôm đầu, đôi mắt ráo hoảnh. Thì ra trong sâu thẳm lòng anh, người đàn bà gian dối kia vẫn hiện hữu, cô ta mới là đối thủ đáng sợ của Vi, chớ không phải Cầm.

Phát hiện mới này làm Vi tê tái. Cô khốn khổ với một cái bóng không rõ nhân dạng đang đeo đẳng bên Huy.

Ngồi một mình chẳng bao lâu, Huy cũng vào tới. Nâng mặt Vi lên, anh nghiêm nghị:

- Có yêu anh không?

- Em không biết nữa.

- Câu trả lời thật lòng chưa?

- Thật hay dối anh biết rồi, sao còn bắt em trả lời?

Nhìn nét bướng trong đôi mắt, trên nét môi cong lên đầy thách thức của Vi, Huy bảo:

- Anh biết, nhưng muốn nghe tự em nói.

Lắc đầu, cô phụng phịu:

- Em không nói đâu!

- Vậy anh xem như em rất yêu anh và nếu đã yêu, phải hứa với anh một điều.

Tò mò, Vi buột miệng:

- Điều gì?

- Không bao giờ được nhắc tới người đàn bà ấy, cũng như mọi chuyện liên can đến cô ta trước mặt anh.

Vi lặng lẽ gật đầu. Huy nhỏ nhẹ:

- Đừng trẻ con như vậy nữa nghe chưa. Anh đã quên chính em gọi lại buộc anh nhớ đến, con bé đại dột à!

Vi vùi vỉnh:

- Nhưng mà anh cũng phải hứa với em một điều. Em mới chịu.

- Em nói đi!

- Anh không được nhớ người ta, và chỉ yêu em thôi.

- Anh hứa, vì làm sao có thể yêu trở lại người mình đã khinh bỉ, và làm sao sống mà không yêu em cho nổi. Em biết không, đến Đà Lạt anh có ghé thăm ba anh.

- Bác trai vẫn mạnh hả anh?

Huy mỉm cười:

- Ba vẫn khỏe. Điều thú vị là lần đầu tiên trong đời hai cha con ngồi suốt buổi chiều để nói về tình yêu. Chính nhờ ba, anh mới mạnh dạn... trốn về đây mà lòng không ray rứt.

Giọng Vi rụt rè thật dễ yêu.

- Ba nói... gì hở anh?

- Ba... đã nói nhiều lắm! Ba kể chuyện tình của ông và mẹ anh, rồi với dì Quế sau này. Anh hiểu và cảm thông với ba hơn trước đây rất nhiều. Ba nói anh và Cầm không sống hoà hợp với nhau lắm, anh đã không yêu, thì đừng vì thương hại mà kéo dây dưa sẽ khổ đôi ba bề.

- Nhưng... ba có biết chị Cầm không?

Huy gật đầu:

- Biết chứ! Ba anh là bạn rất thân với ba Cầm mà.

Vi nhìn sững vào Huy, cô nghĩ rằng mình nghe lộn, nhưng anh đã nói tiếp:

- Lần này anh bỏ về, Cầm buồn lắm nhưng anh tin cô ấy sẽ tỉnh giấc mộng dài. Suốt đoạn đường xe leo đèo, xuống dốc, anh tự kiểm điểm và thấy chưa bao giờ lấp lửng cho Cầm hiểu lầm lòng anh. Tin anh đi.

Vi thần thờ:

- Em tin! Nhưng Huy ơi! Chị Cầm nuôi hy vọng sẽ là vợ anh dù biết anh không yêu chị. Em đang đùa với lửa. không khéo ngọn lửa này thiêu cháy em mất.

- Sao mà khéo ví von đến thế. Cuộc đời này có bao nhiêu cuộc tình và bao nhiêu cách yêu anh không biết, nhưng anh không chấp nhận yêu thầm hoặc kiểu lấy người yêu mình, "còn hơn lấy người mình yêu". Bị kịch gia đình cho anh thấy cuộc sống khó hạnh phúc khi tình yêu chỉ có một chiều. Lúc còn bé anh hận ba sao bỏ ba mẹ con anh để theo người đàn bà khác, đến khi thất bại trong tình yêu dẫn tới thất bại trong cuộc đời, anh biết nhìn xa hơn và bao dung rộng lượng hơn khi nghĩ đến ba mình.

- Vậy anh tán đồng việc bác trai bỏ mẹ và sống hạnh phúc với người đàn bà khác sao?

- Anh không tán đồng vì việc đó đã xảy ra lúc anh còn quá nhỏ. Nhưng anh thông cảm, vì anh là đàn ông. Đàn ông lúc nào cũng bảo vệ, bênh vực nhau, trong vấn đề ba thế bảy thiệp. Giòng lớn, giòng bé.

- Nhưng đàn bà thì khác. Họ thù suốt đời đấy!

Huy gật đầu:

- Anh biết. Bằng chứng là mẹ anh vẫn còn hận ba dữ dội. Hai mươi mấy năm nay bà luôn sống trong thù hận, khổ sở vì một người không hề nghĩ tới mình nữa.

- Chẳng qua bác gái còn quá thương nên nên...

Huy thủng thảng lắc đầu:

- Không phải vậy đâu. Nhưng mà thôi, nhắc chi chuyện không vui của những người già trong khi chuyện chúng mình vẫn ở mức bắt đầu. Nói cho anh nghe mấy ngày nay em làm gì? Có nhớ anh, như anh nhớ em không?

Giọng Vi lơ lửng rất... dễ ghét:

- Cũng may nhờ chị Cầm, nên em không rảnh rỗi để nhớ tới bất cứ chuyện gì khác nói chi đến chuyện dám... nhớ anh...

Liếc Huy một cái, Vi cong môi:

- Nhớ anh... khổ thấy mồ!

- Một là nhớ, hai là quên, sao lại có Cầm xen vào? Định chọc ghẹo anh nữa phải không?

Trong mắt rất ư là ngây thơ, Vi nói:

- Thật mà! Trước khi đi chơi với mẹ giám đốc, chị Cầm đã ưu ái giao cho em một đồng số sách, em làm ngày làm đêm muốn tắt thở. Lấy đâu một giây nào để nhớ... ai.

Huy chống tay dưới cằm, nhìn cô không chớp:

- Chưa ngoa thế kia, mà anh lại điêu đứng mới khổ chớ! Sao anh... thèm làm em nè như hôm trước quá. Có nè mới có nhớ. Phải không?

Nghe Huy nhắc... kỷ niệm đầu đời ấy, Vi nóng cả người, tự nhiên cô đưa tay che hai bên má, giọng yếu ớt:

- Đừng mà anh!

- Đừng cái gì mới được chứ?

Vi ầm ức nhìn Huy. Anh cười cười:

- Anh đang đói, đi ăn với anh hay hơn là giận lẫy bé cưng à!

Nhìn lại quần áo mình, Vi ngần ngại:

- Ngoài đường người ta ăn mặc đẹp lắm. Anh dẫn em vào quán, người ta sẽ cười anh đó.

- Họ ganh với anh thì có. Họ ganh vì em đẹp, em giản dị. Anh chán nhìn các bộ váy sành sỏi với quần áo model diêm dúa lắm rồi. Chính vì em khác mọi người anh mới quý, mới yêu.

Thấy Vi ngần ngại, Huy hết sức dịu dàng:

- Anh về đây với mỗi sao ước được đưa em đi khắp thành phố đêm nay, đưa em tới một quán ăn nào đó em chưa bao giờ đặt chân đến. Anh về đây chỉ vì em thôi.

Vi mềm lòng vì lời Huy nói, cô nắm tay anh bóp nhẹ:

- Vậy bây giờ mình đi.

Huy ôm vai Vi, dìu cô ra ngoài, Vi dựa cột nhìn anh khóa cửa phòng và gọi nhỏ:

- Huy ơi!

- Gì đó bé!

Anh bước đến, chống tay vào vách nghiêng đầu nghe vi thầm thì bằng giọng rụt rè:

- Chúng ta đi bộ nghe anh? Em nghĩ hai đứa lang thang trên vài con đường ít người nào đó, rồi tìm một quán nhỏ ngồi với nhau chắc tự nhiên hơn là cỡi mô-tô chạy rong khắp phố.

Nhìn vào mắt Huy, vi thành thật nói tiếp:

- Em không muốn anh đưa em tới những nơi anh đã đến với người khác. Như vậy em có ích kỷ không? Có đáng ghét không?

Huy nhè nhẹ lắc đầu. Vi nhoén miệng cười, nụ cười dễ thương chi lạ. Cố dần lòng cách mấy Huy cũng không ngăn được nỗi khao khát. Anh cúi xuống, cúi xuống thật gần để hạnh phúc khi cảm nhận được sự vụng về của Vi. Cô hoàn toàn thụ động và run rẩy bầu lấy vai anh, đôi mắt vừa hé hé mở ra đã vội khép mi lại, ngoan như đang ngủ.

Môi Huy tham lam, lì lợm không dứt môi Vi, cô cuống quýt trong tay anh thật tội. Mãi đến khi có tiếng pháo nổ đùng ngoài hè, Huy mới chịu thôi.

Anh thì thầm:

- Em có nghe gì không?

Vi mắc cỡ dấu mặt vào vai anh:

- Pháo nổ làm em hết hồn!

- Anh đâu phải nói pháo. Anh nói tiếng đập của tim em ấy chứ. Nói thật, hôn em mà anh sợ em xiêu bất tử ghê. Yêu anh dữ lắm phải không?... Trả lời đi chứ... Sao lại cười?

- Em không trả lời đâu!

Nhón chân lên, Vi chu môi hôn vết thương té xe, trên mặt Huy rồi chạy vụt ra sân.

Lời yêu chưa nói vẫn bồng bồng trong tim em. Anh biết không, người yêu dấu!

TÌNH NHƯ SƯƠNG KHÓI

Trần Thị Bảo Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 10:

Bà Nhật Lệ xót xa nhìn gương mặt tiêu tụy của Cầm. Gương mặt của một người không còn gì để mất nữa. Con gái cưng của bà đang ở tận cùng nỗi khổ. Nó tuyệt vọng và lạc hồn mất vía vì thằng đàn ông có phần nào tài hoa kia.

Suy đi nghĩ lại bà Lệ thấy giận vô cùng, bà không giận riêng gì Huy, mà hình như bà giận hết mọi người có mặt, lúc Huy dám bỏ con gái cưng của bà lại để về Sài Gòn vì lý do mắc dịch nào đó không ai rõ.

Đầu tiên bà giận Phan, thằng anh trai luôn tỏ vẻ, đối lập với em gái mình. Lẽ ra lúc Huy đòi về nó cũng phải có cách nào giữ bạn lại để... cứu nguy cho Cầm chứ, có đâu lại vô trách nhiệm đến mức chỉ kè kè bên con bé Hoàng Hoa.

Kế đến bà giận bạn gái thân thiết nhất của mình. Tại sao Kim Hằng lại để Huy tự dung tự tác... "Đến trễ, về sớm" theo ý nó như vậy? Ít ra Hằng cũng phải nghĩ tới danh dự của bà, và tự ái của đứa con dâu tương lai một chút chứ!

Rồi bà giận tới Cầm! Sao con bé ngu ngốc đến mức ở gần kẻ Huy bao nhiêu năm mà vẫn chưa cột được chân nó, để nó bỏ rơi mình trước mặt mọi người, xấu hổ đến thế đấy!

Thở hắt ra một hơi. Bà lại tiếp tục giận. Bà giận bản thân và căm thù khi nghĩ tới ông chồng đã chết. Nếu không vì ông, bà đâu phải lén lút lút tìm gặp "thằng" bạn khốn kiếp ấy. Hừ! Rốt cuộc bà mất tiêu một buổi chiều, tổn hơi, hao trí vô ích, đã vậy lại không có mặt để giúp con gái.

Nếu chiều ấy có bà, Huy để gì về Sài Gòn được. Hừ! Nó muốn bỏ rơi Cầm, lẽ nào bà mẹ rất biết điều của nó đồng ý?

Thật khó đoán được mẹ con Huy đang tính gì. Từ hôm ở Canada về, Hằng vẫn thường tới nhà bà dùng cơm. Nhưng từ khi ở Đà Lạt về, bà ta mất dạng. Hay là Hằng đã chọn cho cậu con cưng đám khác giàu sang hơn nhà bà.

Hay là Hằng đã nghe “thằng khốn kiếp” ấy nói rõ thực trạng của gia đình bà hiện nay nên muốn rút lui không làm xui gia nữa.

Không lý nào Hằng lại gặp “thằng khốn kiếp” ấy, bà ta đã thề rồi mà. Hằng thề không gặp mặt, không gọi tên ông chồng cũ của mình và cái biệt danh “thằng khốn kiếp” là do Hằng đặt vì hận chồng chó ai.

Lần đầu nghe Hằng gọi như vậy bà buồn cười rồi khó chịu. Mấy chục năm qua bà đã quen nên hầu như không nghĩ tới cái nghĩa của tính từ “khốn kiếp” ấy. Song lần này gặp lại ông Hoài bà không thể nào không thăm rủa “khốn kiếp, khốn kiếp” liên tục cho được.

Chắc là “thằng khốn kiếp” đã kể lể đầu đuôi chuyện chồng bà cho thằng Huy nghe rồi, và nó để gì không kể lại cho Hằng nghe.

Nhưng cũng chưa chắc là như vậy. Vì ông Hoài đã thề giữ bí mật việc chồng bà còn một dòng con riêng rồi cơ mà.

Bà Lệ khe khẽ thở dài. Hằng có đời nào ngờ ông Tiến và ông Hoài cùng một giống với nhau, nên bà ta thường khen ông Tiến trước mặt hai cậu con trai và bảo chúng: “Hãy theo gương bác Tiến chớ đừng một dạ hai lòng như cha chúng bây.”

Bỗng dưng bà Lệ muốn cười thật to, cười cho hả những gì dồn nén trong lòng bao nhiêu năm dài. Bà không thể nào như Hằng được. Bà không đại dột buông tha chồng để ông ta sống với người khác và quên bằng bà đi như Hằng đã bị lãng quên. Bà đau khổ thì ông Tiến và Túy cũng phải thế. Dầu sao bà cũng may hơn Hằng ở chỗ còn một bà mẹ

chồng biết cách kèm giữ con trai nên ông Tiến không dám... noi gương thằng bạn khốn kiếp, để li dị và cưới vợ khác. Bà giữ được phần xác ông, giữ cả cái gia tài đồ sộ, còn bọn bên kia có được gì đâu chớ! Cuối cùng bà vẫn thắng và nhất định sẽ thắng, làm sao bà đồng ý nghe lời ông Hoài cho được. Bởi vậy bằng bất cứ giá nào bà cũng phải tìm cách để Huy cưới Cầm. Ông HOài vì quyền lợi của con trai mình chắc chắn sẽ làm theo đề nghị của bà.

Nhưng nhìn thái độ chán chường tuyệt vọng của Cầm, bà không khỏi nóng ruột. Cả tuần nay Cầm không đi làm, bà đã điện tới... báo cho Huy biết con bé bệnh nặng lắm, vậy mà nó không thèm tới thăm. Mãi lúc này mới có Hạnh Ngô ghé, không biết con nhỏ mồm mép ấy nói gì nữa.

Bước đến gần Cầm, bà ngọt ngào:

- Sao vậy con!

Như khơi trúng mạch, Cầm òa khóc:

- Con không thể mất anh Huy Bao nhiều năm nay con một lòng vì anh, tại sao anh bỏ con cái một, để theo con nhỏ đó được.

Vỗ nhè nhẹ vào lưng Cầm, bà Lệ trấn an:

- Sao khéo lo cho khổ vậy con. Nó từng theo rồi bỏ bao nhiêu đứa rồi? Bọn gái bao ấy ngoài phổ thiếu gì. Nó còn trẻ cứ để nó ăn chơi, khi lấy vợ sẽ tu tâm dưỡng tánh lại. Lúc ấy ngoài gia đình ra nó không thèm gì khác hơn đâu.

Cầm mếu máo:

- Mẹ không biết gì hết. Lần này anh mê thật rồi nên mới bỏ Đà Lạt để về Sài Gòn như vậy.

Rồi như chợt nhớ ra điều gì khủng khiếp lắm, cô gào lên:

- Mà mẹ có biết anh Huy theo đứa nào không?

Bà Lệ vẫn từ tốn, vỗ về:

- Theo đứa nào không quan trọng. Miễn sao vợ của nó phải là con thì được rồi.

- Đứa này quan trọng lắm mẹ à! Con thù nó. Thù nó từ lúc mới gặp mặt ở nhà mình kia.

Lần này bà Lệ có vẻ ngạc nhiên... Bà hỏi:

- Đứa nào hả Cầm.

Mắt Cầm long lên, cô nhếch môi chua chát:

- Vân Vị Con gái cưng của ba.

Bà Lệ dấy lên như phải nước sôi:

- Không thể nào. Tại sao thằng Huy quen nó.

Cầm làm thinh. Hít hít mũi, cô nói:

- Nó làm trong xí nghiệp mà!

Bà Lệ ngạc nhiên:

- Từ hồi nào? Sao mẹ không biết?

- Cũng năm tháng rồi. Nó là bạn của Hoa. Chính Hoa xin Huy nhận nó vào. Lần đầu vào nhận việc, nó gặp con và con cố tình phân nó làm tạp vụ với mục đích cho nó nghỉ. Ai ngờ nó lì mặt ra...

Bà Lệ hấp tấp cắt ngang:

- Đáng lẽ con phải cho mẹ biết vụ này từ lâu rồi.

- Mẹ thù bọn nó, con không muốn mẹ mệt tim khi nghe nhắc tới chúng. Với lại không đời nào con ngờ Huy lại... lại...

Giọng Cầm nghẹn lại cô không nói tiếp được mà chỉ khóc. Bà Lệ nóng nảy:

- Tại sao con nghĩ thằng Huy đeo con quỷ đó!
- Người ta thấy suốt đêm Noel ảnh đi với nó.
- Thằng khốn kiếp!

Cầm giật mình khi nghe mẹ mình quát to dữ vậy. Cô len lén nhìn lúc bà để tay lên miệng như muốn lấy lại câu rủa mới gọi ra từ đôi môi tô đỏ của mình. Bà đã mắng ai vậy?

Lúc bối rối bà đã chửi, để bây giờ vẫn nghĩ chưa ra mình vừa chửi thằng cha hay đứa con.

Bà vội vàng hỏi:

- Nó có biết gì về Vi không?
- Chắc không. Trừ phi anh Phan nói. Anh hai có vẻ lo lắng cho chị em Vi lắm.
- Hừ! Thì ra lần con điện thoại về dặn mẹ để ý coi chừng thằng Thanh làm ầu là có lý do. Vậy mà hôm ấy cũng không chịu nói thật. Nếu biết mọi việc, mẹ đã có cách tống cổ nó từ lâu.
- Trăm sự tại anh Hai. Ảnh nói sao chả biết, mà Huy không để con Vi làm tạp vụ nữa. Ảnh cho nó làm thư ký riêng. Từ đó mới có chuyện. Rồi cũng anh hai tài trợ cho thằng Thanh vào đội xe đạp của xí nghiệp. Nếu Hạnh Ngộ không nói, đời nào con biết chuyện này.

Bà Lệ lẩm bầm:

- Thằng Phan bất hiếu từ lúc còn nằm trong bụng mẹ. Lúc mang bầu, nó hành mẹ tưởng chết được, khi sanh ra, khóc ba tháng mười ngày. Bệnh đau liên tục. Nghĩ tới, mẹ không biết phải kiếp trước mắc nợ nó

không nữa. Bây giờ lớn lại phản. Coi như nó đâu tin lời mẹ, vì mẹ từng nói rằng tụi mẹ con Vi là đồ lừa bịp kia mà. Trời ơi! Nó nghĩ gì trong đầu vậy kìa! Chắc mẹ chết vì nó mất. Ai cha!

Thấy mặt mẹ tái xanh, Cầm hết hồn, quên mình đang khóc, cô chạy vội lại kể bên ôm lấy bà:

- Mẹ bình tĩnh. Đừng làm con sợ.

Xua xua tay, bà Lệ gượng gạo:

- Điện thoại gọi nó về đây. Nhớ không nói lý do nghe chưa!

Cầm vội vàng gật đầu. Cô riu riu làm theo lời mẹ, lòng ngập tràn hy vọng. Cầm biết mẹ sẽ "giải vây" cho mình. Với bà, cô là tất cả cơ mà!

Chưa nhắc điện thoại lên Cầm đã nghe tiếng người giúp việc thưa:

- Bà Hằng đến thăm...

Mắt bà Lệ tươi lại, ra dấu bảo Cầm gọi điện cho Phan, bà đi tới phòng khách với nụ cười kiêu cách trên môi. Bà vồn vã khi gặp bà Hằng:

- Vừa định bảo Cầm điện thoại mời chị tới ăn cơm chiều nay, thì chị đã tới rồi.

Bà Hằng ngạc nhiên:

- Ủa! Cầm không đi làm sao?

Bà Lệ hơi dài giọng ra:

- Từ hôm ở Đà Lạt về tới nay nó bệnh.

- Chà! Vậy mà thằng Huy không cho tôi biết. Cái thằng thật...

- Thằng Huy có về thăm chị không?

Bà Hằng gật đầu:

- Có ghé một lần, chừng nửa tiếng là đi ngay. Bọn trẻ đời này không cần cha mẹ nữa hay sao ấy, tụi nó lao vào làm ăn thấy mà chóng mặt.

- Tôi cũng nghĩ là Huy rất bận, bận đến mức không hề điện tới hỏi xem sao con Cầm ở nhà...

Nhíu mày đầy bực dọc, bà Hằng buột miệng:

- Nói thật, tôi hết hiểu nổi nó rồi. Bây giờ đường đường là một giám đốc nó coi ai ra gì. Nhưng tôi nghĩ chắc nó và con Cam giận dỗi gì nhau đó thôi. Nếu không, tại sao lại dùng dùng bỏ Da Lat về Sài Gòn ngay hôm Noel kỳ vậy.

Mắc bà Lệ đưa nhanh sang phía bà Hằng, môi bà nhếch lên:

- Việc này chị hỏi thằng Huy sẽ rõ lý do. Tôi biết con Cầm chẳng lỗi chi, nó coi chị hơn cả mẹ ruột, nên dù khổ vì thằng Huy, vẫn không hé nửa lời cho chị biết về nó.

Câu nói của bà Lệ làm bà Hằng bối rối. Thật ra từ hôm ở Da Lat về đến nay bà chỉ gặp Huy một lần, nó không để bà hỏi han gì mà cứ huyên thuyên kể đủ chuyện trên trời dưới đất rồi vội vã đi, vì... bận gặp riêng ai đó rất quan trọng làm bà phát bực lên vì tự ái.

Lẽ ra bà đến nhà bà Lệ lâu rồi, nhưng không hiểu sao cũng từ hôm ở Da Lat về bà như người ốm. Bà thơ thẩn một mình trong ngôi nhà vắng, nhớ những ngày xưa khốn khổ một nách hai con; vất vả biết bao nhiêu. Bây giờ chúng đã lớn khôn nhưng lòng bà vẫn chưa thanh thản. Trái lại càng về già bà càng ghét người chồng cũ. Ông ta đã cướp đi tuổi xuân và để lại trong lòng bà nỗi hận khôn nguôi. Hận ông một, bà thù người đàn bà đã giật chồng bà gấp hai, gấp ba. Bà không ưa Da Lat nhưng vẫn lên đó để đi dọc theo con phố có nhiều cửa hàng bán đồ lưu niệm nhìn tận mặt người đàn bà ấy. Năm tháng độc ác đi qua. Cả hai đều đã già. Bà nhìn ra được Ngọc Quế vì bà cố tâm tìm để nhìn. Còn cô ta chắc không

nhận ra bà là ai giữa muôn nghìn du khách đến Da Lat mỗi năm. Ngày xưa Quế không trẻ, không đẹp hơn bà, già thế lại tầm thường học hành lơ đãng nhưng chẳng hiểu sao ông Hoài lại mê mọt, đang là một luật sư có nhiều triển vọng ở Sài Gòn, ông dám bỏ hết sự nghiệp và vợ con để theo một cô gái chuyên buôn bán đồ rau cải ở chợ Da Lat. Trong khi trước đây, lúc còn là chàng sinh viên trường Luật, ông Hoài đã từng lẻo đẻo đi sau lưng bà trên "Con đường Duy Tân cây dài bóng mát" từ ngày này qua ngày nọ, để làm rung động cho bằng được trái tim vốn kiêu ngạo và lạnh lùng của bà.

Để rồi chỉ năm năm sau đấy, ông dứt khoát đòi ly dị, dù lúc đó bà đang mang thai Huy. Ông thật tàn nhẫn, lẽ nào Huy cũng có tính tàn nhẫn đối với phụ nữ như ông? Và cũng rất đam mê nhưng chóng quên như ông?

Nghiêm nghị nhìn bà Lệ, bà nói:

- Chúng ta biết nhau mấy chục năm rồi, thằng Huy làm gì sai quấy, chị cứ nói. Tôi rất thương Cầm và muốn nó làm dâu con. Nếu không vì cái tang của anh Tiến, có lẽ lần này tôi về sẽ lo cưới xin cho hai đứa rồi.

Mặt bà Lệ ủ dột khác thường, bà thở dài rồi than:

- Con cái cứ làm bận lòng cha mẹ. Tại con Cầm nhà này đại dột đèo bồng ông giám đốc, chớ thật ra thằng Huy lúc này có ngó ngang gì tới nó đâu. Ứ hự! Đàn ông là vậy, có mới nới cũ.

Bà Hằng cau mày đoán:

- Thằng quỷ này lại đeo theo con nào hả chị Lệ?

- Lúc nãy có mấy cô trong xí nghiệp lại thăm con Cầm. Họ kể mình mới biết ấy chứ.

Bà Hằng nóng nảy:

- Họ kể cái gì?

Thừa biết tính của bà bạn thâm niên nên bà Lệ cố ý cà kê cho bà Hằng điên tiết lên:

- Đúng ra tôi không nên nhiều chuyện. Nhưng nói thật, tôi thương thằng Huy hơn cả thằng Phan, tôi nhớ cả nó thích ăn món gì nữa cơ mà. Do đó, lòng tôi áy náy thế nào ấy khi nghĩ: lỡ như Huy lại đại dột sa vào bẫy như trước đây nó từng sa vào bẫy của Diễm Chi...

- Nó mê đứa nào, chị nói đại đi -- Bà Hằng cúi kính gắt lên.

Biết bà bạn đang sốt ruột vô cùng, bà Lệ mới buông một câu quyết định:

- Nó chết mê chết mệt con lao công của xí nghiệp mới khổ cho... chị chớ. Ai cha, nếu qua đường cho vui, cũng không ai lựa hạng bần cùng như vậy, lại là... người làm của mình mới là kỳ chớ! Suốt đêm Noël nó với con nhỏ đó tò tí trong phòng giám đốc, công nhân họ đồn ầm lên.

Mặt bà Hằng tái hẳn đi. Người bà nhòm lên khỏi ghế:

- Trời đất! Thật vậy sao? Thằng này muốn thân bại danh liệt một lần nữa chắc.

Rồi bà nghiêng răng rên rỉ:

- Nó y như "thằng khốn kiếp" ấy. Mê gái ngu dại, không biết nghĩ xa trông rộng. Một lần tiêu tan sự nghiệp vẫn chưa khôn ra. Trời ơi là con với cái, của làm ra thì khó, chớ đem vứt, đem đổ chả mấy hồi.

- Chị bình tĩnh lại đi. Đàn ông chưa vợ mà, nó giải trí có lỗi gì. Có điều phải khuyên nó chớ sa đà.

Bà Hằng quắt mắt lên:

- Nhưng ít ra nó phải biết nghĩ tới danh dự và uy tín của nó chớ. Rồi Cầm nữa, nó coi con bé không có trăm gờ ram nào hết.

Bà lại hét toáng lên:

- Đờ khốn! Ngay cả tôi nó cũng qua mặt. "Một đòi về, hai đòi về ngay hôm Noël Vì đã lỡ hẹn với khách đi ăn Réveillon ở nhà hàng nổi, nhà hàng chìm gì đó.

Bà Lệ ngọt ngào:

- Đừng giận mà chị Hằng. Chị phải thông cảm, làm sao nó dám nói thật chứ! Nó nói dối vì tôn trọng chị đó. Chỉ tội con Cầm...

- Cầm đâu rồi?

- Nằm khóc trong buồng, từ sáng tới giờ có ăn uống chút nào đâu. Nó bị một cú sốc quá mạnh. Phải chi con nhỏ kia hơn nó, Cầm chẳng gì phải tức, đấng này nó thua xa.

Giọng bà Lệ chột lạnh tanh cay độc:

- Một con nhỏ lao công vô học ham tiền, mẹ nó từng làm bé người ta, bây giờ đi giữ con nít ở đợ cho nhà giàu, thằng em trai là dân lưu manh chính hiệu. Chuyện tụ tập băng nhóm đua xe, giật dọc. Thằng Huy lao vào đó coi chừng hối không kịp ấy chứ?

Lời bà Lệ nói làm bà Hằng lo lắng, bà đứng dậy hăm hăm:

- Tôi phải về hỏi nó cho ra vụ này mới được.

Kéo tay bà Hằng xuống, bà Lệ tỏ vẻ quan trọng:

- Chuyện này không nên làm ầm ầm lên, thằng Huy bây giờ có địa vị, danh phận chứ không lèng xèng như hồi làm ăn chung vốn với ba Diễm Chi. Chị phải hết sức tế nhị mới được. Phải dùng tình cảm nói ngọt nói nhạt với nó.

- Con nhỏ đó tên gì chị biết không?

- Nó tên Vân Vi.

- Vi! Hừ! Cái tên nghe coi bộ không phải dốt. Mặt mũi chắc cũng phải xinh đẹp nên thằng Huy mới mê. Gần 30 tuổi đầu vẫn còn đại gái. Tôi không thể nào chịu nổi khi biết mẹ con nhỏ đó làm bé người ta. Hừ! Ngừ ấy tốt lành gì! Tôi căm thù hận đàn bà như mẹ nó nhất trên đời.

Biết là đã đánh trúng tim của bà bạn thân rồi. Bà Lệ thầm thì khiêu khích tiếp:

- Chị nên tìm cách nào đó cho tụi nó đừng có dịp gần gũi nhau, thằng Huy sẽ quên tuốt, chứ nếu cấm đoán, tôi dám chắc nó không nghe lời chị đâu. Từ nhỏ tánh nó đã giống tánh anh Hoài, thích làm trái ý chị, và biết đâu cũng thích hận làm bé.

Bà Hằng gạt ngang:

- Đừng nhắc thằng khốn kiếp ấy trước mặt tôi. Hừ! Lần này nếu nó cãi lời, tôi sẽ từ luôn, coi như nó chết từ hồi nhỏ. Tôi nói được sẽ làm được mà. Ngày xưa tôi từng bỏ ba nó cái rụp mà.

Nhìn về phía cầu thang, bà dịu giọng:

- Có lẽ tôi phải vào thăm con Cầm nhân tiện tìm hiểu việc làm ăn, điều động nhân sự của xí nghiệp một chút.

Bà Lệ sốt sắng:

- Được được. Thấy chị chắc nó mừng lắm.

Còn lại một mình trong phòng khách, bà Lệ rối rắm với bao lo lắng. Vừa rồi bà đã bắn một mũi tên nhưng bà dẫu tay. Con chim se sẽ xấu xí ấy sẽ phải bay đi nơi khác vì mẹ của giám đốc Huy chớ không vì bà.

Nhưng lỡ như Huy đã biết Vi và Cầm có chung một ông bố thì sao? Nó sẽ chọn ai khi ba nó cho nó biết rằng chị em Vi cũng được chia phân nửa tài sản y như anh em Cầm?

Xoa hai tay vào nhau bà tính toán và quyết định phải bám vào Hằng, bà sẽ khích bác sao cho Hằng chê thậm tệ những đứa con gái đeo theo Huy và khen hết lời con gái cưng của bà. Rồi những việc khác bà sẽ tính sau, bà sẽ làm nhiều cách để mẹ con mụ Túy không sơ mui được chút gì tài sản như bao nhiêu năm nay bọn chúng đã cực khổ.

Còn bây giờ bà phải gặp Phan. Nó sẽ biết tay bà, cái thằng con khấc tuổi bà không ưa từ bé ấy, sẽ bị bà cho một trận te tua về tội bất hiếu, dám coi người dưỡng hơn mẹ ruột.

Thu Hạnh từ văn phòng bước thật nhanh xuống nhà bếp, khác với thái độ rất tỉnh hăng ngày chị khều Thu Hà và nói với giọng bất mãn:

- Con Cầm dựa hơi bà Hằng làm trò khó coi thật.

Đang gọt vỏ trái bí, Hà hỏi ngay:

- Nó làm cái gì?

- Nãy giờ nó đưa thím Hằng đi vòng vòng mấy phân xưởng thăm hỏi thợ, rồi trở về văn phòng họp các tổ trưởng, nhóm trưởng cho thím có nhận xét.

- Bả nhận xét thế nào?

- Dĩ nhiên là khen, nhưng khen hay chê đâu phải là mục đích của bả.

- Vậy chớ ý bả muốn cái gì?

Hạnh cười khẩy. Chị múc một thúng trấu đổ thêm vào bếp rồi lấy thanh sắt cời tro phía dưới ra.

- Thím Hằng đang thể hiện quyền làm mẹ y như trước đây, khi biết Huy si mê Diễm Chi. Chị bảo đảm lần này con bé Vân Vi khó yên thân. Con Cầm ghen độc thiệt. không biết nó lợi dụng lúc Huy đi Hà Nội mượn danh thím Hằng làm gì con Vi đây nữa.

Hà nhún vai:

- Cũng tại Vi đèo bông mới có chuyện. Mà sao từ sáng giờ em không thấy nó.

Hạnh chặc lưỡi:

- Con nhỏ số xui, bình thường vào sớm quét dọn sạch sẽ mọi thứ trong ngoài, hôm nay chả biết sao lại đi trễ.

Hạnh vừa dứt lời thì Vi xuống tới mặt cô đầy căng thẳng:

- Có chuyện gì vậy chị Hạnh? Ai ngồi trong phòng giám đốc với chị Cầm vậy?

Không trả lời một dọc câu hỏi của Vi, Hạnh lại hỏi:

- Sao em còn ở đây? Người ta gọi em vào văn phòng kia. Đừng để họ chờ phiền lắm đó.

- Em thấy họ đang nói chuyện với bác Tư bảo vệ mà.

Hà chép miệng:

- Lão bọm ấy cần tiền để nhậu, thế nào chẳng tưởng tượng thêm thất đủ điều hầu lập công. Hãy chuẩn bị tinh thần đi nhỏ. Phen này hai chị đỡ em không nổi đâu.

Vi ngơ ngác:

- Là sao chứ?

Hạnh kéo cô ngồi xuống cạnh bếp, giọng nghiêm nghị:

- Người ngồi với Cầm là mẹ của cậu Huy. Bà ấy gọi em vào không phải để hỏi thăm hay coi mắt đâu.

Mặt Vi đỏ bừng lên rồi trắng bệch. Cô ấp úng:

- Em có làm gì không phải đâu? Bác ấy gọi em vào để rầy chuyện gì vậy?

- Có thật em không biết không?

Trái tim Vi đập thành linh, khi nghĩ tới Huy. Khổ nỗi lúc này anh lại quá xa. Chính lúc Vi một mình thì sự sợ hãi vẫn ám ảnh cô từ lúc yêu anh ập đến.

Thấy Vi im lặng, chị Hạnh khe khẽ lắc đầu như thương hại. Ngần ngừ một chút chị dặn nhỏ:

- Nếu bà ta có hỏi gì chuyện tình cảm của hai người, em cứ chối phăng là không có. Nhất là chuyện xảy ra ở đêm Noel. Lão Tư bảo vệ đồn âm rắng cậu Huy ôm hôn em ngay sân, suốt buổi tối ấy hai người đeo dính với nhau như sam.

Vi run rẩy nói dối:

- Làm gì có chuyện đó.

- Có hay không chị đâu cần biết. Quan trọng là chuyện đến tai bà ta rồi. Em nghĩ cách đối phó đi.

Thở dài sườn sượt, Hạnh bảo:

- Mà cậu Huy cũng đỡ không ý tứ gì cả. Nếu chị biết em có tình ý với cậu ấy, chị đã cản vì lòng dạ cậu Huy chị rõ mà. Đa tình nhưng cũng rất mau quên. Cậu ấy đã quên bao nhiêu cô gái rồi, chắc cậu ấy cũng không rõ. Rốt cuộc nỗi khổ chỉ dành cho ai nhẹ dạ mà thôi.

Thu Hạnh định nói tiếp, thì đã nghe tiếng Hạnh Ngộ vang lên đầy khoái trá:

- Vân Vi đâu. Vào phòng giám đốc uống nước trà kìa. Mau mau dùm đi.

Cô đứng dậy nhìn Thu Hạnh. Chị vỗ nhẹ lên vai Vi và nói nhỏ vào tai:

- Bình tĩnh đi! không sao đâu. Nhớ là đừng có nhận gì hết, và nhớ là đừng có bướng.

Vi lơ ngơ theo sau Hạnh Ngộ. Bước vào phòng, cô thấy khớp trước đôi mắt sắc và lạnh của người đàn bà ngồi sau bàn làm việc của Huy.

Vi rụt rè gật đầu chào rồi đứng im như tượng, cô bối rối cùng cực khi bị soi mói, ngắm nghía một cách lộ liễu.

Cầm ngọt ngào lên tiếng trước:

- Vi ngồi xuống đi. Để chị giới thiệu đây là bác Hằng mẹ của anh Huy...

- Và cũng là mẹ chồng của con, sao con không giới thiệu luôn hả con gái?

Bà Hằng bật cười thoải mái sau khi nói vuốt theo Cầm. Thấy Vi đứng như trời trồng bà phẩy phẩy tay:

- Ngồi xuống đi... chị Vi.

Nuốt nghẹn xuống, Vi ngồi lên ghế như máy, khúc dạo đầu êm dịu của hai người phụ nữ này làm cô mất phương hướng phán đoán. Trong thân xác và cả tâm hồn cô chỉ chứa toàn nỗi đau choáng người.

- Chị Vi làm ở xí nghiệp của chúng tôi được 5 tháng rồi phải không?

- Dạ... thưa bác, cháu còn nhỏ tuổi xin bác xem như con cháu đừng gọi... chị tội nghiệp.

Bà Hằng nhìn vẻ bối rối của Vi rồi thầm so sánh. Con bé quả là xinh! Nó có cái đẹp hồn nhiên trong sáng chứ không sắc sảo già dặn như Cầm. Thăng Huy mê là phải, con trai bà thích làm kẻ chinh phục, và nó luôn

chinh phục những con nai vàng ngơ ngác như vậy. Xưa kia Chi cũng mang về nai vàng ra mê hoặc Huy, con bé này biết đâu là bản sao của Chi. Nhớ đến chuyện cũ, bà thấy lửa giận phừng phừng. Giọng bà chột danh lại:

- Phải có phần có phước mới nhận con, nhận cháu. Tôi và chị chỉ có quan hệ chủ tớ. Con trai tôi bận đi vắng một tuần. Suốt thời gian đó tôi phụ trách toàn bộ xí nghiệp này. Tôi mời chị lên đây là bàn về công việc chứ không phải để nhận bà con.

Thoáng thấy cái bĩu môi thích thú của Cầm. Vi tự ái vô cùng. không dẫn được sự nhẫn nhục cần phải có, cô lạnh lùng:

- Thưa bà, tôi đã hiểu.

Ngạc nhiên với câu đăm của Vi, bà Hằng buột miệng:

- Tốt!

Rồi tới phiên bà bối rối khi bắt gặp cái nhìn của Vi. Điều gì khiến con bé tự tin đến thế? Hứ! Phải chăng nó chắc chắn rằng đã nắm trái tim thằng Huy trong tay nên dẫu bà có cố tình nhận Cầm làm dâu và cố tình tạo vị trí cao thấy giữa hai người, nó vẫn thản nhiên:

Nhưng đó chỉ là sự nguy trang thôi. Xem đôi tay vòng trước ngực đang chặc vào nhau như một tấm lá chắn của nó kìa. Con bé đang chống chọi, đang tự bảo vệ mình mà thôi.

Xốc xốc lại đồng hồ sơ trên bàn, bà Hằng nói:

- Hôm nay tôi đã xem lại sự phân công nhân sự trong xí nghiệp và nhận thấy một bộ phận thiếu người nhưng cũng có bộ phận thừa người. Ví dụ thiếu tạp vụ...

Ngừng một chút để Vi phải hồi hộp chờ đợi, bà mới nói tiếp:

- Một mình chị vừa ngồi văn phòng vừa làm tạp vụ thì quả là nặng nề. Do đó tôi đã tìm được người làm khác, lớn tuổi, khỏe mạnh và có lẽ chịu khó đến sớm hơn chị. Chị Năm có thể ra vào nhà vệ sinh nam hay vào tận phòng giam đốc dọn dẹp mà không ngại ngần gì cả. Bắt đầu ngày mai chị khỏi làm việc này nữa.

Vi căn môi:

- Cám ơn bà! Tôi sẽ làm tốt hơn nữa phần việc còn lại.

Bà Hằng cười cười:

- Chị đã biết ý tôi ra sao đâu mà vội hứa hẹn. Tôi già rồi, khó chấp nhận những lời hứa suông như bọn trẻ lăm. Đã vậy tôi rất dè sẻn trong chi xuất, với tôi một đồng bỏ ra phải thu về bốn,,năm đồng mới được, tôi không lãng phí khi sử dụng nhân công đâu.

Vi đoán không ra ý của câu nói vừa rồi, cô hoang mang nhìn người đàn bà có gương mặt khắc khổ, không nét nào giống Huy và lo lắng khi nghĩ: Bà ta chưa tung đòn chiến lược ra đâu.

Những lời Hoa kể về bà bác gái bị chồng bỏ của nó, rồi những lời chị Hạnh nghiêm trang dặn lúc nãy làm Vi hốt hoảng... lẽ ra cô không nên tỏ thái độ ngang ngược với bà, vì đó là mẹ của Huy. Bà ta nói xa nói gần nãy giờ để làm gì, nếu không phải để nắm sơ hở của cô và tổng cô khỏi đây.

Điều Vi nghĩ quả là không sai. Bà Hằng bắt đầu đi vào mục đích chánh bằng giọng đều đều không tình cảm:

- Hai ngày nay tôi đã tìm hiểu và thấy không cần phải có một thư ký riêng cho giám đốc. Nên rất tiếc, chúng tôi không dùng cô nữa.

Mặt Vi đờ ra, một thoáng hàm cô cứng ngắt. Vi không thốt lên được dù một tiếng ngạc nhiên vì bất ngờ. Cô như đang bị rơi xuống chín tầng

địa ngục tối tăm. Vi gượng chống tay lên trán và nghe tiếp lời ngọt ngào của bà Hằng.

- Tôi biết cho chị nghĩ như vậy hơi bất ngờ. Nhưng còn vài hôm nữa là hết tháng, thuận tiện cho xí nghiệp trong việc tính lương... Chúng tôi sẽ cho chị lãnh thêm hai tháng lương công với tháng vừa rồi vì chị là ba tháng. Chiều nay chị sẽ bàn giao những gì chị giữ cho Hạnh Ngô, và ngày mai chị khỏi phải đến đây nữa, để dành thời gian tìm công việc khác. Chị trẻ, khỏe, lại đẹp nữa thiếu gì nơi cần tuyển người như vậy.

- Nhưng mà cháu có làm lỗi gì đâu -- Vi ập úng: Dường như chỉ đợi cô nói câu ngờ nghệch ấy bà Hằng cao giọng:

- Nếu tính theo diện "làm lỗi" chúng tôi sẽ đuổi và không cho chị hưởng một xu lương nào hết. Tôi đã nói rõ, chị chưa nghe rõ hay sao? Chúng tôi không cần người như chị chớ không hề đuổi. Rất tiếc phải nói là rất tiếc.

Giọng Vi hơi nghẹn lại, cô năn nỉ:

- Bác à! Cháu xin bác cho cháu tiếp tục làm ở đây. Cháu sẽ làm tạp vụ...

- Công việc đó không xứng với chị đâu.

- Trước đây cháu vẫn làm tốt việc này mà!

Bà Hằng mai mỉa:

- Vậy sao chị không làm nữa mà lại làm thư ký riêng cho giám đốc? Bước nhảy vọt ấy ắt hẳn được trả giá rất đắt?

Vi rưng rưng muốn khóc. Cô biết có nhiều lời năn nỉ cũng vô ích mà thôi, người ta đã tính toán từng câu từng chữ khi đến đây kia mà.

Tất cả tại cô đã nghe lời trái tim để yêu một người không dành cho mình. Bây giờ hậu quả đến rồi đó. Mất việc làm. Bỗng dưng phải đối

diện với vấn đề cơm áo gạo tiền, Vi chơi với. Tìm được một chân tạp vụ đã khó, bây giờ bị sa thải ngang xương thể này làm sao mà sống. Chắc hẳn Huy không biết việc mẹ anh làm. Ví dụ như bây giờ Vi đồng ý nghỉ việc, đến hỏi Huy về anh có dám cãi lời mẹ gọi cô trở lại không? Ví dụ anh năn nỉ cô trở lại, cô có dẹp mọi tự ái, để quay về làm thư ký hoặc tạp vụ không?

Chắc là không, vì khi Vi rời khỏi đây, xí nghiệp sẽ đồn ầm lên rằng: Cô bị bà Hằng, mẹ giám đốc Huy đuổi vì tội... Vi mím môi không dám nghĩ tiếp, và chớp mi cho nước mắt ùng ùng trào ra, vì với người đàn bà này, khóc chỉ làm bà ta ghét. Dù lúc này cô thêm khóc cho hả lòng vô cùng.

Thấy Vi im lặng, bà Hằng nói tiếp:

- Chị khỏi suy nghĩ tính toán làm chi vô ích lắm, vì khi làm việc gì tôi đều cân nhắc rất kỹ, chị nghĩ lúc này là hay nhất. Nói thật, có thể chị không tin, nhưng việc này tôi có bàn với giám đốc rồi, và Huy đã đồng ý.

- Cháu không tin đâu.

- Làm sao chị tin được, ví dụ như tôi nói, bây giờ đến Tết tôi sẽ làm lễ hỏi Cầm cho Huy. Nhưng đấy là sự thật. Con trai tôi vốn đa cảm, nó tự dứt tình không nổi nên phải nhờ đến tôi, nếu không làm sao tôi dám lạm quyền chớ! Cầm à! Con ra bảo Hạnh Ngộ tính toán lương cho chị Vi đi con. Rồi mẹ con mình còn phải ra chợ sắm sửa nữa.

Cầm tỏ vẻ thương người:

- Bác à! Hoàn cảnh Vi rất khó khăn, con xin bác cho cô ấy thêm tiền quà Tết, vì dù sao cũng hơn tháng nữa là Tết rồi.

Bà Hằng gật gù:

- Con tốt bụng lắm! Mẹ nào có hẹp hòi gì khi làm phúc cho người khác.

- Vậy con sẽ nói Ngô cộng thêm tiền Tết vào.

Đợi Cầm khuất sau cửa, Vi mới nghẹn ngào:

- Bác ơi! Xin bác tội nghiệp cháu.

- Chính vì tội nghiệp cháu, tôi mới làm thế. Thăng Huy không thật lòng với cháu đâu, tôi biết con trai tôi rõ hơn ai hết. Tôi nghĩ chắc cháu cũng nghe Hoa kể về Huy rồi nên không dấu làm chi, kể từ khi bị Chi gạt tình lẫn gạt tiền đến nay, Huy xem đàn bà như trò đùa. Đùa ở đâu mặc xác nó, tôi kỵ nhất việc đùa cợt, lãng nhãng với nhân viên. Nó không cần một tình yêu nhưng cần một người vợ, chỉ có Cầm, mới có thể chịu đựng được thói trăng hoa của nó, gia đình Cầm gia giáo, giàu có, xứng với gia đình tôi. Xin cháu thông cảm cho tôi Vi à! Cháu còn trẻ, còn có tương lai. Tôi sẽ giới thiệu cho cháu vài nơi làm mới, cháu đừng sợ thất nghiệp.

Bà Hằng chuyển "tông" đột ngột làm Vi hẫng. Bà khôn khéo quá làm sao cô đối chọi nổi. Vi lơ ngơ như con chim con mới tập bay đã bị bão. Cô ngồi trên ghế mặc cho bà Hằng nhè nhẹ vỗ lên vai mình và khuyên rất ư thật tình:

- Quên nó đi! một cô gái dễ thương và ngây thơ như cháu không nên vướng vào con trai bác.

TÌNH NHƯ SƯƠNG KHÓI

Trần Thị Bảo Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 11:

Phan phóng xe bạt mạng về phía cầu chữ Y. Lúc này vừa vào Cầu Lạc bộ Bình Minh, anh đã nghe nói Thanh Vi bỏ tập để theo một bọn qua đường Phạm Thế Hiển đưa xe. Điều ấy chứng tỏ nguồn tin có hai nhóm sè " thanh toán nợ máu " với nhau trên con đường từ cầu chữ Y đến cầu Ba Tầng là đúng. Vì đó là một con đường đua lý tưởng, nó thẳng tắp, không có ngã tư, và không hề có công an đứng gác. Thanh Vi lại quen đường cũ nữa rồi. Lòng Phan tức anh ách khi nghĩ tới Thanh Vi. Nó muốn gì nữa đây khi theo tụi bạn đó?

Khi biết Phan là Giám đốc Cầu Lạc Bộ Bình Minh, Thanh rất ghét. Gặp mặt, thậm chí đụng mặt nó cũng tỉnh queo như không hề thấy anh. Có vài người nói với Phan rằng " Không hiểu vì lý do gì mà con ngựa non háu đá kia ghét... ông ra mặt, trong khi bề ngoài nó có nhiều nét giống ông. Nó thở than rằng phải chi có xe ngon như xe đang được mượn dài hạn, nó sẽ đầu quân nơi khác. Khi nghe vậy, Phan đã lảng sang chuyện khác. Anh biết thằng em cùng cha còn hận mình lắm, anh vẫn còn nợ nó một món nợ máu kia mà.

Xe vọt ngang hai cái miếu to tướng, Phan chột rùng mình vì đó là hai miếu thờ những kẻ liều mạng đã bỏ mình vì tham gia cuộc chơi: " đi tìm cảm giác " của tốc độ. Nghĩ tới Thanh, Phan lo lắng, anh biết nó liều mạng để gom cho đủ tiền mua xe cuộc, Thanh không muốn tập bằng xe của anh, vì nó không xem Phan là anh nó.

Vừa qua khỏi miếu một chút, Phan đã thấy nhóm yêng hùng trên mô tô. Chúng không đua mà tập trung vòng tròn trên một khoảng đất trống rú ga inh ỏi. Giữa vòng tròn ấy là hai thanh niên đang vờn nhau. Cả bọn

hò hét, cổ vũ nên không để ý đến Phan. Nếu có chẳng nữa, nhìn chiếc mô tô anh đang cời, chúng cũng nghĩ Phan là cùng bọn.

Dừng chống xe lên, anh lách vào trong va1 giật mình khi nhận ra kẻ vừa bị một đấm sặc máu mồm kia là Thanh. Vừa định lao vào, Phan đã bị hai, ba cánh tay kéo lại. Anh bực tức nói:

- Vụ gì vậy?

Một thằng nhóc tóc còn để đuôi rùa, tai đeo tòn teng một chiếc bông đáp gọn lỏn:

- Dành gái!

Giọng ai đó để thêm:

- Lần này mạng đời mạng đó nghe. Con Thúy tóc đỏ vậy cũng có giá dữ.

Nghe nhắc đến Thúy tóc đỏ, Phan đưa mắt kiểm và thấy ngay một con bé mặc bộ đồ short bằng vải jean bó sát đang chăm chú dán mắt vào... vòng chiến. Chẳng biết Thủy bên ai mà mắt lạnh tanh. Không lẽ Thanh liều mạng vì con nhỏ này? Phan nhú mày và nhớ ra lần trước Thanh đã nhận tiền và hứa sẽ hạ thằng nào đó để rửa nhục cho Thúy. Không lẽ hôm nay là ngày Thanh thực hiện cái câu " Quân tử nhất ngôn " mà nó đã ngạo nghễ hất mặt về phía anh nói trong đêm đua xe hụi ở Đường Sơn Quán?

Riêng Thúy tóc đỏ thì Phan còn lạ gì nữa. Cô ta con nhà giàu được nuông chiều quá nên hư. Thúy có sở thích một mình một ngựa lái chiếc 250cc lạng lách cùng đám con trai, nên dù mới 16, 17 tuổi, đã được các băng đua gán cho danh hiệu " Nữ hoàng tốc độ ". Lần nào tổ chức đua xe đạp Cúp Truyền Hình, con bé lại không chạy theo suốt lộ trình để phá đám.

Nếu Thanh vì Thúy tốc độ thì thật hết thuốc chữa rồi.

Vừa nghĩ, Phan vừa nhắm mắt khi thấy Thanh lại bị một cú nữa vào bụng chao đảo suýt té.

Đúng là có máu có xốt Phan chịu không nổi liền chạy vào xô thẳng vừa đâm Thanh ra, miệng hét:

- Mẹ... ngừng lại ngay.

Đang xem đánh nhau tới hồi gay cấn lại có kẻ vào phá bình. Đám yêng hùng rú lên hò hét phản đối. Một vài gã quá khích nhào vô đá Thanh, tức thì bọn đứng cổ vũ cũng hòa theo ăn có.

Bãi đất bắt đầu hỗn loạn. Phan chả biết phe ta phe địch ra sao hết. Anh kéo Thanh chạy ra ngoài, nhưng một vòng sáng loé làm anh choá mắt.

Chỉ kịp đẩy Thanh té ập xuống đất Phan đã lãnh ngay một dao vào vai. Máu tuôn ướt đỏ chiếc áo thung cá sấu màu trắng anh đang mặc khiến bọn con gái le hét hoảng loạn.

Thúy tóc đỏ vòng xe tới Thanh và hét:

- Leo lên!

Thấy Thanh ngó Phan rồi ngần ngừ.

Con nhỏ tiếp tục la:

- Kệ mẹ nó!

Phan đưa tay bụm vết thương, miệng nói:

- Em chạy đi Thanh.

Không hiểu Thanh nghĩ gì mà quay lại đỡ Phan rồi dục Thúy tóc đỏ:

- Chạy đi. Kệ tụi tao.

Chẳng đợi lần thứ hai. Thúy rồ chiếc xe chồm ra lộ. Cả bọn tự động giã ra. Thăng đánh nhau với Thanh chửi thề:

- Mẹ..tha cho mày, không phải tao cô ba (đánh trận), mà chỉ sợ con ngựa CB của tao bị nhốt chực ngày. Lần sau thì nhớ, đừng cho tao nhìn thấy mặt đó.

Lừ mắt với Phan, thăng nhãi cười:

- Ăn một dao cho nhớ đời cái tội tài khôn xen vào chuyện thiên hạ, nghe chưa?

Quay sang nhìn bọn đàn em, nó hất hàm ra lệnh:

- Đạp xe nó cho tao rồi dọt lẹ.

Thanh bước tới sừng sộ:

- Nó không can hệ gì hết. Ngon chơi với tao nè.

- Hừ! Lần trước ở Đường Sơn Quán cũng chính thằng này phá đám, bữa nay cũng nó. Sao lại không quan hệ chớ? Nói nhiều mệt. Đạp đi.

Thanh lao ra, nhưng Phan nắm tay cậu kéo lại:

- Mạng của em quý hơn! Nghe anh một lần thôi. Lần này chịu thua nó đi.

Thanh trừng mắt nhìn máu ướm phía trên vai và trước ngực Phan rồi chột thấy đau như chính mình bị đâm.

Ngồi phịch xuống đất, Thanh ôm đầu chịu trận khi nghe tiếng gạch đá ném rầm rầm vào chiếc mô tô mà cậu biết Phan rất cương rồi rùng mình nghĩ: " Nếu không có anh Phan ở đây, biết đâu mình sẽ bị chúng ném đá, chớ không phải là chiếc xe khốn khổ này ".

Đợi cho Thanh tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo hằn hoi va rít một vài hơi thuốc, Phan mới hỏi:

- Tại sao em đánh lộn vậy? Anh không tò mò, nhưng nếu vì Thúi tóc đỏ Thì hơi uổng đời đó.

- Tôi vì tiền của nó. Nó muốn tôi chơi thắng Sơn đầu trọc đó chứ...

- Nó trả em bao nhiêu?

- Một chỉ - Thanh có vẻ tự hào khi trả Lời.

Phan nhếch môi hỏi:

- Chả Lẽ mạng em rẻ dữ vậy sao?

Định sừng sộ lại, nhưng Thanh bỗng im vì thoáng thấy nét cau mặt của Phan. Sau làn khói thuốc mờ mờ, trông Phan giống ba quá. Cách hỏi mỉa mai vừa rồi cũng vậy. Trước đây mỗi lần giận Thanh điều gì, ông không bao giờ quát tháo, đánh mạnh mà thường hỏi mai hỏi mĩa, hỏi chừng nào Thanh không trả lời được ông mới bắt đầu... lên lớp. Rồi sau khi lên lớp xong, ông dắt Thanh vào các quán bình dân ở đầu hẻm ăn cháo hay ăn hột vịt lộn, món mà Thanh rất khoái.

Hồi đó Thanh vẫn biết ngoài mình và chị Vi ra, ba còn có những người con khác, nhưng Thanh cứ tưởng họ cũng sống nghèo như cậu vì ba nghèo và cực lắm.

Nhưng thực sự nào phải như vậy. Thanh đảo mắt nhìn căn phòng riêng sang trọng đầy đủ tiện nghi trong ngôi nhà rộng lớn của Phan rồi hỏi:

- Anh không ở đằng nhà kia à?

- Không! Từ nhỏ anh đã ở đây.

Thanh cười nhạt:

- Từ nhỏ đã là cậu chủ, thảo nào anh chê một chỉ vàng là ít. Có thể một chỉ là ít, nhưng lời hứa với tôi quan trọng lắm! Đáng giá cả cây đấy!

Làm như không chú ý tới lời Thanh vừa nói, Phan lãng sang chuyện khác:

- Đây là nhà bà nội. Anh được nội nuôi từ lúc mới ba tháng tuổi.
- Hèn chi anh không giống bà ta và Thúy Cầm. Dầu chỉ giống một chút.
- Em biết gì về mẹ anh và Cầm mà nói nghe chắc chắn vậy?

Thanh nhún vai:

- Tôi biết về anh là đủ rồi. Chị Vi cũng thừa nhận anh rất giống ba, nếu đã giống ba thì không thể nào giống và hợp tính tình với hai người kia được.

Rít một hơi thuốc, Thanh nhấn mạnh với giọng châm chọc:

- Nếu hợp, ba đã không lập thêm... phòng nhì, và tôi đã chẳng có mặt trên đời này để bị anh đập phun máu đầu.

Phan cười gượng:

- Lúc đó phải nói tâm trí anh hỗn loạn quá nên không dẫn được mình. Anh vẫn ray rức mãi.

- Chính vì vậy anh mới đối xử tốt với chị em tôi như để chuộc lỗi?

- Em nghĩ sao cũng được. Thật ra tới bây giờ mẹ anh và Cầm vẫn một mực nói... bên em không liên can gì tới ba hết, chuyện xảy ra đêm ấy là sự vụ khống, bịa đặt để vùi tiền. Bà nội cũng chẳng hề biết chuyện này, nên anh cũng không hỏi bà. Nhưng dù ai nói gì thì nói, trong thâm tâm anh vẫn tin tụi em là em anh.

- Tại sao vậy?

- Bọn con nít nó cũng nhìn ra được những nét giống nhau của em và anh. Nói như vậy không có nghĩa vì những nét giống ấy anh mới tin

mình là anh em đâu thẳng ngực ạ!

Thanh chớp mắt, cậu gạt tàn thuốc thật chậm để dấu đi cảm xúc. Ba vẫn thường gọi Thanh là thẳng ngực, và có lẽ Phan cũng thường bị gọi như thế...

- Em đang nghĩ tới ba phải không?

Thanh khe khẽ gật đầu. Tự dưng cậu thấy Phan gần gũi vô cùng. Nhất là khi anh lo chăm sóc cho Thanh ở nhà người bạn bác sĩ. Lẽ ra Phan phải lo vết thương vẫn còn rỉ máu của mình trước, anh lại luôn miệng bảo anh bạn rửa những vết xây xước trầy trụa trên mặt Thanh, và phải rửa thật nhẹ rồi hã băng vải lại cho anh. Lúc ấy nhìn nét mặt của Phan, Thanh như thấy lại gương mặt của ba. Ông cũng nhăn nhó, bồn chồn y như vậy, khi nhìn mẹ xúcalcon vào vết thương ở đầu gối cho Thanh, lúc cậu chạy chơi bị té.

Thanh nhìn lên trần nhà:

- Tại sao ba bị như vậy?

- Ba bị cao huyết áp mà.

- Em biết. Nhưng đâu phải thường xuyên. Chắc bị chuyện gì kích động mạnh, ba mới như vậy?

Phan thở dài:

- Mẹ anh luôn lấp lửng khi anh và bà nội hỏi chuyện này. Thúy Cầm cũng vậy. Anh tìm hiểu và được bà giúp việc cho biết hôm ấy ba và mẹ anh cãi cọ gì đó về tiền. Mẹ anh to tiếng, ba bỏ xuống lầu và trượt té nấc thang đầu tiên khi ông bước hụt. Sau đó ba nằm bất động, khi mê khi tỉnh suốt mấy ngày liền cho đến khi dì Túy và tụi em vô tới mới chết.

- Rồi ba được để ở đâu? Hôm đưa ba đi thiêu, em và chị Vi có len lén tới Bình Hưng Hòa nhìn tận lúc quan tài hạ xuống lò thiêu nhưng sau đó vào An Dưỡng Địa tìm hoài không thấy nơi để cốt của ba. Hỏi thăm

người ta bảo không có tên ai như vậy cả. Vậy mẹ anh đem ba vào chùa nào?

Phan làm thinh. Anh ngần ngừ nói dối:

- Vì mẹ quá thương, nên hủ cốt của ba, bà để trên bàn thờ ở nhà bên ấy.

Thanh phần nộ hét lên:

- Không phải bà ấy thương ba. Bà ấy không muốn tụi tôi có được, thấy được dù là nắm xương tàn của ba, thì đúng hơn. Mẹ tôi...

Thanh cắn môi lại. Cậu định bảo mẹ tôi nói là bà Lệ là người thâm độc. Nhưng cậu đã kịp ngậm miệng.

Đúng vậy! Mẹ Thanh từng bảo rằng bà Lệ rất thâm độc. Bà ta sẽ không đời nào để mẹ con Thanh tới trước mộ cha, mộ chồng để khóc lóc tiếng thương đau. Bà ta không bao giờ chia cho người khác chút hạnh phúc, dù đó là hạnh phúc thừa. Bà ta không hề yêu chồng, nhưng không buông tha chồng. Bà muốn ông Tiến phải sống như chiếc bóng bên cạnh bà vì tội ông dám yêu người khác.

Phan ngao ngán thú thật:

- Anh không biết em tin không, chứ chính anh cũng không được đốt nhang thường xuyên cho ba. Mẹ anh để hủ cốt lên tử thờ. Chiếc tử thờ này đặt trong phòng ngủ của ba trước đây, và bà khóa kín lại. Mẹ anh quả là bà góa phụ độc nhất vô nhị. Em thấy đó! Làm sao anh có thể ở với mẹ được? Sau này khi hiểu ra ba đã sống hai mặt khổ sở ra sao, anh mới thông cảm và thương ba hơn. Thật ra ba là người đa cảm và nhu nhược. Ông yêu nhưng không dám li dị để sống với người mình yêu, vì ông vừa sợ vợ lại vừa sợ lệnh bà mẹ độc đoán. Mẹ anh nắm được nhược điểm này nên suốt hai mươi mấy năm bà tha hồ vừa siết hầu bao ông, vừa tha hồ làm tình làm tội ông chồng có bề ngoài rất gương mẫu nhưng lại dám đèo bồng này.

Giọng Phan chột bồi hồi:

- Cách đây không lâu, anh vẫn thắc mắc tại sao ba để tụi em và dì Túy sống cực đến thế. Bây giờ anh hiểu rồi. Nhờ có người nói anh mới hiểu nguyên do.

Thanh ngạc nhiên:

- Ai biết chuyện này mà nói với anh chứ?

- Một người bạn rất thân của ba. Ông ấy ở Đà Lạt. Anh mới gặp ông hôm Noel!

- Tận Đà Lạt mà lại biết chuyện ở Sài Gòn. Vậy còn bao nhiêu người nữa biết mẹ tôi là vợ bé, vợ mọn chứ!

- Em không muốn để lộ đời thiệt của mình sao?

Thanh cóc cần:

- Không! Với chòm xóm, ba tôi chết mất xác. Và mẹ là vợ duy nhất của ông. Tôi không thích mẹ phải khổ vì bị miệng đời dèm pha. Nhưng... bạn ba đã nói gì với anh vậy? Chắc ông lại lên án mẹ con tôi chứ gì?

- Sao lúc nào em cũng tự ti mặc cảm hết vậy? Thật ra người mang hạnh phúc đến cho ba là dì Túy và hai em chứ không phải bên tụi anh đâu.

Phan có vẻ xúc động. Anh châm một điếu thuốc nữa rồi kể:

- Bác Hoài cùng vợ và ba mẹ anh là bạn học chung hồi Đại Học. Hai anh bạn trai đã cưới hai cô bạn gái cùng một lúc. Nhưng sau đó họ đều không hạnh phúc. Tánh bác Hoài không nhu nhược yếu đuối như ba, và tánh mẹ anh cũng không thẳng thắn dứt khoát như tính bác Hằng vợ Bác ấy. Do đó bác Hoài đã li dị vợ khi hai người đã có hai mặt con. Ông bỏ cả sự nghiệp để lên Đà Lạt sống với một người không có ăn học bao nhiêu chỉ vì không hợp với tính tình của vợ. Bác ấy kể, trước khi đi đến

quyết định này, ông và ba thức cả một đêm trắng để tâm sự. Đêm đó, ba mình đã lên án bác Hoài dửng dưng. Ba cho rằng bác Hoài vô trách nhiệm vô lương tâm chỉ biết sống cho riêng mình. Sau đó một thời gian, chính ba lại viết thư thổ lộ với bác Hoài rằng mình không hạnh phúc và khổ sở vì không đủ can đảm dứt khoát với những gì đang có ở hiện tại để tạo một tương lai khác vừa ý và hạnh phúc hơn. Bác Hoài không ngờ ba đã... bí mật có một gia đình khác. Mãi cách đây một năm, ba lên Đà Lạt thăm bác ấy rồi nói thật mọi việc, bác Hoài mới vỡ lẽ ra.

Thanh thắc mắc:

- Tại sao ba lại nói ra điều ông giấu suốt hai mươi mấy năm?

Phan trả lời:

- Lúc này bác Hoài đã trở lại nghề cũ, ông có chân trong Hội Luật Gia ở Đà Lạt. Ba nói ra bí mật của mình vì muốn nhờ bác Hoài lập chúc thư và nhờ bác ấy thi hành di chúc nếu lỡ ba có chuyện gì.

Người giúp việc đột ngột đi vào làm Phan ngưng lại. Không đợi anh hỏi, bà ta nói ngay:

- Bà mời cậu và bạn xuống dùng cơm.

Dứt lời bà nhìn Thanh kinh ngạc:

- Hai người giống nhau quá!

Phan hỏi vặn lại:

- Giống chỗ nào mà giống? Môi tôi có sưng vều lên như môi nó đâu?

Bà giúp việc hấp háy đôi mắt rồi quả quyết:

- Cái môi đương nhiên không rồi, nhưng cái dáng và con mắt giống lắm.

Phan cười cười:

- Em tôi đó! Dì tin không?

Nghĩ rằng Phan đùa, bà ta tán vào:

- Chà chắc bà mừng lắm vì khi không cậu đem về thêm cho bà một người cháu đẹp trai như vậy.

Thanh làm thinh. Lòng cậu vẫn còn hoang mang vì những lời Phan nói... Trong di chúc ấy có phần của chị em cậu không? Tại sao Phan lại kể cho cậu nghe.

Vừa bước theo Phan, Thanh vừa hỏi:

- Sao anh không dấu những điều bác Hoài nói?

- Vì em cũng là con ba. Anh nhất định sẽ lo cho hai đứa.

Thanh buột miệng:

- Chị Vi bị sa thải rồi đó. Anh hay chưa?

Phan sửng sốt:

- Hồi nào?

- Hôm kia.

Phan hấp tấp hỏi:

- Tại sao vậy? Lúc này đâu có Huy ở đây.

- Thì mẹ Ông ta thay quyền giám đốc làm việc này. Chị Vi khóc quá trời. Mất việc mà y như thất tình, chỉ nằm mọp trên giường ngồi dậy không nổi.

Đứng trước phòng ăn. Phan lại hỏi:

- Nó có nói lý do bị nghỉ việc không?

- Chị ấy bảo tại xí nghiệp thừa nhân viên. Họ ác đến mức nói buổi trước là buổi sau bắt nghỉ liền. Hừ! Chắc bà Cầm đạo diễn chứ không ai khác.

Phan nhột nhạt vì lời lên án của Thanh. Việc này chắc chắn Cầm giật dây bác Hằng rồi. Anh chợt nhớ tới cơn giận cuồng điên của mẹ hôm bà điện thoại... triệu anh về. Hôm ấy bà chửi anh như tát nước. Bà lờng lộn mở cửa phòng của ba anh, bưng tro cốt xuống để dưới sàn rồi đứng chống nạnh xía xói mắng... vong linh ông chồng đã mất như một người mất trí. Mẹ anh thề trước hủ cốt rằng bà sẽ làm cho bọn kia nếm mùi đau khổ. Anh đã phải rùng mình trước cơn ghen muộn màng đầy bệnh hoạn của mẹ.

Có lẽ bà đã chỉ đạo Thúy Cầm để con bé xúi bà Hằng đuổi Vi. Con nhỏ này rồi sẽ y như mẹ. Phan vỗ vai Thanh:

- Nhất định anh sẽ tìm việc làm khác cho Vi. Thành phố này bạn bè anh thiếu gì. Về bảo nó đừng lo nữa.

- Em thấy hình như chị Vi buồn nhiều hơn lo.

Nhúu mày nghĩ ngợi chưa ra, Phan đã nghe giọng bà nội:

- Vào ăn đi chớ! Đứng ngoài đó chi nữa?

Như sực tỉnh, Phan đẩy Thanh vào trước, cậu mất bình tĩnh khi thấy một bà cụ mập mạp tóc trắng phao đang nhìn mình chăm chú.

Còn đang ngần ngừ chưa biết nói gì, Thanh đã nghe Phan nói:

- Em nuôi của con đó nội. Giống con không? Nó tên Thanh.

Bà cụ lăm lăm khi Thanh gật đầu chào:

- Ở giống! Giống lắm!

Rồi bà lên giọng:

- Ăn cơm đi cháu!

Thanh ngồi xuống kế Phan. Cậu có cảm giác bà cụ vẫn còn đang nhìn mình và bối rối khi nghe bà nhận xét:

- Giống cả tật thuận tay trái.

Phan cũng tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Nội tài thật, vậy mà con không để ý.

Giọng bà Tư bỗng nghiêm lại:

- Đừng có giả đò nữa. Hai đứa bây đã làm gì mà thẳng vầu môi, thẳng đờ máu vậy?

Phan buông đũa xuống:

- Đang ăn cơm mà nội.

- Ăn cơm mới có dịp hỏi, không thì có lúc nào thấy mặt con.

- Thì cũng tại ba cái... xe hành chớ cái khác đâu nội.

Liếc Thanh, ba Tư hỏi:

- Con cũng đua mô tô với nó sao?

Thanh ngần ngừ:

- Dạ Không phải. Con đua xe đạp.

- Hừ! Xe đạp mà té dữ vậy sao?

Thanh chưa biết nói gì thì Phan đã chặn cậu rồi nhanh nhẩu bịa chuyện:

- Bữa nay xui tận mạng, con hướng dẫn vận động viên ra tập chạy đường trường. Đang chạy ngon trớn, bò dưới ruộng chạy băng qua, anh

em tránh không kịp, thẳng vâu môi, thẳng sừng trán. Riêng con bị chảy máu ở vai vì té đè lên cục đá xanh to tướng. Nội coi, có phải xui không chớ.

Vừa múc từng muống canh vào chén, ba Tư vừa kể cà nói:

- Ờ xui! Xui tới tận bây giờ đó con. Tao già thật nhưng chưa lần đâu. Chuyện bò dưới ruộng lên lộ, tao nghe ba mày kể cách đây hai mươi mấy năm, bây giờ tới mày sao lại.

Phan cười hể hả:

- Ủa! Nội vậy ba con cũng kể với nội nữa hả?

- Hừ! Có chuyện gì nó dám dấu tao. Người ta nói ba con nhút nhát, nhu nhược, vì lúc nào nó cũng vì người khác nhiều quá, nó luôn sợ người ta buồn, người ta khổ vì nó, thật ra ba con là đứa liều mạng. Lần đó con được hai tuổi, nội không biết ba mẹ con giận nhau chuyện gì mà ba con lại tham gia đua xe ăn cá với người ta. Ngày đó xa lộ mới mở chỉ có xe tải lớn và xe du lịch chạy thôi. Nội không biết đua có mấy đứa. Nhưng lần đấy lẽ ra ba con về nhất. Ai dè chỉ cách đích chừng một ngàn mét thì có hai con bò xuất hiện, chúng phóng bạt mạng qua lộ. Ba con cũng đang tăng tốc, người cúi rạp xuống để không cản gió nên lạng lách làm sao kịp. Thế là người và xe tông mạnh vào một cái quán dựng tạm bên đường. May phước cái xe gãy cổ, nhưng... có ba con còn nguyên.

Phan cười toe toét:

- Nội kể hấp dẫn không thua gì tay tường thuật đua xe của Đài Truyền Hình thành phố.

- Nhưng hai đứa có hiểu tại sao nội kể chuyện này không? Đó mới là nguyên nhân để từ đây ba con có một cuộc sống khác trước thôi.

Tim Thanh đập mạnh khi bà Tư một lần nữa lại nhìn cậu chăm chú.

Giọng Phan tự nhiên dè dặt:

- Ý nội muốn nói tới chuyện gì?

Bà Tư hấp háy đôi mắt già nhưng còn tinh anh, rồi kể tiếp chớ không trả lời Phan:

- Ba con không gầy cổ nhưng ngất xỉu và nó được cô chủ quán xinh đẹp tận tình chăm sóc. Chắc chắn đoạn này con không được nghe kể rồi.

Phan gật đầu, anh thoáng thấy Thanh có vẻ sửng sốt, thẳng bé va lệ miếng cơm để lấy lại tự nhiên.

Bà Tư lại nói:

- Sau đó ba con thường tới lui cái quán cóc bên đường ấy lắm. Nó bồn chồn khổ sở thấy mà tội. Dù biết vợ chồng nó không hạnh phúc nhưng nội cũng không thể nào đồng ý khi nghe con trai nói xa nói gần về một người đàn bà khác vợ nó. Ông nội con chết sớm, nội vất vả nuôi ba con nên người, nó rất hiếu thảo và nghe lời mẹ. Do đó sau một thời gian dài thờ thần mất ăn mất ngủ như thất tình, nó bỗng trở lại hoạt bát, nhanh nhẹn và năng nổ như chưa bao giờ biết buồn là gì. Từ một nhân viên làm cho hãng Goebel ở Sài Gòn, ba con đứng ra hùn hạp với người khác làm đại lý đầu tiên cho hãng Honda khi hãng này bắt đầu đặt chân vào Việt Nam. Nội nghĩ ba mẹ con đã êm ấm trở lại, vì lúc đó Cầm được sinh ra... Có lần nội hỏi về cô chủ quán bên đường. Ba con nói cô ta đã có gia đình và ba con từ lâu rồi không buồn vì cô gái ấy nữa, nó thật sự lo công danh sự nghiệp.

Bà Tư bâng khuâng:

- Suốt mấy chục năm, nội vẫn tin là như vậy. Mãi đến khi nó nằm một chỗ, mở mắt nhìn nội, không nói không rằng được một lời, nội mới nhận ra trong đôi mắt ba con có ẩn chứa điều gì đó mà nó khổ sở, nó ân hận khi chưa nói được với nội. Bây giờ ba con chết rồi, nhưng lòng nội vẫn chưa nguôi ngoai. Nội tự trách mình hồi đó sao tin lời ba con, dầu trong lòng nội thừa biết nó không dễ dàng quên người con gái đó như nó nói đâu.

Bà thở dài:

- Suốt cuộc đời nó sống khổ. Giàu có mà chi để không hạnh phúc bên người vợ như mẹ con chớ.

Trầm ngâm một chút, bà thở than:

- Nhiều lúc nội nghĩ, chắc ba con giận nội hồi xưa không đồng ý nó li dị Để cưới cô gái đó. Bởi vậy nó đợi lúc nội vừa trở về nhà này, nó mới chết để khỏi phải nhìn thấy nội lần cuối.

- Sao nội nghĩ kỳ vậy? Ba con đời nào oán hận ai, nói chi người đó là nội.

Bà Tư im lặng. Rồi đột nhiên quay sang Thanh, bà hỏi:

- Con có anh em gì không? Cha mẹ Ở đâu?

- Dạ con có một người chị. Nhà con ở bên Khánh Hội, mẹ con làm nghề giữ trẻ...

- Còn ba con?

Thanh nói nhỏ:

- Ba con chết rồi. Chết mất xác vì xe bị lọt đèo.

Bà Tư bần thần:

- Tội nghiệp chưa! Hai đứa bây giờ đều mồ côi cha sớm quá. Con tên họ là chi vậy?

- Dạ con là Lê Thanh Vi.

- Còn chị con?

- Chị ấy là Lê Thị Vân Vi.

- Ba con họ Lê à?

Thanh ngập ngừng:

- Dạ

Bà Tư ngồi thừ ra với nỗi riêng của mình. Phan đứng dậy trước:

- Tụi con đi nghe nội. Đi coi xe con sửa tới đâu rồi.

- Không ăn tráng miệng sao?

- Dạ thôi! Lần khác con dẫn Thanh tới thăm nội nữa. À! Chiều nay con về trễ, nội đừng chờ cơm.

Bà gật đầu rồi nhìn hai người bước ra. Trái tim già nua của bà chột xúc động. Rõ ràng tụi nó là hai anh em. Thằng Phan định đùa dai với nội hay sao... Bà vẫn còn nhớ như in, khi Lệ có mang thằng Phan. Con trai bà luôn mồm nói rằng nếu sanh con gái sẽ đặt tên Vân Vi, còn con trai sẽ là Thanh Vi. Nhưng vợ nó không chịu. Nên khi sanh Phan, thằng chồng nhu nhược ấy đã nghe lời vợ, để sau đó nó lén lút đặt cho những đứa con không được mang họ mình những cái tên nó thích.

Chiều nay thằng Phan về, dứt khoát bà sẽ hỏi cho ra mọi chuyện, Phan vốn thông minh, ắt hẳn phải hiểu không phải tự nhiên bà nội lại đi kể chuyện tình của ba nó trước mặt người mới gặp lần đầu.

Bỗng dưng bà Tư thấy lòng mình nhẹ tênh. Bà đã hiểu ra những điều muốn nói của đứa con duy nhất. Bà sẽ thực hiện nguyện ước của con bà. Nhất định là như thế!

TÌNH NHƯ SƯƠNG KHÓI

Trần Thị Bảo Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 12:

Vân Vi đưa mắt nhìn quanh quán cà phê sang trọng, ấm cúng này với vẻ thích thú. Cô hơi nhún người trên chiếc ghế nệm màu tím than rồi khen:

- Chỗ này sang thật!

Phan mỉm cười:

- Em chưa đến đây lần nào sao?

Lắc đầu rất tự nhiên, Vi đáp:

- Dĩ nhiên là chưa. Em quê mùa lắm! Có đi ngang, em cũng không dám nhìn vào, đừng nói chi nghĩ tới lúc mình chễm chệ ngồi trên ghế nệm, nhìn người ta đi bên ngoài khung cửa kiếng như vậy.

Phan tròng mếu hỏi:

- Em uống gì?

Chống tay dưới cằm, Vi nói nhỏ:

- Ở đây có món gì anh cho là hạng nhất thì gọi món đó cho em. Được không?

- Dĩ nhiên là được. Hôm nay mừng em có việc làm mới kia mà.

Gọi người phục vụ lại, Phan bảo:

- Cho một sữa đậu, một bánh flan, một cà phê đen.

Nghiêng người về phía Vi, anh nói khẽ:

- Người ta đồn cà phe ở đây có ma túy. Uống sẽ ghiền đó.

Trợn mắt lên, Vi hỏi:

- Sao anh còn uống. Có ghiền không vậy?

- Có chứ! Anh và thằng Huy ghiền... cô ngồi quỳ chết được. Cô ta đẹp nảo nùng.

Nghe nhắc tới Huy, Vi mất bình tĩnh, cô chớp lia chớp lia. hàng mi làm Phan phải hỏi:

- Sao? Bụi vào mắt rồi à! Chớp lẹ đi, còn nhìn đời nữa chứ!

Vi làm lơ trước lời Phan trêu. Cô xoay xoay cái bình nhỏ xíu cầm một bông cúc trắng có vài cánh héo. Vi rất muốn hỏi anh xem chuyện Cầm và Huy có thật không, nhưng cô ngại miệng quá.

Cuối cùng Phan lên tiếng trước:

- Anh hỏi thật. Em và Huy có gì không?

Vi chớp mi:

- Anh đưa em vào đây để mừng hay để tra hỏi vậy?

- Cả hai mục đích. Nhưng dĩ nhiên mừng nhiều hơn. Anh mừng vì em có chỗ làm đúng với chuyên môn em đang học, và mừng em không phải làm chung với Cầm và làm thơ ký riêng cho Huy.

Vi khỗ sở:

- Tại sao vậy? Làm với anh Huy có gì xấu?

Phan nghiêm giọng:

- Điều đó em rõ hơn anh mà. Nói thật, hai đứa đều là em. Anh không muốn ở thế khó xử. Thêm nữa Cầm rất yêu Huy, nó chờ đợi bao năm rồi, tự nhiên em xuất hiện và Huy không hề dấu ai tình cảm của hẳn. Chính vì vậy em mới bị nghỉ việc, vì mẹ Huy rất thương Cầm...

Vi vội xoa tay:

- Em biết rồi. Anh đừng nhắc lại nữa. Mẹ anh Huy khéo nói lắm. Và em thấy mình quả là đại dột.

Ngước nhìn Phan, cô mím môi hỏi:

- Vậy chuyện chị Cầm và anh Huy sẽ cưới nhau là thật?

- Anh chưa nghe chính miệng Huy nói vì nó còn ở Hà Nội. Nhưng mẹ anh và Cầm thì anh có nghe đó, nghe nhiều là khác. Huy đã hứa hẹn gì với em vậy?

Vi nhè nhẹ lắc đầu. Chiếc muống nhỏ xíu trên tay bỗng nặng trĩu. Cô đẩy đĩa bánh plan ra giữa bàn, miệng khô khốc.

Huy có hứa hẹn gì với cô đâu ngoài những lời yêu nồng cháy, những môi hôn cuồng nhiệt. Mới... yêu nhau hơn nửa tháng thôi. Mọi chuyện đã đổi thay rồi...

Phan bỗng nói:

- Tính Huy đam mê nhưng chóng quên lắm. Trong tình yêu nó chỉ thích đùa chớ chẳng thật lòng với ai đâu, nên nó không hứa hẹn gì là đúng.

Vi khố sở:

- Nhiều người nói với em về anh ấy như vậy lắm rồi. Em muốn nghe những gì khác kìa.

- Rất tiếc! Anh không thể nói khác mọi người được. Vì Huy là như thế!

Vi bật cười mai mỉa:

- Anh nở để chị Cầm làm vợ người xấu như Huy à!

Giọng Phan vẫn thản nhiên:

- Làm vợ là chuyện khác, làm người tình là chuyện khác nữa. Cầm có đủ tiêu chuẩn để Huy và mẹ nó chọn. Nhưng em thì không có đâu Vi. Em rất thông minh và nhạy cảm, em phải hiểu thế chông chênh em đang đứng chứ. Nói tóm lại, em đừng nên tin lời Huy. Anh thành thật khuyên em như vậy, đừng lao vào một mối tình vô vọng. Vì Huy rồi sẽ có vợ, và người vợ ấy không thể nào là em.

Vi lắc đầu:

- Em không tin! Em không tin. Trừ phi chính anh ấy nói là anh ấy lừa dối em.

Nước mắt Vi lăn dài trên má. Phan tức cành hông khi nhớ lại giọng Cầm tút tút kể với bà nội chuyện... trăm năm của nó. Dĩ nhiên anh không tức em gái mình mà tức Huy. Huy coi lời cảnh cáo của anh không có gờ ram nào, để bây giờ Phan phải ngồi chịu trận với nước mắt của Vi. Con bé mù quáng vì tay lỗi đời như Huy, Phan thở dài. Có nện Huy một trận thì Vi cũng khổ vì thằng khốn ấy rồi.

Anh lấy khăn tay đưa Vi rồi nhẹ nhàng nắm bàn tay để trên bàn của cô như an ủi:

- Nín đi Vi. Đừng có khóc, người ta cười đó. Anh cứ tưởng em lì lắm chứ.

Anh vừa dứt lời thì đã nghe tiếng gọi đầy kinh ngạc:

- Anh Phan!

Chưa kịp rút tay lại Phan đã thấy gương mặt tái xanh, tái mét của Hoàng Hoa. Cô đứng chết trân nhìn hai người và lắp bắp:

- Thì ra là mày hả Vân Vi! Thật bất ngờ.

Vi cũng chưa tỉnh khỏi cơn đau của mình, cô ngơ ngơ nhìn Hoa rồi bảo:

- Ngồi đây với tao đi Hoa. Gặp mày tao mừng quá.

Hoa gằn giọng:

- Mừng à! Thật không đó.

Nhìn trừng trừng vào cái áo sơ mi bằng "tôn" màu đen có hoa văn lập thể rất đẹp Vi đang mặc, Hoa uất ức:

- Thì ra anh nhờ tôi đi chọn áo để mua cho Vi. Hừ! Thế thái nhân tình là thế đó. Lấy oán trả ân là thế đó.

Phan đứng dậy kéo ghế cho cô:

- Ngồi xuống cái đã. Làm gì Hoa giận dữ vậy?

Đá cái ghế cái rằm, Hoa nói như hét:

- Vi là nguyên nhân khiến anh điện thoại khất cái hẹn chiều nay với em phải không?

- Đúng vậy! Tụi anh có việc riêng.

- Việc riêng đó quan trọng hơn em sao? Vân Vi mày tặc tặc. Tao không bao giờ ngờ mày phản bạn.

Bây giờ Vi mới hiểu ra rằng Hoa đang lồng lộn vì ghen, cô ngờ ngàng kêu lên:

- Mày nghi bậy rồi!

Rồi cô dài giọng giải thích:

- Chiều nay tao mời anh Phan, để cảm ơn anh đã tìm cho tao việc làm mới.

Mắt Hoa như có lửa, cô nghiêng răng:

- Mà chê xí nghiệp của anh tao à! Tốt thôi. Bây giờ mà ngon lành rồi cần chi tụi tao nữa. Thật là tồi bại.

Phan ngọt ngào nhưng cương quyết:

- Xin lỗi! Em nóng quá rồi Hoa à! Bây giờ em về trước đi. Chiều nay anh và Vi có chuyện riêng phải nói.

Hoa chờ người ra ngó anh không chớp, Vi vội đứng dậy nắm tay bạn. Cô hốt hoảng:

- Sao anh lại nói vậy. Để em về thì đúng hơn. Đúng là em không biết điều với bạn bè...

Phan nhún vai ngó lơ ra cửa. Thái độ của anh làm Hoa chịu không nổi. Cô hất mạnh tay Vi rồi vừa ôm mặt khóc vừa chạy đi. Vi định chạy theo thì Phan đã cản lại.

Anh mệt mõi nói:

- Kệ cô ta! Chuyện anh em mình vẫn còn dài mà.

Vi bất mãn:

- Dù sao anh cũng không nên đối xử với Hoa như vậy. Nó khóc vì anh đó thấy chưa?

Phan nhẹ nhàng:

- Đây là bài học vỡ lòng cho những cô gái chỉ biết nghĩ tới mình, coi mình là trên hết như Hoa. Trong tình yêu, nếu đặt mình cao hơn đối

tượng thì hãy coi chừng.

Vi bắn khoãn:

- Anh có yêu Hoa không?

Phan se sẽ lắc đầu. Vi trợn mắt:

- Không yêu mà đưa con nhỏ đi Đà Lạt chơi cả tuần. Anh... anh làm như thế chi vậy?

- Khổ quá Vi ơi! Tại sao em nghĩ đi chơi với ai là yêu người đó? Anh bè bạn nhiều lắm. Lần rồi Hoa đi Đà Lạt là theo lời mời của thằng Huy và mẹ nó. Anh có can hệ gì.

- Biết Hoa thích mình, đáng lẽ anh nên tránh cho nó sự hiểu lầm.

Phan nói băng quơ:

- Đàn ông thì thích tán tỉnh, phụ nữ lại thích nghe. Bởi vậy đời mới có nhiều cô gái nhẹ dạ phải khổ vì cả tin.

Vi hỏi nhỏ:

- Anh không ám chỉ em đó chứ!

- Anh chỉ muốn cho em một kinh nghiệm. Đừng tin đàn ông, nhất là đàn ông có địa vị như Huy.

Vi phản đối:

- Nhưng Huy đối với em không giống anh đối với Hoa.

- Khác ở chỗ nó nói yêu em chứ gì? Vi ạ! Anh là đàn ông, anh hiểu bọn đàn ông quá. Yêu và cưới làm vợ là hai vấn đề khác nhau như ngày và đêm. Đâu phải yêu người ta là có thể cưới cô ta làm vợ được. Huy bây giờ không bông bột, nông nổi như ngày xưa, hẳn có thể yêu em, nhưng vẫn cưới Cầm, nếu mẹ hẳn muốn vậy. Bác ấy đã cho em nghỉ việc, điều

đó không làm em suy nghĩ sao? Lẽ nào em đồng ý chấp nhận làm tình nhân suốt đời?

Vi tái mặt. Lời nói của Phan đánh động tới nỗi đau, nỗi nhục lâu nay của cô. Mẹ cô suốt đời không dám vỗ ngực xưng mình là vợ của ông Minh Tiến, bà luôn sống phập phồng lo sợ và đầy mặc cảm. Dứt khoát, cô không thể nào đi theo con đường bà đã từng đi, dẫu cô yêu Huy đến mức chết được.

Cô thần thờ bảo:

- Cám ơn anh đã nhắc nhở đến thân phận của em. Ba cho em sự sống, nhưng ba không cho em được những thứ như ba đã cho anh và Cầm. Bây giờ em mới biết thân thế, gia đình của một người quan trọng vô cùng. Em yêu, nhưng em vẫn dấu người mình yêu gia cảnh, vậy rõ ràng chuyện tình của em sẽ không có đoạn kết. Tốt hơn hết là quên đi! Quên đi!

Vi run run nhấp môi vào ống hút ly sữa đậu mát lạnh làm cô tỉnh lại. Nhìn ra ngoài, con phố đã vào chiều. Vi nói:

- Em đi học là vừa rồi. Cám ơn anh đã lo cho em nhiều thứ quá. Từ quần áo đến việc làm, tập vở và cả buổi chiều đây... ăn tượng này.

Phan tỏ vẻ tiếc rẻ:

- Còn một thứ anh không lo được, đã vậy còn tán ra, anh thật chưa đáng làm anh.

Vi ngượng ngập:

- Đừng nhắc nữa mà!

- Vân Vi! Anh mong em đừng oán hận Thúy Cầm. Nếu là người xa lạ không ruột rà với em, Cầm vẫn phải làm thế vì nó yêu và nó có nhiều lợi thế hơn em. Hứa với anh đi!

Vi đứng dậy, giọng cô bất bình:

- Em không hứa điều ấy được. Anh ác lắm khi muốn em hứa như vậy. Em là người có trái tim ích kỷ nhất thế giới này, anh chưa biết sao? Anh làm em thấy những gì anh lo cho em mang ý nghĩa, mục đích khác cả rồi. Tiếc thật!

Xóc cái giỏ xách trên vai, Vi lầm lũi bước ra. Gió chiều thốc vào mặt cô lạnh buốt. Vi đi như chạy trên con phố đông người và nghe tim nhói đau khi bất chợt nghĩ rằng từ giờ trở đi cô sẽ không có Huy kề bên nữa.

Hồn cô bỗng nổi trôi theo lời ca thật buồn vang lên từ quán cà phê nào đấy.

"Mùa đông ời mùa đông.

Tóc ta bay ngược gió.

Rồi cứ nổi nhớ điên.

Đến một người nào đó.

Vi cũng đang điên vì nhớ, nhưng khổ nỗi cô không dám nhớ đến người nào hết.

Huy thở hắt ra nhẹ nhõm vì đã vượt qua vòng vây chào đón, rôm rả của nhân viên và công nhân trong xí nghiệp khi họ thấy anh bước vào tới sân.

Không thấy bóng Vi đâu cả, Huy chợt mỉm cười khi tưởng tượng lúc mình mở cửa phòng và nhìn thấy cô ngồi ngoan sau bàn làm việc. Nhất định anh sẽ đặt lên đôi môi mềm, hay cong lên giống môi con nít kia một nụ hôn dài nhưng nhớ.

Quả thật là Huy nhớ quá! Suốt tuần lễ ở Hà Nội anh nóng ruột kỳ cục. Huy điện thoại về xí nghiệp mấy lần, lần nào cũng gặp Cầm. Anh đòi nói chuyện với Vi thì Cầm cho biết cô bé không có ở đó. Dù biết Cầm nói dối, anh cũng phải ngậm bồ hòn làm ngọt để hỏi qua quýt

công việc của xí nghiệp rồi cúp máy trong chán nản. Đưa tay đẩy cửa, Huy lại cười khi nghĩ:

- Để xem em có ở đó không nhé!

Phòng vắng tanh. Huy lên tiếng vì nghĩ Vi chơi trò trốn tìm với mình:

- Núp đâu vậy nhỏ? Anh mà tìm ra thì chết đấy.

Tiếng Huy rơi xuống sự im lặng nặng nề của căn phòng quen thuộc làm anh sốt ruột, Huy chợt nhận ra cái bàn làm việc của Vi không còn nữa. Thấy vali xuống đất anh đi như chạy qua phòng hành chánh.

Hạnh Ngô và vài nhân viên khác đang ngồi tán dóc về chuyện gì đó bỗng im phăng phắt khi thấy Huy hăm hăm bước vào.

Anh đảo mắt một vòng và hỏi trở đi:

- Cầm đâu?

Ngô mau mắn:

- Dạ... chị Cầm vừa đưa bác Hằng đi chợ.

- Thế còn... Vi?

- Vi nghỉ rồi!

Huy trân trối nhìn hai, ba cái mồm vừa đồng loạt nói một lúc, rồi hấp tấp hỏi lại:

- Nghỉ là thế nào?

Ngô giải thích ngắn gọn:

- Dạ... nghĩa là Vi bỏ, không làm ở đây nữa.

- Tại sao vậy?

- Hình như Vi tìm được chỗ làm khác ngon hơn ở đây.

Giọng Lý chêm vào:

- Đúng là như vậy rồi chứ hình như gì nữa. Mới hôm kia, em thấy Vi đứng trước siêu thị ở quận 5. Vi cho biết cô ấy làm trong bộ phận quản lý của siêu thị mới khai trương mấy ngày nay. Nói chuyện được vài ba câu, thì Vi đi ngay vì có bạn trai rước.

Thấy Huy có vẻ chú ý lời mình nói. Cô thơ ký đánh máy liền lên giọng đồng đánh:

- Mà giám đốc biết bạn trai của Vi là ai không?

Mặt Huy sa sầm xuống anh ậm ự:

- Ai, làm sao tôi biết được.

Lý có vẻ thích thú trước thái độ của Huy. Nghiêng nghiêng đầu đầy tự phụ, cô ta nói nhỏ lại:

- không ai xa lạ, là ông Phan bạn của giám đốc, anh của Cầm. Hồi sáng em nói cho chị Cầm nghe, chỉ còn không tin nữa chứ.

Rồi làm như chẳng thấy gương mặt bàng hoàng của Huy, cô ta chắc lưỡi khen:

- Thế mới biết Vi tài ba lỗi lạc hơn chị em chúng ta nhiều. Thời gian làm ở đây là lúc nó ở ẩn để tu luyện cho nội lực thâm hậu. Bây giờ nó tái xuất giang hồ rồi đó. Bá chấy thật!

Ngộ hất tay ra dấu, Lý mới chịu im và len lén ngó Huy đang đứng đùng bước trở ra. Anh gọi điện cho Hoa rồi bực mình hơn khi biết cô không có ở nhà.

Chuyện gì vậy? Huy ngã người ra salon mệt rã rời. Tự ái của đàn ông bỗng dựng trở dậy bưng bưng trong lòng anh. Huy nằm giữa căn phòng

im ắng và nghe tiếng rừ rừ, rồi tiếng cười khúch khích của các cô nhân viên lăm mồm bên ngoài và bực bội. Anh có cảm giác họ đang nói mình, một giám đốc đa tình bị bạn bè chơi xỏ mà không hay biết gì.

Huy thừ ra trong ấ ức, trong bực bội với hàng trăm câu hỏi. Mãi đến lúc có bàn tay ai mềm mại đặt lên trán, anh mới mở mắt ra rồi thất vọng.

Không phải Vi mà là Cầm. Cô mỉm cười:

- Tưởng anh mai mới về nên em không đi đón. Về sớm sao không chịu điện thoại? Anh định tạo bất ngờ cho em chắc?

Huy chua chát:

- Ai bất ngờ? Chỉ có anh mới bị bất ngờ thôi.

Xoay mặt Cầm lại, Huy hỏi ngay:

- Tại sao em dấu anh mối quan hệ của Phan và Vi?

Cầm lo lắng:

- Em có dấu gì đâu? Anh muốn nói mối quan hệ nào?

- Đừng giả vờ nữa. Anh hiểu rồi! Em ghét cay ghét đắng Vi vì cô ấy hớp hồn Phan và làm điêu đứng cả anh phải không? Trước đây em cố tình chia rẽ Vi và Phan, sau đó thấy anh quan tâm đến cô ta, em lại tìm cơ hội cho PHan tới lui chăm sóc Vi để cô bé đừng nghĩ tới anh chớ gì?

Mắt Cầm chớp nhanh Cô không ngờ Huy đang khổ sở vì ghen với Phan. Có lẽ con Lý lăm mồm đã be be những điều nó thấy rồi. Dù những gì Huy nghĩ sai tới hàng trăm cây số, Cầm vẫn mừng trong bụng.

Cô lấp lửng đáp:

- Vi là đứa chả ra gì. Mẹ em ghét nó lắm, vì chị em nó đeo theo lợi dụng anh Phan.

- Anh không nghĩ Vi tệ như vậy.

Cầm có vẻ dỗi:

- Vậy anh hỏi em về nó làm gì? Tốt nhất đi mà hỏi anh Phan ấy. Vắng anh cả tuần, em tưởng gặp lại sẽ vui lắm. Ai ngờ anh không thèm hỏi tới mẹ, tới em lấy một câu... Hồn vía anh bay theo con nhỏ đó mất rồi. Ý là nó tự động bỏ nơi này sang nơi khác làm việc ấy nhé, nếu nó bị đuổi chắc nãy giờ anh khóc ròng.

Huy nhăn mặt khó chịu:

- Thôi đi Cầm! Em có tài làm người khác đang bực phải bực hơn nữa.

Rồi như chịu không nổi, anh lại hỏi:

- Phan và Vi quen nhau lâu chưa?

- Em không biết!

- Nhưng em biết họ... y.. ê.. u... nhau chớ?

Cầm ngắt ngứ:

- Điều này nói ra chả có lợi gì cho em hết. Anh Phan ghét ai tò mò chuyện riêng của anh lắm. Anh cũng như anh, quen qua đường biết bao nhiêu con gái. Anh yêu ai, em đoán không ra rồi. Riêng đối với Vi, anh rất nghiêm túc, anh không đùa đâu.

Huy ngó mặt ra khi nghĩ tới lòng mình:

- Nghĩa là yêu thật rồi!

Cầm cười như mếu. Cô cười vì chưa khi nào cô thấy chứng tỏ Huy si Vi vô cùng. Cô phải lao theo mũi tên cô bắn đi dù không biết mũi tên ấy có trúng đích hay không. Nếu như Huy biết những gì mẹ anh và cô đã làm, chắc chắn anh sẽ không tha thứ cho cô.

Liếc gương mặt hoang mang của Huy, Cầm bình tâm lại. Cô tung một đòn hỏa mù nữa:

- Yêu thật hay không, em chả biết. Nhưng chiều nào họ cũng đón đưa nhau cả. Mẹ em bực anh Phan lắm, anh thừa biết, nên dạo này đâu thèm ghé nhà... Nghĩ cũng lạ! hai người thân với nhau bao nhiêu năm mà lại không hiểu nhau gì hết. Thế mới biết khi đã yêu thật sự, người ta dấu kỹ tình yêu đến cỡ nào. Nhưng càng dấu họ càng để lộ sự khờ khạo ra mới khổ chứ!

Lời Cầm nói đúng là chạm đến Huy. Anh nổi khùng lên:

- Vừa đi về, mệt quá. Anh muốn ngủ.

Cầm chì chiết:

- Nếu em là Vi, có lẽ anh không ngủ đâu nhỉ?

Huy cười khẩy. Sao Cầm có thể nói được những lời như thế. Cô không hiểu là anh đang chán ngán cô đến tận cùng hay sao. Mặc Cầm ngồi nấn ná trên salon. Huy nhắm mắt như ngủ, và anh cũng vái trời sao cho mình ngủ được để khỏi phải nghĩ những điều anh nghĩ mãi vẫn chưa ra... tại sao... Tại sao những cô gái có bề ngoài ngây thơ, trong trắng anh đã yêu bằng tất cả chân tình đều lừa dối anh?

Ngày xưa Chi đã ăn ở với anh khác nào vợ chồng, cô ràng buộc anh bằng cách nói có con. Thế rồi kết cuộc cô dứt tình ra đi sau khi ôm trọn phần vốn liếng cuối cùng anh có.

Bây giờ lẽ nào đến Vi? Cô không chịu nói yêu anh vì cô đã nói lời đó với Phan rồi sao? Nghĩ rằng Vi cũng nũng nịu, ngu ngơ... "không biết hôn là gì với Phan, cũng như cô từng đóng kịch với mình, Huy vừa đau vừa tức.

Cầm mĩa mai anh phải thôi. Vì sau mỗi tình đầu với đầy đủ các vị: cay đắng, mặn nồng, chát chua, ngọt nhạt và tiếp theo là hàng loạt các

mối tình bá vợ cho vui. Anh vẫn nguyên vẹn là anh, một gã khờ dại gái nhưng cứ tưởng mình là tay lão luyện, già đời trong tình trường.

Rồi với Phan. Lâu nay Huy những tưởng mình có được người bạn thân thiết, ai ngờ thằng bạn ấy là thằng đểu, nó qua mặt anh...

Huy chột thờ dài. Trách Phan là sai. Phan đã từng cảnh cáo anh không được đụng tới Vi kia mà! Từ trước đến giờ Huy quen ai, Phan cũng mặc kệ. Lần này vừa thấy anh để ý đến Vi thôi, Phan đã hăm he.

Tại sao anh không thông minh hơn nữa để hiểu bạn mình thêm một chút thôi?

Tại sao anh không nghĩ lần đầu anh hôn, Vi cự tuyệt, Vi khóc lóc đến mức đòi cắn lưỡi là vì Phan?

Hình như Huy có nghĩ ấy chứ, nhưng anh đã mau chóng loại suy nghĩ đó ra khi khối óc không thích nghĩ như vậy của mình vì Vi đã trở lại làm cho anh, vì Vi đã chấp nhận lời yêu của anh rồi kia mà!

Nhưng tất cả chỉ là giả dối. Vi giả dối cho vừa lòng giám đốc, hay vì cô cũng thích hai gã đàn ông là bạn thân của nhau nhưng chả biết gì về nhau. Bây giờ cuộc chơi tàn rồi. Phan có biết gì chưa? Nếu Phan biết Huy từng đeo đuổi người yêu mình ắc hẳn ghét và khinh anh lắm. Vì có bao giờ Phan tin anh yêu thật ai, hẳn sẽ không tha thứ khi nghĩ anh cố tình gheo Vi - Cô gái hẳn đã thương thật, Phan lo cho Vi rất nhiều chứ không lơ là như những người khác.

Huy nhíu mày... Sao anh vô tâm đến mức không nhận ra Phan phải yêu dữ lắm, nên mới bỏ một số tiền khá lớn đền Bảy Mập. Khi Phan yêu cầu lão ta hủy cuộc đua có em Vi tham gia. Rồi sau đó, chính Phan đã mua chiếc xe cuộc hiệu Luck hơn hai ngàn đô để... dụ Thanh.

Chiếc xe có sườn bằng Carbon nhẹ đến mức người ta nâng nó lên được bằng một ngón tay nhưng rất nặng tiền này để đưa Thanh về đội tuyển của Huy.

Lúc nghe người huấn luyện viên kể về thành tích của "Mạnh thư Ông quân Phan". Huy rất ngạc nhiên, anh hỏi Phan và chàng ta đã tủm tủm trả lời:

- Đầu tư cho nhân tài không bao giờ lỗ cả.

Phải nói là Phan đầu tư cho... nhân tình thì đúng hơn. Huy cảm thấy hụt hẫng khi nhận ra mình đã quá chủ quan. Anh những tưởng với chức vụ giám đốc, cùng xưởng xe đạp nổi tiếng chất lượng của anh là đủ sức làm xiêu lòng tất cả các cô gái trên đời này. Nghĩ lại, anh vẫn không bằng một góc sự giàu có của Phan kia mà. Các công ty trách nhiệm hữu hạn của gia đình Phan, với số vốn tối thiểu vẫn ghi lên bảng hiệu, hoặc trong các quảng cáo luôn là con số Huy hằng ao ước. Như vậy việc Vi nghỉ làm ở xí nghiệp của anh để qua làm chỗ khác có gì khó hiểu. Cô ta muốn trở lại với Phan và muốn lánh né anh đó thôi!

Thật trớ trêu! hai cô gái anh yêu bằng cả chân tình đều phụ lòng anh vì những gã đàn ông họ yêu không kém anh yêu họ.

Huy cho xe tấp vào lề đường, gát một chân lên vỉa hè, anh hướng đôi mắt ngóng trông vào cổng Trung tâm tin học Vi đang học.

Còn những mười phút nữa mới tới giờ về. Anh đến hơi sớm. Nếu đây là một buổi hẹn hò thì rõ ràng Huy là người nôn nóng. Hôm nay anh không hẹn, Vi cũng không chờ, sao lòng Huy còn hơn có lửa cháy. Ngồi ăn cơm với mẹ và hồn anh trôi dạt nơi đâu. Huy cứ ừ hử cho qua chuyện, đến khi bà nhắc tới Cầm thì Huy chịu không nổi nữa. Anh đứng dậy bảo rằng: có hẹn. Mặc cho bà Hằng giận dỗi trách anh không lo gì cho mẹ, Huy vội vàng lên xe phóng một nước.

Gió và tốc độ làm hồn anh nhẹ được một chút... Mẹ anh quả là chẳng hiểu gì hết lúc anh đang rối vì tình, bà lại rủ rỉ chuyện cưới Cầm. Rõ là khổ!

Huy rút một miếng thuốc gắp lên môi rồi loay hoay tìm hộp quẹt và không thấy. Có lẽ anh bỏ quên trên bàn ăn rồi!

Vừa đưa tay lên định lấy điều thuốc xuống, Huy đã nghe giọng nói của Phan:

- Có lửa đây!

Anh chưa kịp phản ứng gì Phan đã bật quẹt, Huy lúng túng cầm thuốc. Anh thấy nóng mặt khi nghĩ PHan cũng tới đây chờ Vi như anh.

Đưa hộp thuốc cho Phan. Huy cố lấy giọng bình thản:

- Mà ở đâu chui ra đây?

- Trong quán cà phê chờ đâu bây giờ. Sao về sớm thế? Tao nghe nói chúa nhật mà mới về mà.

- Xong việc, ở lại ngoài ấy làm gì chứ?

Phan làm thinh chằm thuốc. Ánh lửa lóe lên và tắt ngay không kịp cho Huy nhìn rõ Phan hơn, nhưng anh vẫn nhận ra Phan có vẻ gì rất tự mãn lẫn thích thú khi thấy anh đứng chờ dưới gốc me này.

Trả gói thuốc lại cho Huy, Phan tủm tỉm:

- Chờ Vân Vi hả?

- Ờ! Còn mà làm gì ở đây?

Phan lơ lửng:

- Tao cũng đợi Vi. Tụi tao có hẹn trước.

Huy cười nhạt:

- Mà nghĩ sao nếu tao muốn nói chuyện với Vi tối nay?

- Chẳng nghĩ sao hết. Nếu Vi muốn, thì cả hai cứ tự nhiên. Tao vẫn còn dịp gặp Vi nữa mà. Bây giờ tới quán ngồi với tao. Vi sẽ vào đó sau khi tan học.

Huy muốn đắm vào bộ mặt tự tin của Phan quá. Bao giờ với đàn bà con gái, Phan cũng chứng tỏ mình là tay bản lĩnh thật sự, chứ không như Huy, bên ngoài rất mực đào hoa, nhưng trong lòng vẫn nặng mặc cảm bị người yêu lừa dối. Phan là bạn Huy, hẳn thừa biết cái tịch của anh. Quả là không gì khó chịu hơn tầy của mình đã bị kẻ địch nắm. Huy bước theo Phan vào quán với tâm trạng ghen tuông bực bội chưa từng có.

Anh liên tục kéo những hơi thuốc dài với cảm giác điếu thuốc có ngán đi, nhưng thời gian như dừng lại chứ không trôi chút nào.

Giọng Phan gay gắt vang lên:

- Bạn bè lâu năm nên tao thành thật khuyên mày không nên làm phiền Vi nữa. Cô bé đã tìm được chỗ làm mới hợp với khả năng...

Huy lạnh lùng ngắt ngang lời Phan:

- Chuyện của tao và Vi mày không nên xen vào mới đúng, vì mày không có quyền gì hết.

- Sao lại không có quyền? Mày chẳng biết gì về tao và Vi đâu. Tao có quyền cấm mày động tới Vi cũng như làm khổ Cầm. Mày mà còn lén phét với Vi thì tụi mình không là bạn bè anh em gì nữa hết. Hừ! Tao không có thứ bạn chơi trò bắt cá hai tay.

Nắm bàn tay lại, Huy cố nén giận:

- Tao không chơi trò này bao giờ. Mày biết yêu, tao cũng vậy. Tao làm khổ Vi hồi nào? Trừ phi cô bé nói ra điều đó, tao mới tin.

- Vậy cứ im lặng ngồi chờ Vi. Tao không thích nói dùm Vi đâu.

Dứt lời Phan ngã người ra ghế mây, chân nhịp nhịp theo bài nhạc không lời êm êm. Thái độ của Phan khiến Huy vừa giận vừa tự ái. Anh không phải đợi lâu hơn nữa vì Vi đã vào tới. Cô ngơ ngác tìm, và e dè bước tới khi Phan đưa cao một cánh tay lên gọi. Mặt Vi tái hẳn đi khi

thấy Huy ngồi nhìn mình bằng đôi mắt rùng rục. Đôi mắt ấy khiến cô nhớ tới những ngọn pháo bông đêm Noel...

Rùng mình như gặp phải cơn gió lạnh, cô ngồi co lại trong ghế. Dáng ngồi này làm tim Huy nhói lên một nhịp. Vì nó quen thuộc quá... dáng ngồi ấy là của riêng anh mà.

Vi khó khăn mở lời trước:

- Anh về lúc nào vậy?

- Lúc 11 giờ sáng nay.

Phan chen vào:

- Và bây giờ Huy muốn nói chuyện với em. Vậy để anh về. Ngày mai sẽ gặp tại đây.

Vi bỗng cuống lên làm Huy bưng cơn ghen:

- Ở lại đây với em, anh Phan.

- Anh không muốn ở lại. Nhưng nếu em sợ đạp xe về khuya một mình, anh sẽ chờ để... hộ tống.

Vi gật đầu:

- Vậy anh chờ em nhe!

Đứng dậy cho hai tay vào túi quần, Phan bảo:

- Cứ tự nhiên! Anh chờ ngoài bàn ngay cửa.

Huy hơi chồm người về phía Vi:

- Sao lại như vậy hả Vi? Anh không hiểu gì hết.

Vi vẽ vẽ lên bàn những vòng tròn vô nghĩa. Cô cay đắng:

- Lẽ nào anh không hiểu?

Rồi cô đan hai tay vào nhau giọng nghẹn lại:

- Anh còn tìm em chi nữa, bây giờ em không còn là nhân viên của anh. Chúng ta đừng gặp nhau thì hay hơn.

Huy nóng nảy:

- Thì ra lâu nay em gần gũi... thân thiết chiều ý anh vì anh là giám đốc?

Vi ngược lên nhìn mặt Huy hằm hằm thật dễ sợ, cô có cảm tưởng anh sắp nổi trận lôi đình với mình và cô cũng sắp riu riu vâng lời, nếu anh ra một lệnh nào đó. Hiện tại Huy không là giám đốc của Vi, nhưng trái tim cô anh nắm trong tay, anh đã đùa cợt làm tổn thương nó, bây giờ anh còn hỏi cô câu đau lòng này nữa sao? Có phải anh định biến tình cảm thiêng liêng Vi dành cho anh thành trò đối chác tầm thường để rồi anh sẽ phũ phàng nói rằng: "Chuyện của mình đã hết. Nếu đúng vậy thì chính anh nhờ mẹ ruột vào cho cô thôi việc chớ còn ai khác. Lẽ nào anh nỡ ném đá dẫu tay hả Huy?

Tự dưng Vi phần nộ dữ dội khi nghĩ mình đã bị Huy lừa dối. Thực chất anh chỉ là kẻ thích chinh phục cho bằng được rồi thôi. Anh Phan từng nói: "Đàn ông thích tán tỉnh, còn phụ nữ lại thích nghe ". Huy đã tán tỉnh được con bé cứ cho mình: "Không dễ bị đàn ông khuất phục" một cách nhanh chóng, đến khi bị mẹ phản đối, Huy đã bỏ mặc cho mẹ và... vợ sắp cưới làm gì cô thì làm. Bây giờ anh lại theo Phan tới đây và trách móc cô trước. Thì ra họ một phe với nhau, kẻ tung người hứng, cô như quả bóng cho họ đùa mà thôi. Dầu sao đi chăng nữa Phan cũng phải lo cho Cẩm hơn cô chớ! Cô vì mang ơn Phan nên không nghĩ tới điều này, trò đời quả thật dễ sợ!

Giọng Huy giục giả làm Vi giật mình:

- Sao không trả lời anh hả Vi?

Cô mệt mỏi và chán nản:

- Anh đã biết mọi việc, còn bắt em trả lời làm gì? Em biết phải trả lời thế nào cho vừa lòng anh và anh Phan đây? Em chỉ thành thật nói rằng: với em, những ngày được gần bên anh là những ngày vui sướng hạnh phúc nhất. Tiếc rằng nó qua quá nhanh vì em không lượng được sức mình. Em đã ham hồ đón nhận cái không dành cho em.

Ngưng lại để bớt xúc động, Vi nói tiếp:

- Giờ thì xin anh để em yên. Em sợ những trò đùa ấy quá rồi. Em chỉ có một trái tim thôi. Em không muốn ai dày vò nó nữa cả.

Huy lạnh lùng đáp lại:

- Nếu em đã nói em chỉ có một trái tim anh không bắt em chia nó ra làm đôi đâu. Tình yêu có nghĩa lý gì khi chỉ còn một nửa. Với anh tình yêu phải nguyên vẹn phải trong trắng và thủy chung. Anh không thể chấp nhận tình yêu một nửa, với anh tình yêu phải tuyệt đối. Có lẽ vì vậy anh luôn thất bại khi yêu. Anh đòi hỏi cao quá, và em cũng chẳng yêu anh như anh tưởng. Thôi thì anh để em yên với trái tim thích chọn lựa của em.

Vi bấu tay vào thành ghế mây. Cô cười chua chát vì nghĩ đúng là Huy sẽ nói như vậy, cô đã mở đường cho anh đi và anh đã quay lại trách ngược cô không yêu anh thật lòng. Huy lộ rõ con người thật ra rồi còn gì nữa đâu sao cô khốn khổ đến thế.

Cô đã cố tưởng tượng rằng nếu đến tìm cô, anh sẽ ôm cô vào lòng cho thỏa nhớ mong rồi rồi rút hỏi vì sao cô nghĩ việc. Anh sẽ giận dữ khi cô lắc đầu từ chối làm lại cho anh, anh sẽ nổi nóng khi biết Cầm và mẹ anh đã đuổi cô. Rồi anh sẽ hôn cô và năn nỉ cô bỏ qua mọi chuyện đó. Anh sẽ bất chấp mẹ mình vì quá yêu cô để nói rằng chúng ta sẽ cưới nhau.

Nhưng những thứ tưởng tượng ấy chỉ có trong phim thôi. Còn tất cả những gì xảy đến với cô đều khác xa. Có thể đây cũng là một đoạn phim, nhưng đoạn phim này do Huy đạo diễn. Anh biết tất cả, nên hỏi làm gì nữa những trò anh bày ra. Đêm nay anh... xuất hiện để kết thúc ngắn gọn một mối tình lừng chừng của đời anh. Huy đúng là một đạo diễn kiêm diễn viên già tay, sao cô không đủ can đảm lột mặt nạ anh ra nhỉ? Và sao cô lại ngồi yên nghe anh nói lời như xát ốt vào vết thương thế này.

Huy gần mạnh:

- Anh không hề đùa cợt trong tình yêu và cũng không tha thứ bất kỳ ai đem anh ra đùa cợt. Bây giờ em có thể ngồi lại với Phan. Kể từ giây phút này chúng ta xem như chưa hề biết nhau. Em đã thấy anh ác độc xua đuổi, thậm chí nặng lời với đàn bà. Mong rằng em đừng trách anh, nếu có gặp nhau mà anh lơ nhé. Chúc em hạnh phúc.

Vi ngồi trơ ra như tượng. Mắt cô ráo hoảnh đầu óc trống rỗng tay chân thừa thãi.

Có mối tình nào kết thúc nhanh chóng và tàn nhẫn hơn không? Mọi việc xảy ra như một giấc chiêm bao, Vi vẫn còn chưa rõ mộng hay thực thì cuộc tình đã vỡ tan rồi.

Phan ngồi xuống chống cằm nhìn Vi:

- Hai đứa nói gì nhanh dữ vậy. Anh hút chưa tàn điếu thuốc đã xong rồi.

Vi trả lời nhát gừng:

- Còn gì nữa đâu mà dong dài.

Rồi cô hăm hừ:

- Anh đưa Huy tới đây làm gì? Thì ra anh cũng như họ, giả nhân, giả nghĩa.

Phan ngạc nhiên:

- Em nói lạ thật. Tự Huy đến tìm, anh làm sao biết nó ở Hà Nội về hồi nào mà đưa tới đây. Rồi nữa. Anh làm gì, anh giống ai mà giá nhân giả nghĩa.

Vi gượng gạo:

- Thật ra anh hẹn em ở đây chi vậy?

- Em chưa trả lời câu anh hỏi mà!

Vi thẳng thắn:

- Em nói anh cũng giả nhân, giả nghĩa như Huy với mẹ anh, và chị Cầm - Bà Hằng đuổi em ra khỏi xí nghiệp vì sợ con trai bà ấy xấu tính có thể làm ảnh hưởng tới em một cô bé dễ thương ngây thơ. Bà ấy quả là nhân đạo khi đi lo cho một người tạp vụ như em, Cầm cũng rất thừa lòng thương người, chỉ đề nghị tặng thêm em một tháng lương quà tết vì gia đình em khó khăn lắm! Còn anh, anh vội vã tìm cho em một việc làm, rồi khuyên em rời xa anh Huy vì anh ấy không thật lòng với ai bao giờ. Ai có ngờ việc nghĩa của anh có mục đích hăn hoi. Hứ! Chẳng qua anh dọn đường dùm em gái mình thôi. Dĩ nhiên em mang ơn anh rồi, em đâu thể làm gì khác hơn. Vả lại Huy có thật lòng với em đâu nào. Tính ra mới thấy mọi người quả thật chu đáo. Em rơi vào lưới rồi, càng cựa quậy càng đau mà thôi!

Phan trầm giọng:

- Anh không tệ như em tưởng đâu Vi. Anh tìm việc làm và lo lắng mọi thứ cho em, vì đó là trách nhiệm làm anh. Đã có một lần em cho rằng những gì anh lo cho em mang ý nghĩa và mục đích khác. Anh chưa có dịp giải bày với em, bây giờ lại phải nghe lần nữa. Anh là đàn ông, anh không thích nhập nhằng đâu. Dần dà em hiểu anh hơn. Hôm nay anh hẹn em ra đây vì chuyện khác không dính líu gì tới chuyện yêu đương tay đôi, tay ba của em hết.

Vi hơi ngượng, cô ngập ngừng:

- Thật ra là chuyện gì vậy?

- Bà nội muốn gặp em.

- Anh nói ai?

- Bà nội của mình.

- Là... sao chứ? Em thật tình không hiểu. Anh nói bà nội không biết gì cả mà!

- Bây giờ nội biết rồi. Tự bà tìm hiểu khi nhìn thấy thằng Thanh lần đầu. Nội hỏi và anh đã nói thật.

Vi nhìn Phan trân trọng:

- Em sợ vở kịch cũ lại được diễn bởi người mới. Bà nội không đời nào chấp nhận sự thật này đâu. Em không muốn bị sỉ nhục lần nữa. Em không muốn mẹ em bị bà nội làm khổ.

Phan lắc lắc đầu:

- Lại nghĩ quần rồi. Nội tha thiết muốn gặp hai đứa để nhìn cháu. Thằng THANH nhất định không chịu, lẽ nào em cũng vậy?

Vi dài giọng:

- Nếu không có mẹ em, bà nội làm gì có cháu để nhận. Bà nội không nhắc gì tới mẹ em sao?

Phan ngần ngừ:

- Nội có hỏi, nhưng anh còn chưa dám gặp dì Túy, làm sao dám trả lời trả vốn gì với nội chứ!

- Nội hỏi gì về mẹ em?

- Nói chung bà muốn biết cuộc sống hiện giờ của tụi em và dì Túy. Nội muốn lo cho các em.

Vi mĩa mai:

- Để gọi là bù đắp, giống như anh đang bù đắp cho em và thằng Thanh phải không?

Phan bực bội:

- Tới chừng nào em mới bỏ thói chằm chọc ấy đi hả Vi. Anh thật lòng yêu thương nhưng em luôn tỏ vẻ lạnh nhạt dửng dưng, em coi việc anh làm cho tụi em là việc đương nhiên phải có sao?

Vi lắc đầu:

- Em không nghĩ như vậy. Nhưng em cũng không thể tới gặp bà nội được.

- Chẳng qua tại em cố chấp thôi. Nội đã già lắm rồi Vi à! Em nỡ để người già sống trong ray rức sao?

Vi im lặng, cô cố hình dung nhưng không tưởng tượng được bà nội mình sẽ ra sao. Từ bé đến giờ cô luôn nghĩ bà là một người hà khắc lạnh lùng không biết thông cảm thương yêu người nghèo. Đến khi Thanh kể chuyện cậu "đã gặp bà Nội " Vi mới có suy nghĩ khác đi, nhưng không phải vì thế mà trái tim cô dễ dàng chấp nhận tình cảm ruột thịt này. Bên nhà đó, ngoài Phan ra cô chưa xem ai là thân thuộc với mình cả. Thực tế cho thấy Phan cũng chưa hẳn thân thuộc như Vi tin tưởng đâu.

Cô buột miệng:

- Em sợ những người đàn bà bên nhà anh lắm!

Phan lộ vẻ phật ý:

- Em nghĩ xấu về mẹ anh và Cầm anh không giận, nhưng nếu em nghĩ sai về nội, anh không tha thứ cho em đâu. Nội là người nghiêm minh, cương quyết, nếu có tiếp xúc em sẽ mến bà ngay.

- Em cũng mong được như vậy.

- Thế thì đến thăm nội đi!

Vi nhè nhẹ lắc đầu:

- Thử thả một chút, nói thật em chưa chuẩn bị cho việc này. Em đang rối tung rối mù mọi thứ, em sợ nhận thêm bất cứ tình cảm gì và của ai lắm. Có dịp nào đó như Tết chẳng hạn, em sẽ tới thăm nội với anh.

Phan nhần nại thuyết phục:

- Người già quý thời gian lắm, với họ chờ đợi là cực hình. Bà nội suốt ngày ở trong nhà chờ mong con cháu đến thăm, mà anh với Cầm đôi khi rất vô tình. Anh đi suốt ngày, về tới là nội mừng hơn bắt được của. Bây giờ có thêm em và Thanh, thử hỏi bà còn muốn gì hơn? Người già thường chịu không nổi khi nghĩ con cháu mình có đũa cù bất cù bơ. Anh ăn nói dở lắm. Nhưng đó là tất cả những gì thành thật, anh muốn em suy nghĩ và tự quyết định. Bao giờ lá cũng rụng về cội mà. Phải không?

Vi nói quanh co:

- Chuyện này do mẹ em quyết định. Nếu mẹ đồng ý em sẽ đến thăm.

Phan nhún vai:

- Chuyện này do lương tâm em quyết định thôi - Nói thật, em dấu dì Túy việc Thanh vào đội tuyển xe của anh, dấu cả việc anh giới thiệu chỗ làm mới cho em, dĩ nhiên chuyện này cũng sẽ chẳng đến tai dì Túy để dì có thể quyết định dùm em. Bây giờ anh đưa em về. Mục đích anh hẹn em ra đây là như vậy, rõ ràng không liên quan gì tới Huy hết.

Vi thần thờ đứng dậy theo Phan. Anh không đưa Huy tới đây như cô nghĩ. Tự Huy tìm đến để nói những lời chia tay nhau thì cũng vậy thôi. Lúc bước khỏi xí nghiệp của anh, Vi biết chắc mình đã mất anh rồi, đừng nuối tiếc mối tình thoáng qua như khói, như sương mỗi buổi sáng cô nhìn thấy khi đốt đồng lá khô trong sân nữa.

TÌNH NHƯ SƯƠNG KHÓI

Trần Thị Bảo Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 13:

Huy khép nhẹ cửa rồi bước ra sân. Trên giường ba anh vẫn còn ngủ. Qua một ngày ngồi xe đồ mệt nhọc, ông ngủ say hơn bình thường. Lần này ông vào vì việc gì đó chứ không phải để thăm anh. Dầu sao hai cha con cũng mới gặp cách đây một tháng mà!

Huy nhớ anh đã cười như mếu khi ông Hoài nheo mắt hỏi nhỏ:

- Thế nào! Con bé thiên thần đêm Noel của con đâu rồi? Lần này phải dẫn đến ra mắt để ba so sánh nó với Cầm mới được nghe chưa!

Thiên thần của anh đã vỗ cánh bay đi tìm một vườn địa đàng mới rồi. Trớ trêu thay lòng anh vẫn còn đau đớn vì cô gái nhỏ ấy. Đau đớn đến căm hận, đến khổ sở vì chút tình yêu không thật, và chút tình bạn giả dối.

Hai tuần Huy không gặp Phan. Anh chỉ thoáng thấy Phan vài lần ở Câu Lạc Bộ rồi thôi. Huy không tới chào và Phan cũng lơ anh. Nghe Cầm lách chách nói rằng: Đạo này Phan đang bận bù đầu vì bà Lệ ra lệnh bắt Phan phải cùng bà tổng kiểm tra lại toàn bộ tài sản năm rải rác ở rất nhiều công ty lớn mà gia đình Cầm có đầu tư cổ phần không nhỏ.

Hôm đó Cầm còn hí hửng khoe: mẹ cô muốn phân chia tài sản cho hai anh em thật sòng phẳng, vì dầu sao Cầm cũng sắp có chồng tới nơi rồi.

Giọng điệu úp úp mở mở, vờ e lệ mắc cỡ của Cầm làm Huy bực vô cùng. Mới tối hôm kia, bà Hằng mẹ anh lại nhắc tới chuyện vợ con, lần này bà nói thẳng sẽ cưới Cầm và chỉ đồng ý Cầm làm dâu bà, làm vợ Huy. Anh đã phản đối và phải ngồi chịu trận nghe mẹ kể lẽ công chín

tháng 10 ngày mang nặng đẻ đau, công cực nhọc thay chồng vừa là mẹ, vừa là cha nuôi anh khôn lớn, bà hy sinh tình cảm riêng tư, từ chối đi bước nữa, để anh có được ngày này, bà đã một lần chứng kiến anh thất bại trong tình duyên, bà không muốn chuyện ấy tái diễn nữa. Bà chọn Cầm, vì bà biết căn cơ người gốc gia đình cô ấy - một gia đình nề nếp mà cha mẹ Cầm là một tấm gương sáng, ai cũng phải nghiêng mình khi nói về một cặp vợ chồng hạnh phúc, gắn bó thương yêu nhau đến mức khi chồng bất hạnh qua đời sớm, người vợ mang hủ cốt về nhà để trong phòng mình, ngày đêm nhang khói tưởng nhớ.

Khi nghe mẹ nói về chuyện này bằng giọng ngưỡng mộ, Huy đã rùng mình liên tiếp mấy lần. Anh nhớ tới thái độ của Phan về vấn đề này. Phan cho rằng mẹ hẳn ích kỷ, bệnh hoạn khi "giam cầm" xương cốt ba hãn trong gian phòng được khóa kín.

Mỗi người có suy nghĩ khác nhau trước một vấn đề, nhưng Huy không sao chịu nổi khi nghĩ mình sẽ là một thành viên trong gia đình Cầm, chớ đừng nói chi là chồng cô ta.

Có thể mẹ rủa Huy là bất hiếu, bất nghĩa nhưng anh không đời nào nghe lời bà được.

Huy đã đồng dạc... phát biểu rằng: "Hồi nào ba mẹ thương yêu nhau, cưới nhau về mà còn chia tay vì không hợp, nói chi con không hề yêu Cầm, con đã thất bại một lần, nhưng đâu phải vì vậy mà không yêu được nữa để phải cưới một người làm vợ cho có... vợ với đời. Con sẽ cưới người con yêu thôi. Và người đó không đời nào là Cầm".

Mẹ Huy đã hỏi người... đó là ai. Anh không trả lời. Tới bây giờ anh vẫn không tự trả lời được.

Bất chợt Huy lấy cây chổi tàu dừa dựng góc cột ra quét sân.

Tiếng chổi xột xoạt nghe gợi buồn, gợi nhớ làm sao!

Gom lá lại, Huy châm lửa đốt. Khói mênh mang lan tỏa theo gió bạt đi trong sân. Tình yêu cũng thật thật hư hư như khói vậy. Người ta nhìn thấy khói nhưng có bao giờ bắt được nó trong tay đâu.

Huy buồn buồn nhặt những chiếc lá khô dòn thả vào đồng lửa. Lòng anh như sợi khói ngủ quên trong sân với cây, với sương mù mỗi sáng. Em đi và không hề nhớ những sớm mai giá rét có môi anh ấm áp, môi em ngon mềm. Với em những tình tự dễ thương ấy chỉ là trò đùa. Riêng anh vẫn ngồi đây đốt lá và nhớ tới ngày mình còn yêu. Em đã vắng -- khói lên trời hiu quạnh. Khói tan đi - như chuyện cũ tan đi. Anh một mình co ro dẫu nỗi buồn trong túi áo. Hỏi thăm lá khô khói ấy sẽ về đâu.

Bước trở về phòng, Huy cười với mình khi nhận ra sáng nay anh lẫn lộn cùng những câu những chữ rời rạc cứ vang vang trong hồn. Thơ không ra thơ, vè không ra vè. Có thể nó là những câu thơ chưa thành, nhưng sao anh buồn quá vậy? Buồn như thế từ giờ trở đi anh sẽ không còn làm thơ được ra thơ và yêu không ra yêu được nữa.

Vào tới phòng, Huy thấy ông Hoài đã dậy và đang ngồi hút thuốc. Anh ngồi xuống đối diện rồi ngập ngừng mở lời:

- Còn sớm lắm. Sao ba không ngủ nữa?

- Ba quen rồi. À! Con ra sân đốt lá hả? Công việc đó phù hợp với thi sĩ hơn là giám đốc xí nghiệp. Dạo này ba ít thấy thơ con trên báo. Sao vậy?

Huy gượng gạo:

- Chắc tại con không nghĩ tới thơ nên thơ cũng bỏ rơi con luôn. Vì vậy làm sao có bài gửi báo được.

Ông Hoài hóm hỉnh:

- Ý con nói thơ hay nàng thơ vậy?

Huy không trả lời, anh cười trừ và mời cho mình điếu thuốc. Ông Hoài lại nói khơi khơi:

- Lãng mạn một chút sẽ thấy cuộc sống nhiều thú vị nhưng đừng nên đa tình. Đàn ông đa tình quá khó thành công lắm.

Phà một hơi khói, Huy nheo nheo mắt:

- Ý ba chắc không phải nói mình?

Ông Hoài nhún vai:

- Ba nói chung cái... giống đa tình ấy mà.

Rồi ông nheo mắt nhìn anh:

- Ba về đây làm gì. Con có thắc mắc không?

Huy bỗng chợt dạ khi nghĩ tới việc bà Lệ muốn anh cưới Cẩm. Lẽ nào ba anh vào vì chuyện đó.

Huy dè dặt:

- Mẹ nhắn ba về à?

- Ồ không! Từ mấy chục năm nay ba đã mất họ mất tên rồi. với mẹ con, ba là "thằng khốn kiếp". Bà ấy đâu muốn ba vào đây làm gì.

Ông Hoài chợt cười khẩy:

- Nếu mẹ con biết được lý do ba có mặt ở Sài Gòn, chắc bà ấy sẽ không ngớt lời nguyên rủa bọn đàn ông đèo bồng một thân hai vợ như ba.

Huy tò mò:

- Ba vào đây lo thủ tục li dị cho ai phải không?

Mắt ông Hoài lóe lên một tia thích thú:

- Còn hơn là như vậy. Chuyện li dị ngày nay đơn giản lắm họ cần gì ba. Người ta thường nhờ tới luật sư khi quyền lợi vật chất bị va chạm nhiều hơn khi bị mất mát về tinh thần. Lần này có người mượn ba cố tình thực hiện sai di chúc mà chồng bà ta đã nhờ ba lập trước khi ông ấy chết hai năm.

Gõ gõ đầu ngón tay lên mặt bàn, ông Hoài hơi mơ màng:

- Nếu đồng ý. Ba sẽ có món tiền lớn. Mà ba với họ có lạ gì nhau. Hai vợ chồng đều bạn của bạn mà.

Huy buột miệng:

- Bác Lệ à!

Ông Hoài không trả lời mà hỏi lại Huy:

- Con sẽ cưới Cầm chứ!

- Làm gì có chuyện đó. Sao ba lại hỏi vậy không lẽ chuyện chia gia tài của họ liên quan tới con?

- Có đấy! Bà Lệ thẳng thừng đặt vấn đề rằng vì con sẽ là rể của bà, nên đề nghị ba phải làm sao cho Cầm hưởng một nửa tài sản chứ không chỉ là một phần tư như bà ta nghĩ.

- Rồi ba trả lời sao?

Ông Hoài đáp:

- Chưa trả lời gì hết. Nhưng dĩ nhiên chả đời nào ba làm điều trái lương tâm ấy. Hôm ở Đà Lạt, ba mới úp mở cho bà ấy biết tài sản ông Tiến chia ra làm 4 cho 4 người là bà ta đã nhảy đống lên rồi. Cách đây hai hôm bà ấy điện thoại yêu cầu ba sửa lại di chúc. Thật tồi tệ, bà ấy

muốn cướp phần của những người khốn khổ, bất hạnh đã mấy chục năm nay.

Huy hoang mang:

- Ba muốn nói những người khốn khổ bất hạnh nào vậy?

Ông Hoài trầm giọng:

- Ba nói tới những người con riêng của bác Tiến. Bà Lệ muốn ba gạt bỏ tên hai đứa con riêng của bác Tiến ra khỏi di chúc. Bà ấy tham lam quá, độc ác quá nên cuối cùng sẽ chẳng được gì đâu.

- Bác Tiến cũng... hai vợ sao? Con không hề nghe Phan hay Cầm nói chuyện này.

- Tụi nó mới biết hôm đám ma đây thôi. Với Cầm chuyện đó là nỗi nhục, nó không bao giờ chấp nhận làm sao nói với con được.

Ông Hoài cười cười:

- Con Cầm tính khí nhỏ nhen, hiểm độc y như bà Lệ. Thăng Phan khác hẳn mẹ và em gái. Nó tự tìm hiểu và tìm đến hai đứa em cùng cha để giúp đỡ chúng. Nó đồng ý và tỏ ra rất mừng khi biết hai đứa này được chia tài sản. Nếu Phan biết được ý mẹ mình, chắc chắn nó sẽ nổi xung thiên lên. Phan là đứa đa cảm giống ba nó, nhưng nó cứng rắn và rõ ràng trong mọi việc, nên nó sẽ không vướng vào những hạn chế như ông ấy.

Huy xoa hai tay vào nhau:

- Mẹ sẽ nghĩ gì khi biết chuyện này. Hay thật! Bọn bè mấy chục năm mà bác Lệ không hé môi với mẹ một lời. Đã vậy còn bày ra trò thờ xương cốt ông chồng trong phòng riêng. Thăng Phan bảo là mẹ nó bệnh hoạn, thật đúng - Thật tình con không hiểu nổi bác Tiến lẫn bác Lệ. Mấy chục năm đóng kịch với con cái. Kinh khủng thật!

Ông Hoài nói:

- Ba cũng không hiểu hết... thằng bạn già của mình. Thú thật, ba không thể sống như bác Tiến được. Đến khi ông ấy chết bà ta vẫn không tha. Dù trở thành vua, ba cũng không thể sống bên người mình đã hết yêu.

- Nhưng bác Tiến vẫn có thể ly dị để cưới vợ khác như ba mà. Tại sao ông lại nhu nhược kỳ cục vậy?

Ông Hoài trầm giọng:

- Tánh bà Lệ rất hiểm và ích kỷ, bà ta chỉ nghĩ tới mình. Hai người không hạnh phúc vì có nhiều xung đột về quan điểm sống. Chính sự bất đồng này dẫn tới chuyện "Ông ăn chả, bà ăn nem". Bác Tiến vẫn cố yêu vợ dù lúc ấy ông đang khổ sở vì hình bóng người khác. Khổ nỗi chính bà Lệ đã "ăn nem" trước. Chính vì vậy bác ấy mới tìm đến người vợ sau này ấy chứ. Biết chồng mình lập phòng nhì và muốn ly dị. Dù không yêu, bà Lệ cũng phá. Bà ấy mượn người đến đập tan cái tổ ấm, và đánh bà Túy một trận. Bà Lệ tuyên bố nếu ông Tiến bỏ bà, bà sẽ không tha người ông đang yêu mê mết, ngoài ra bà sẽ ra sức vận động các cổ đông trong công ty tẩy chay ông. Vì yêu người vợ sau và cũng vì sự nghiệp, bác Tiến phải nhịn nhục chiều theo ý bà Lệ và mặc cho bà ta đi lại với nhân tình mà không nói được gì vì sợ bà lên cơn ghen sẽ đốt nhà và tạt axit bà Túy. Hai người cứ tiếp tục màn kịch vợ chồng. Mãi đến khi gã nhân tình của bà Lệ đi nước ngoài, bà ta mới quay về để siết ông Tiến vào vòng. Bà ta vận động mẹ chồng để được vào làm ở công ty cổ phần của chồng. Là một người có tài, bà Lệ mau chóng đưa công ty phát triển. Bà ta nắm được lợi nhuận của chồng và buộc ông phải góp lời làm vốn chứ không được tự động tiêu xài hoang phí, và nhất là không được cung cấp tiền cho vợ nhỏ. Đang làm ăn thuận tiện và vì nghĩ tới đứa con gái bà Túy mới sanh, ông Tiến phải nuốt hận nhịn nhục. Ông phải gói ghém, phải qua mặt bà Lệ bằng mọi cách để có tiền nuôi cái gia đình thứ hai. Dù căm hận bà Lệ vô cùng, ông Tiến cũng không làm gì được bà vợ lớn. Cơ nghiệp ông ngày càng phình to, nhưng hầu như ông không bao giờ dư giả, vì tiền riêng ông phải đem đưa bà Túy. Ông chỉ có quyền sắm sửa đồ đạc, vật dụng một cách thoải mái cho bà Lệ và Cầm thôi.

- Con không thể tin được những gì ba nói. Bác Tiến rất đàn ông tính, lẽ nào lại sợ bác Lệ dữ vậy.

- Không phải bác Tiến sợ đâu, nhưng chuyện tình cảm khó nói hay dở lắm! Ông ấy không dứt khoát như ba, và cũng không muốn tiêu tan sự nghiệp như ba.

Ông Hoài dụi thuốc vào đồ gạt và nói tiếp:

- Chính vì một lúc muốn được nhiều thứ mà ông cứ loay hoay với những ràng buộc vô hình của trách nhiệm, của công danh, sự nghiệp... Ông ấy là người khốn khổ. Mỗi khi sức khỏe yếu đi ông mới có cái nhìn khác về toàn bộ đời mình. Lập di chúc là một việc độc đáo chứng tỏ ông khôn ngoan hơn bà Lệ rất nhiều. Đây là việc làm bí mật, mẹ và vợ Ông ấy không biết. Bây giờ bà Lệ vẫn chưa rõ di chúc ấy cụ thể ra sao mà! Điều ba thích thú nhất là ông Tiến đủ dành cho bà Lệ một sự ngạc nhiên chết người như để bù lại công bà cất giữ xương cốt của ông. Hà! hà! Cuối đời ông cũng làm được việc xem không tệ lắm cho hai đứa con riêng.

Huy hỏi:

- Ba biết hai người đó không?

Ông Hoài khe khẽ gạt đầu:

- Ba gặp họ một lần. Đó là lần bác Tiến chết. Lúc ông ấy còn hấp hối chính ba đã tìm đến nhà họ để báo tin. Sau đó khi trở về Đà Lạt ba có viết một lá thư thăm hỏi, nhưng không nhận được thư trả lời nên thôi, ba không liên lạc nữa. Lác nữa ba phải đi tới nhà họ.

- Con sẽ đưa ba đi.

Ông Hoài khoát tay:

- Không cần đâu. Ba đi một mình tiện hơn. Đây là công việc mà! Ba sẽ đi với Phan tới đó.

Nghe nhắc tới Phan, Huy làm thinh. Lòng anh chột hả hê khi nghĩ mẹ sẽ không ca tụng gia đình Cầm nữa, anh sẽ có nhiều lý do để từ chối cuộc hôn nhân được xếp đặt bởi hai bà mẹ quá quắt này.

Ông Hoài chắt lưỡi:

- Phan là người tốt, nó rất biết nghĩa, tiếc là Phan không yêu con bé Hoa.

- Nó nói với ba như vậy à!

- Ờ! Lúc ở Đà Lạt, Phan đã nói khi ba hỏi ý nó về Hoa.

- Vậy nó yêu ai?

Ông Hoài đáp:

- Ba không nói, nhưng ba nghĩ không đời nào nó lại yêu người bạn nó cũng yêu đâu.

Huy hơi ngượng:

- Sao ba lại nói vậy?

- À! Ba không cố ý mà chỉ nhắc lại lời của con bé Hoa thôi. Tối hôm qua ghé đây lúc chỉ có mình ba, nó đã thút thít kể chuyện cô bạn thân của nó và anh bạn thân của con cho ba nghe. Cuối cùng Hoa kết luận một câu thật nhức nhối.

- Hoa nói gì hả ba?

- Nó bảo anh em nhà này đều bị bạn lừa, tình phụ. Nó đâm ra chán thế thái nhân tình. Ba không khuyên gì Hoa cả. Nhưng với con, ba nghĩ nên thận trọng tìm hiểu cho kỹ khi đã yêu thật sự. Con đâu còn trẻ gì để có thể bông bột, hấp tấp đánh giá sai một mối tình như ngày xưa nào đó chứ! Hãy tìm gặp con bé thiên thần ấy một lần nữa đi.

Huy gượng cười nhìn ông Hoài vươn vai đứng dậy. Dầu từ nhỏ đến giờ anh không được sống bên ông, nhưng Huy luôn thấy ba rất gần gũi với mình. Ông vừa khuyên anh điều thiết thực, song khổ nỗi ba anh không biết rằng tối hôm qua, Huy đã đứng đợi Vi hàng giờ ngoài cổng trung tâm. Anh không bị Phan cản mũi như lần rồi, như Vi vô cùng lạnh nhạt với anh. Cô lặng lẽ đạp xe thật nhanh, môi mím lại không nói một lời mặc Huy hỏi mãi câu: "Tại sao em bỏ anh mà đi?".

Mãi đến lúc tới đầu ngõ rẽ vào nhà, Vi mới ngừng xe lại và nói:

- Đừng gặp em nữa. Phiền phức và rắc rối lắm. Vả lại em đâu xứng đáng để anh phải tốn thời gian như vậy. Anh về đi!

Rồi không để anh nói lấy một lời, Vi cong lưng đạp nhanh xe vào con hẻm tối. Lẽ ra Huy phải theo cô vào tận nhà, ngồi nói chuyện đàng hoàng như lần anh đã lặn lội tìm cho ra ngôi nhà bé xíu, có dàn cát đắng buông những dây hoa tím trước sân, để năn nỉ cô trở lại làm việc, nhưng không hiểu sao Huy lại về. Anh không tự tin như những lần anh suông sã tán tỉnh qua đường bao nhiêu cô gái. Vì anh đã yêu thật lòng, hay vì anh khổ tâm khi nghĩ tới Phan? Huy không hiểu nữa. Có lẽ anh phải gặp Phan mới được. Nhưng anh sẽ làm gì, nếu như Phan hãnh diện khoe rằng: Phan và Vi yêu nhau lắm.

Huy chột thờ dài và bỗng thấy mình lẩn thẩn như người già luôn gặp thất bại trong đời. Có ai tin rằng một giám đốc trẻ, một nhà thơ... như anh lại rụt rè, khốn khổ, thất vọng vì yêu.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng làm đứt ngang dòng suy nghĩ của Huy. Dù ngạc nhiên không đoán ra ai tìm mình sớm như vậy, Huy vẫn lên tiếng:

- Vào đi!

Thu Hà bước vô với vẻ mặt phờ phạc của người mất ngủ làm Huy phải kêu lên:

- Chị làm sao vậy? Có bệnh hoạn gì hong?

- Không, không! Chị mà bệnh hoạn gì.

- Sao mắt chị thâm quầng hết? Có chuyện gì cứ nói thật với tôi đi!

- Hồi tối hôm qua chị ngủ không được. Chị áy náy trong lòng quá. Suy đi nghĩ lại sáng nay chị phải vào sớm để nói với cậu một chuyện - không hiểu sao thiếm Hằng biết chị biết nhà Vi và thiếm bắt chị dẫn tới...

Mặt Huy đổi sắc. Anh hỏi dồn:

- Mẹ tôi tới nhà Vi chi vậy?

Hà thở dài:

- Lẽ ra chị không nên đưa thiếm Hằng tới đó. Chị ân hận quá. Bà Hạnh mà biết chị tài khôn như vậy, bà sẽ mắng chị tấ bết.

Huy sốt ruột:

- Mẹ tôi đã làm gì Vi. Chị nói đại đi.

Hà ngập ngừng kể:

- Khi chị dẫn thiếm Hằng tới, Vi đi làm vẫn chưa về. Bà Túy, mẹ con bé lộ vẻ sốt ruột, bà hỏi thiếm Hằng cần gặp Vi làm chi, thiếm bèn nói thẳng vấn đề là thiếm không bằng lòng chuyện Vi đeo theo cậu. Thiếm bảo cậu có vợ rồi, nếu bà Túy cứ xúi Vi quyến rũ cậu nữa, thiếm sẽ cho người phá tan tành gia đình của Vi ra. Lúc ấy có xấu hổ cũng đừng trách.

- Trời đất ơi! Mẹ em nói như vậy thật sao? Rồi mẹ Vi có phản ứng gì không?

- Có chứ! Bà ta yêu cầu thiếm Hằng ra khỏi nhà, và nhấn mạnh Vi không phải hạng như thiếm Hằng nói. Hai bên lời qua tiếng lại "găng" lắm, chị đứng giữa mà run quá trời. May sao lúc đó cậu Phan tới với bà Nội cậu ta.

Tim Huy thót lại. Anh ngớ ngẩn hỏi:

- Phan đưa bà nội nó đến chi vậy?

- Làm sao chị biết được? Nhưng khi nhìn thấy gương mặt còn đấng đấng sát khí của thiếm Hằng, cậu Phan ùng ùng nổi giận. Cậu ấy to tiếng nói: Cầm và thiếm đồng lòng cho Vi nghỉ việc rồi, bây giờ còn lại nhà Vi làm rộn gì nữa? Cậu ấy không nể nang bất kỳ ai muốn hạ uy tín Vi. Còn bà cụ ấy hả! Bà tỏ vẻ giận thiếm Hằng lắm. Bà cụ tuyên bố mặc cho Cầm và mẹ cô ta không đồng ý, kể từ bây giờ trở đi bà ấy chính thức xem Vi là cháu.

Huy ngồi thừ ra trên ghế. Cuối cùng Phan đã có được Vi rồi. Anh quả là vô duyên.

Hà lại nói tiếp:

- Trên đường đi về, thiếm Hằng luôn miệng rủa Vi giỏi mồi chài đàn ông giàu. Thiếm giận cả Cầm, vì cô ta dấu việc anh mình có quan hệ với Vi. Rồi thiếm chửi cả cậu nữa.

Huy cau có ngắt ngang:

- Nhưng việc gì khiến chị ân hận chớ! Vi có nghĩ gì tới tôi đâu!

- Sao lại không? Nó thương cậu lắm đó! Nó bị cho thôi việc vì cậu, làm sao nó dám nghĩ tới nữa chứ! Ý là Vi tránh né, lẩn trốn cậu mà thiếm Hằng còn tới tận nhà nó làm giặc, nói chi... nhưng cậu có thật lòng với nó không?

Huy bối rối:

- Thật hay giả gì cũng chả ăn thua. Vi yêu thằng Phan mà! Nó đã dẫn bà nội đến...

Hà bĩu môi:

- Nếu thật như vậy, Cầm làm gì phải khổ sở đến thế. Trong xí nghiệp này ai không biết Vi thương cậu. Chị nghĩ, cậu Phan bất quá chỉ là bình

phong cho nó thôi. Vi yêu cậu nên khi bị đuổi khỏi đây, Vi không hé môi lấy một lời than thở. Nó luôn miệng nói rằng tự ý xin nghỉ vì đã tìm được chỗ làm khác. Nếu không nghe Phan nói hôm qua, chị cũng tin là như vậy. Vi là đứa nhiều tự ái, nó đâu chịu bị hạ nhục dù nó yêu em vô cùng.

Hà hạ giọng:

- Nói thật nha! Nếu cậu thương thì phải tìm cách thuyết phục thêm Hằng và lấy lại niềm tin nơi Vi càng sớm càng tốt. Bằng không con bé lại hiểu lầm cậu, rồi ngã sang phía cậu Phan thì có ân hận cũng đã muộn. Chị về đây. Hôm nay chúa nhật, Vi không đi làm. Cậu nghĩ sao đó thì nghỉ. Nhưng tốt nhất nên gặp Vi để hỏi cho rõ đầu đuôi khúc ngọn.

TÌNH NHƯ SƯƠNG KHÓI

Trần Thị Bảo Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 14:

Vi cố giữ vẻ thản nhiên khi Phan kéo ghế cho cô ngồi vào bàn trước cặp mắt soi mói, căm ghét của bà Lệ và Cầm. Bù lại Vi cảm động đón nhận tia nhìn ấm áp đầy thương yêu của bà nội.

Tối hôm qua sau khi lạnh lùng... đuổi Huy về: "Về đi! Vi đã gặp bà nội tại nhà mình. Lúc đó cô không tự chủ được nữa nên đã khóc ngon lành vì Huy, vì tủi thân hay vì hờn dỗi người cha đã chết của mình, Vi không hiểu, chỉ biết là cô đã khóc và mặc bà nội vỗ về. Để rồi suốt đêm cô lại thao thức, khổ sở khi nghe mẹ kể: bà Hằng mẹ của Huy đã tới đây la lối.

Bây giờ bất chợt cô nhìn thẳng vào mặt Cầm, cô ta đang khoanh tay trước ngực với vẻ hiu hiu tự đắc.

Vi có cảm tưởng Cầm muốn nói rằng: Con ranh kia! Mà đã tranh thủ được tình cảm muộn màng của bà nội, nhưng mà không đời nào tranh được Huy của tao đâu?

Cố giữ cho mắt đừng chớp mi, Vi dốc lòng nghĩ rằng, đêm qua cô khóc khi bà nội ôm, vì cô đã được bà nhận làm cháu, được bà nhận rằng cô là con của ba, chứ không phải vì Huy, không đời nào vì Huy. Mẹ đã nói rồi, nếu Vi còn nghĩ tới gã đàn ông đó, nếu Vi không nghe lời mẹ, bà sẽ chết cho vừa lòng cô.

Mẹ đã từng yêu, từng khổ sở cả đời vì một mối tình không trọn vẹn, mẹ đã hiểu mãnh lực của tình yêu ra sao nên mẹ phải lấy cái chết để dọa cô. Vi nhếch môi cười. Cái cười của cô làm bà Lệ lên tiếng:

- Hừ! Hay ho gì đó mà cười. Đúng là phường tranh ăn, dành phần của người khác nên không biết xấu hổ.

Quay sang phía bà Tư, bà nói tiếp:

- Mẹ không còn xem con là dâu, Cầm và Phan là cháu đích tôn nên mới rước ngữ ấy về đây cho ngồi chung bàn với chúng con.

Bà Tư chau mày:

- Con muốn nói ngữ ấy là ngữ nào? Con giỏi lắm Lệ. Hai mươi năm nay con đã dấu nhem chuyện này. Con sợ chồng mang tai tiếng, con sợ mẹ buồn lòng, hay vì lý do gì mà đến lúc thằng Tiến nhắm mắt, con vẫn không cho co nó vào chịu tang hả Lệ?

Bà Lệ chối quanh:

- Lúc đó con chưa biết ý mẹ, nên đâu dám tự quyết định.

- Bây giờ con biết ý mẹ rồi. Đừng làm ồn ào nữa. Thằng Tiến dấu có lỗi nhưng nó đã không bỏ con, mà bỏ dòng sau của nó thiếu thốn đến thấy tội. Với mẹ, đứa nào cũng là cháu nội hết. Mẹ muốn có sự công bằng. Hiểu chưa?

Bà Lệ làm thinh, bà cảm thấy đại đột khi đã gọi ra điều bất lợi cho mình. Rõ ràng bà Tư công nhận hai đứa quý đó là cháu nội, chắc chắn chúng nó sẽ được bà... nội bênh vược tới cùng trong cuộc phân chia tài sản theo di chúc.

Càng nghĩ bà càng thù ông Hoài và giận Phan vô cùng, nó không nghĩ tới nó thì thôi, đằng này nó cũng chẳng thềm nghĩ tới mẹ và em gái. Lẽ nào nó cũng như thằng Huy, đã ăn phải bùa mê thuốc lú của con ranh ấy.

Bỗng dưng bà có linh cảm bất an, mặt bà tái hẳn đi khi thấy ông Hoài ôm cặp tấp ung dung ngồi vào bàn... Liệu "thằng khốn kiếp" này có làm theo đề nghị mình không.

Ông Hoài đưa mắt nhìn quanh rồi đứng dậy với phong thái đĩnh đạc:

- Thưa bác gái, chị Lệ và các cháu. Tôi được anh Tiến ủy nhiệm thi hành di chúc anh ấy đã lập cách đây hai năm. Theo di chúc ấy thì di chúc chỉ được công bố sau khi anh Tiến chết trên một năm. Nhưng do yêu cầu của chị Lệ và sự đồng ý của bác gái, tôi xin được công bố sớm hơn hạn định nửa tháng.

Bà Tư đồng dục:

- Hôm nay chúng ta sẽ thông qua nội dung di chúc. Còn việc thực hiện sẽ đúng y như ba tụi nó muốn. Nội không can dự.

Ông Hoài tăng hăng:

- Di chúc gồm hai phần. Phần thứ nhất là quyền thừa kế toàn bộ của các cổ phần trong 4 công ty trách nhiệm hữu hạn mà ông Tiến có đầu tư là Đại Dương, Trường Sơn, Hải Âu, Thiên Mã, sẽ giao cho các con có tên như sau: Trần Minh Phan, Lê Thanh Vi, Lê Thị Vân Vi. Phần thứ hai: ngôi biệt thự ở Sài Gòn và toàn bộ tài sản bên trong sẽ giao cho mẹ là bà Mai Thị Tư. Riêng ngôi nhà nhỏ ở Đà Lạt bà Huỳnh Nhật Lệ sẽ được trọn quyền sử dụng. Còn ngôi biệt thự Ở quận Nhất bà Lệ đang ở, sẽ thuộc về quyền sở hữu của bà Lê Thị Minh Túy.

Mọi người đều bất ngờ vì lời ông Hoài vừa đọc. Bà Lệ gào lên trước tiên:

- Không thể như vậy được. Xem như tôi và con Cầm chẳng có gì hết. Tại sao vậy? Bao nhiêu năm trời tôi cũng đổ mồ hôi xót con mắt để tạo nên cơ nghiệp hôm nay mà. Tại sao ông ấy gạt mẹ con tôi ra như vậy?

Phan cũng hấp tấp hỏi:

- Bác Hoài à! Sao kỳ vậy? Bác có đọc lộn hay sót tên mẹ cháu và Cầm không?

Ông Hoài lắc đầu:

- Sao mà lộn được với chuyện quan trọng như vậy.

Lục trong xấp hồ sơ trên bàn ra một bìa sơ mi. Ông đưa bà Lệ và nói:

- Đây là bản sao di chúc, chị cầm lấy mà xem cho kỹ.

Mặt Cầm xanh như lá, cô run giọng hỏi:

- Tại sao không có phần cháu hả bác Hoài?

- Đó là ý ba cháu, bác không tiện nói ra đây.

Bà Tư nhíu mày:

- Có gì lại không tiện. Nếu cháu không nói mới thật bất tiện cho gia đình bác đó chứ. Ai cũng có phần. Riêng con Cầm là không.

Bà Lệ bật cười như điên:

- Cuối cùng ông đã thắng tôi ông Tiến à! Ông chết rồi tôi không ăn thua được với ông nữa. Con Minh Túy quả là thứ yêu tinh thâm độc. Tôi thề sẽ không tha mẹ con nó. Tôi thề như vậy.

Cầm lay lay vai bà Lệ:

- Mẹ làm nhảm cái gì vậy? Mẹ phải biết lý do tại sao ba đành đoạn gạt tên con ra khỏi bản di chúc. Mẹ nói đi. Tại sao?

Bà Lệ quét đôi mắt tóe lửa về phía Vi ngồi rồi rít lên:

- Tại chị em con quỉ này mà. Chúng nó đã cướp tình thương của cha con khi ông còn sống và cướp hết của cải lẻ ra của con khi ông đã chết rồi. Tụi nó là kẻ thù chứ không có máu mủ gì với con. Đồ quân ăn cướp!

Thanh nóng nảy đấm vào bàn:

- Bà nói thêm một lời nữa thử coi? Tôi không nể mặt đâu!

Vi vội vàng kéo tay em, rồi bình tĩnh nói:

- Chị em tôi tới đây là theo lời yêu cầu của bà nội chứ không vì tờ di chúc này, tụi tôi chưa bao giờ nghĩ tới nó hết.

Cầm gằn từng chữ:

- Chưa bao giờ nghĩ tới! Mà có mắc cỡ không khi nói lời giả dối này? Hứ! Ăn mày mà chê của bố thí à! Thật khó tin!

Vi thấy đau vì câu chua cay của Cầm: "Ăn mày mà chê của bố thí" Câu nói chạm đến nỗi nhọc nhằn lâu nay Vi phải mang, không kìm được tức giận, Vi lạnh lùng nói lại cho hả:

- Đúng là tôi chưa hề nghĩ tới, nhưng không có nghĩa là tôi chê nó. Mồ hôi nước mắt của ba tôi để lại, làm sao chê cho được. Nhưng nói thật, nếu ba không nghĩ tới, chị em tôi cũng không la lên như mất trí đâu.

Cầm vờ không nghe câu mai mỉa của Vi, cô ta la lên:

- Tôi sẽ khiếu nại việc thừa kế này. Tại sao tôi là con chính thức mà không được gì hết.

Chỉ vào ông Hoài, Cầm hỏi:

- Bác ăn của chị em nó bao nhiêu tiền mà bày ra trò này vậy?

Phan nạt ngang:

- Im ngay! Em mất khôn rồi đó.

Cầm nghênh mặt chua ngoa:

- Phải! Phải! Tôi mất khôn rồi. Nếu anh không có tên trong di chúc, thử xem anh có sáng suốt để dạy đời người khác hay không.

Lúc này bà Lệ đã bình tĩnh lại, không sừng sộ chông nạnh như Cầm, bà khoanh tay trước ngực hỏi bằng giọng khàn khàn:

- Tôi muốn biết lý do tại sao tôi và Cầm bị thiệt thòi đến mức hầu như không có gì trong di chúc?

Ông Hoài gật gù:

- Tôi sẽ đáp ứng yêu cầu của chị. Tôi sẽ nói rõ lý do, kèm theo bằng chứng cụ thể chứng tỏ lời của tôi cũng như di chúc này có giá trị thật sự, được chánh quyền xác nhận hẳn hoi.

Ngừng một chút để mọi người chú ý lời mình hơn nữa, ông Hoài trịnh trọng đứng dậy nói:

- Trong phụ lục, ông Tiến chú thích rất rõ lý do chị không được hưởng thừa kế các cổ phần. Đó là vì suốt mấy chục năm nay chị đã dùng nhiều thủ đoạn bòn rút tiền của công ty khi chị làm thủ quỹ, để tạo cho mình nguồn vốn riêng. Với số vốn đó chị đầu tư vào các công ty khác thì đủ sống tới già. Nghĩ chị là mẹ của Phan nên anh Tiến để lại cho chị ngôi nhà nghỉ trên Đà Lạt.

Bà Lệ quát mắt lên:

- Vu khống! Bằng cớ đâu anh dám bảo tôi bòn rút tiền chung làm tiền riêng. Tôi sẽ thưa anh tới cùng.

Ông Hoài thản nhiên đẩy qua phía bà Lệ một xấp hồ sơ:

- Xin chị cứ nghiên cứu giấy tờ này rồi hãy... thưa tôi. Anh Tiến rất kỹ. Anh đã tìm hiểu và nắm được số cổ phần chị đứng tên trong các công ty khác. Bằng chứng nằm ở xấp hồ sơ này.

Nhìn về phía Cầm, ông Hoài nói tiếp:

- Còn Cầm. Sở dĩ anh Tiến không dành cho con bé chút gì hết vì anh ấy khẳng định rằng Cầm không phải con của anh.

Phan đứng hẳn dậy, giọng lạc đi:

- Bác nói sao?

- Tôi nói rằng Cầm là con của chị Lệ và Ngô Tân Minh. Dù khai sinh tên cha là Trần Minh Tiến nhưng chính ông Minh xác nhận Cầm là con mình. Ông còn cho biết hàng tháng, hàng năm ông vẫn gửi tiền chu cấp cho bà Lệ nuôi con. Chính vì vậy anh Tiến thấy việc cho Cầm hưởng quyền thừa kế là không đúng. Trong xấp hồ sơ vừa rồi, có một lá thư của ông Minh gửi về từ Mỹ. Chị và cháu Cầm cứ xem thật kỹ dùm.

Mặt Cầm trắng bệch, mặt bà Lệ tái xanh. Bà cầm xấp hồ sơ tung lên, rồi chồm tới nhặt những tờ giấy pơluya rơi trên bàn xé làm đôi làm ba, mồm gào lên:

- Khốn kiếp! Đồ khốn kiếp!

Ông Hoài nhỏ nhẹ:

- Chị xé làm gì! Giấy tờ này chỉ là bản sao. Tôi là người thừa hành. Nếu muốn khiếu nại, tôi sẵn sàng chờ, vì dù sao di chúc này vẫn chưa có hiệu nghiệm mà!

Bà Tư ngơ ngác:

- Tôi vẫn chưa hiểu rõ vấn đề này. Nhật Lệ, con phải giải thích ngay tức khắc.

Bà Lệ có vẻ thách thức:

- Anh Hoài nói rõ như vậy, mẹ còn muốn con phải giải thích gì nữa bây giờ? Mẹ cần con xác nhận điều đó thì đúng hơn.

Cầm lớn tiếng:

- Nhưng sự thật phải vậy không? Ông Minh nào đó là ai? Sao con không biết?

Bà Lệ cười thâm hiểm:

- Sự thật con là con của ba như từ xưa tới giờ. Tại hai chị em con quý kia nên ông mới bịa chuyện để loại bớt con ra. Rốt cuộc mẹ con mình mất chồng, mất cha và mất cả tài sản lẻ ra của mình.

Nghiến răng thật độc, bà thêm vào:

- Mẹ nó giựt chồng của con, bây giờ nó giựt chồng sắp cưới của con. Con thấy chưa? Nó dành hết những gì tốt đẹp lẻ ra là của con, là của mình con. Trước đây mẹ hiền quá nên mới để Minh Túy tranh lấy hạnh phúc của mình bây giờ mẹ hiểu rồi, có mình thì không thể có nó. Nó phải chết, con hiểu chưa?

Nói dứt lời bà kéo mạnh ghế ra xăm xăm bước tới chỗ Vi nắm tóc cô giựt mạnh.

Quá bất ngờ, Vi không kịp trở tay, cô chỉ biết ôm đầu la lên. Thanh ngồi kế nên liền đứng dậy tống vào lưng bà Lệ một cú đấm.

Biết Thanh nóng tánh và hung hăng, Phan nhào tới kéo cậu ra và đẩy Thanh sát vào vách tường. Cầm bị mẹ khơi trúng nỗi đau lại bị kích thích bởi hành động của Thanh vừa rồi, nên cô nhào vô đánh Vi tới tấp bằng những ngón đòn thù. Vừa đánh, Cầm vừa chửi những câu hết sức khó nghe.

Bà Tư la bài hã:

- Buông con Vi ra nghe chưa? Nghe chưa?

Ông Hoài vội vàng nhào vô can, nhưng sức ông không chế ngự nổi hai người phụ nữ đang say máu căm hận, hờn ghen.

Ông chỉ kéo nổi bà Lệ ra còn Cầm vẫn đè Vi trên bàn. Giọng bà Lệ lanh lảnh vang lên làm mọi người sồn óc:

- Đánh nó chết đi Cầm! Đánh đi!

Vi dùng hết sức mình thoi vào mặt Cầm một cái. Cú đánh này làm Cầm nổ đom đóm mắt, bao nhiêu cảm tức lâu nay như được nhân lên gấp bội, Cầm vớ ngay cái gạt tàn thuốc bằng thủy tinh đập liên tục xuống đầu Vi trước sự kinh hoàng của tất cả mọi người.

Máu tuôn xối xả nhưng Cầm vẫn chưa buông Vi ra, Thanh gầm lên như thú bị thương, cậ gạt mạnh tay Phan và nhảy bổ về phía Cầm.

Bằng hết sức lực của thằng con trai mới lớn, Thanh xô bật Cầm ra đằng sau mấy bước.

Bà Lệ vùng vẫy la lối khi bị Ông Hoài kèm giữ:

- Ôi trời ơi! Thằng du đãng này giết chết con tôi! Bớ người ta!...

Điên tiết lên, Thanh sấn tới tát mạnh Cầm bước loạng choạng đến gần cầu thang. Cô chưa kịp nắm thành cầu thang để giữ thăng bằng, thì đã bị Thanh xoay người đá trúng mặt. Cầm bật ngựa ra sau, té lộn từ trên xuống giữa tiếng rú như cắt cổ của bà Lệ.

TÌNH NHƯ SƯƠNG KHÓI

Trần Thị Bảo Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 15:

Vi gượng ngồi dậy. Đầu cô vẫn còn buốt nhức, ê ẩm, dù hôm nay đã là bốn hôm kể từ ngày "Chúa nhật kinh khủng" ấy.

Men theo thành giường, Vi bước tới đứng trước gương. Khuôn mặt cô nhìn thấy trong gương y như mặt người lạ với một phần tóc bị cạo khi giải phẫu lấy mảnh thủy tinh ghim trong đầu ra.

Đưa tay sờ nhẹ lên vết thương, Vi rùng mình. Hôm ấy cô đã ngất đi ngay cú đập đầu tiên của Cầm. Bác sĩ nói chỉ cần xê xích vài phân, cô khó sống, mà nếu may mắn sống được cô cũng điên khùng, khờ khạo. Ngoài vết thương trên đầu. Vết cắt của mảnh vỏ thủy tinh sượt ngay màng tang xuống đuôi mắt Vi, làm cô phải bị khâu mấy mũi.

Vết sẹo ấy có giống vết sẹo Huy từng mang không?

Vi thở dài, cô cố xua khỏi tâm trí mình bóng dáng của anh. Khổ sao những lúc Vi nằm mê trên giường, Huy vẫn hiện diện rất rõ trong cơn mơ kéo dài chập chờn, nặng nề khổ sở của cô. Đừng nghĩ tới anh nữa! Vi đã bảo lòng trăm lần, vì đầu sao lời mẹ dặn dò ngăn cấm vẫn đúng. Hậu quả cô gánh chịu do lòng ganh tỵ, ghen tuông của Cầm đã chứng minh như vậy. Nếu đơn thuần Vi và Cầm chỉ mâu thuẫn vì chuyện tờ di chúc, có lẽ cô ta không hẳn học, căm thù rút lên người Vi những đòn ác hiểm đến thế đâu.

Suốt mấy ngày ngồi kể bên chăm sóc cho Vi, mẹ cô đã hết hơi khuyên cô nên quên đi. Vì Huy không bao giờ là của cô. Bà đã qua một đời lận đận vì tình duyên, bà quá ê chề khổ sở rồi, bà không thể để việc đó xảy ra lần nữa. Bà không dễ dãi chấp nhận việc Vi tự ý đăng ký kết

hôn hay làm vợ một người nếu gia đình họ không chịu đứng ra cưới hỏi đủ lễ đàng hoàng. Bà không muốn Vi khổ như bà.

Thần thờ trở về giường Vi nằm xuống để mặc nước mắt ướt đôi gò má. Thì ra nỗi đau thân xác không lấp được nỗi đau của tâm hồn. Vi phải uống thuốc ngủ để ngủ, nhưng không có thứ thuốc nào giúp cô nguôi ngoai sầu nhớ. Vi nhớ nhiều thứ quá, và nhớ nhất là những sợi khói mong manh bay tỏa làm mờ những hàng cây trong sân mỗi sáng cô đốt lá. Tình yêu như sương khói thoảng vào trong tim, nhẹ mà sâu, nhẹ mà đau, nhẹ mà khó quên mau phải không Huy?

- Vi à! Có Hoa tới thăm.

Vi chùi vội nước mắt và hồi hả nói:

- Mẹ kêu nó vào đây với con.

Lòng cô vừa héo úa đã rộn ràng như tiếng mưa đầu mùa. Con bé cố chấp ấy tới đây chắc hẳn có tin của Huy, chắc hẳn anh phải nói gì đó với Hoa, chắc hẳn anh phải biết mọi chuyện rồi. Nhưng tại sao Vi lại cuống lên chớ!

Hoa bước vào phòng Vi với một bó hồng. Cô trịnh trọng để xuống đầu giường Vi và nói bằng giọng nửa đùa nửa thật:

- Mừng mày thoát chết và mừng cho tình bạn của tụi mình. Tao xin lỗi đã hiểu lầm mày quá cỡ.

Vi chớp mắt:

- Mày đến là tao mừng lắm rồi. Còn bày đặt tặng hoa nữa.

Liếc mắt ra phía cửa phòng, Hoa nói nhỏ:

- Hoa không phải của tao. Hoa đến thay người đấy. Và tao thì thay tấm lòng của... người ta.

Vi bờ ngõ nhìn Hoa. Cô nàng cười cười:

- Ông Huy sắp điên vì mày. Bác Túy dữ dễ sợ. Bác cấm cửa ông năm ngày nay, bác hăm ông mà tới sân thôi, chối chà bác đơm tới tấp. Ông... sợ quá nên nhờ tao đem hoa tới trước cho mày đừng buồn.

Vi vò vò chéo mền:

- Ảnh có đến đây sao?

- Có! Hôm chúa nhật, lúc mày ở nhà bà nội anh Phan. Ông Huy mò tới đây và bị bác Túy làm một trận te tua.

- Mẹ tao còn hận việc mẹ ảnh vào nhà mắng mỏ, hăm dọa nên mới làm như vậy.

Hoa lắc đầu ra vẻ chán chường:

- Tao không hiểu nổi người lớn. Ai cũng vỗ ngực khoe mình thương con, lo cho con nhất trên đời, nhưng hầu như họ lo và nghĩ tới bản thân thì đúng hơn. Mẹ anh Huy bắt ảnh cưới vợ theo ý bác ấy. Mẹ mày cấm cửa ảnh cho hả lòng. Vậy hai bà mẹ này thương con theo cách nào chứ!

Vi bênh vực mẹ:

- Tại má tao sợ tao khổ thôi!

Hoa lý sự:

- Vậy chắc lúc này mày sướng? Vừa đau vì vết thương, lại vừa khổ vì bị ngăn cấm khi yêu. Nói thật, nếu tao là mày, tao trốn mất rồi! Sau đó tới đâu thì tới.

- Trốn đi thì hết khổ sao? Mày chỉ giỏi xúi dại. Tao nghe lời mẹ tao chứ không nghe lời đàn ông nói ngon nói ngọt đâu. Và càng không đời nào trốn đi, hay chấp thuận làm vợ mà không được ba mẹ hai bên đồng ý, cưới hỏi đàng hoàng. Mày thấy rồi đó, để gì bác Hằng chấp nhận một

đưa con dâu xuất thân từ một gia đình như gia đình tao. Và lại bác ấy lại là bạn thân của mẹ Cầm. Họ mới xứng ngồi sui với nhau.

Hoa trầm giọng:

- Bác Hoài đã kể hết chuyện gia đình mà cùng vấn đề thừa kế cho anh Huy nghe rồi. Điều bác ấy thú vị nhất là biết được người ông Huy yêu mê mọt là mà. Bác ấy tuyên bố, nếu bác Hăng không chịu, bác ấy sẽ đích thân đi cưới vợ cho con trai. Vì mà mới thật là con gái của bạn bác, chứ Cầm thì không phải.

Trái tim Vi muốn lọt ra khỏi lồng ngực, cô muốn nghẹt thở khi nghe Hoa nói tiếp:

- Bác ấy sẽ tới đây với ông Huy. Làm sao bác Túy dám sử dụng độc chiêu "chối chà" được.

Nháy mắt một cái, Hoa cười:

- Yên tâm dưỡng bệnh đi. Chàng sẽ đến thăm nàng mà! Nàng bây giờ đâu như xưa, chàng sẽ đến mà chả sợ dư luận dèm pha.

Tự dưng Vi khó chịu trước câu đùa không ra đùa, thật không ra thật của Hoa. Cô nghiến mặt hỏi trở đi:

- Mà với anh Phan ra sao rồi?

Hoa xụ mặt xuống:

- Tao có điện thoại xin lỗi. Ảnh nói là không chấp nhất gì chuyện lầm lẫn ấy, nhưng Vi à! Hình như anh ấy chẳng hề yêu tao, ảnh không muốn gặp tao.

Vi vội an ủi bạn:

- Đạo này anh Phan bận lắm! Mà đừng trách oan cho ảnh. Mẹ ảnh thừa thẳng Thanh cố tình mưu sát. Ảnh đang lo thủ tục bãi nại, rồi lại lo

làm thủ tục chuyển nhượng phần thừa kế của anh lại cho mẹ con Cầm. Anh Phan là người rộng lượng, biết nghĩ. Nếu mày thật sự yêu, phải chịu đựng và phải hy sinh một chút khi yêu.

- Tao hiểu ý mày. Nhưng nhắm tao có hy vọng gì không?

- Hiện giờ anh vẫn chưa yêu ai. Mày vẫn còn tràn trề hy vọng mà nhỏ.

Đứt lời, Vi nhoèn miệng cười. Nụ cười thoải mái của cô động tới vết thương làm Vi nhăn mặt. Hoa liền trách:

- Cho mày ham nói ham cười. Cười cho đứt... chỉ đi. Thật tao sợ mẹ anh Phan luôn, bà và Cầm đánh mày ra nông nổi này thì không sao. Đẳng này thằng Thanh xô Cầm té bong gân, sái tay thôi bà ta đã đi thưa. Đúng là không biết điều! Cũng may là tính anh Phan khác xa tính bà ấy. Thương anh thì thương thật, nhưng nghĩ tới gia đình anh, tao nản quá. Cái gì đâu lộn xộn hai, ba giò con.

Vi nhẹ nhàng:

- Tao cũng là người góp phần lộn xộn nè. Anh em mày nên sợ à tránh xa anh em tao là tốt nhất. Nói thật, từ khi biết suy nghĩ tới giờ, tao luôn dấu kín chuyện gia đình mình. Xóm này nhà tao ở gần hai mươi năm, không ai biết nỗi khổ của ba mẹ và chị em tao hết. Biết mày với anh Huy hiểu lắm tình cảm anh em tao, tao vẫn chịu đựng dù buồn vô cùng. Hoa à! Yêu mà cứ phải ray rức khổ sở, dấu diếm người yêu về thân phận của mình là điều đốn đau không gì hơn được.

Hoa nói:

- Bây giờ anh Huy đã biết rồi, anh đâu chấp nhất gì chuyện ấy, mày cứ nghĩ viễn vông cho khổ. Và lại mày cũng được hưởng của cải, tài sản như ai, chớ có còn cù bất cù bơ như ngày nào làm công cho anh đâu mà sợ không môn đăng hộ đối.

Vi bật cười chua cay:

- Môn đăng hộ đối! Vậy nếu tao vẫn là con nhỏ lao công cù bơ cù bất thì không đời nào tao có được Huy chứ gì? Đời quả vậy thật đáng chán, mà tình đời của kẻ giàu còn đáng chán hơn.

- Lạ thật! Mày y như bà già, không bao giờ vừa ý những gì mình có.

Vi làm thình, cô hiểu Hoa khó thông cảm với những mâu thuẫn đang diễn ra trong tâm hồn Vi. Là một người nghèo rớt mồng tơi với biết bao nhiêu mặc cảm, đột nhiên được hưởng một tài sản không phải nhỏ, mặc cảm nghèo ấy chẳng chịu mất đi, mà hình như ngày càng lớn hơn. Nó đè nặng trái tim nhạy cảm nhiều tự ái của Vi. Chuyện Cầm và bà Lệ không được hưởng chút tài sản nào càng làm cô khó chịu hơn nữa. Khi nghĩ tới tình nghĩa vợ chồng của ba với bà Lệ và với mẹ cô. Đột nhiên ông trở thành xa lạ mất rồi. Ba không đơn giản như Vi từng nghĩ, ông cũng có lòng thù hận, hiểm sâu và thích trả thù như một nhân vật đàn ông xấu trong quyển tiểu thuyết, hay cuộn phim nào đó cô đã xem, và ghét cay ghét đắng.

Suốt cuộc đời ba đã sống khổ sống sở bên bà Lệ, và bà ấy cũng có sung sướng gì bên ba. hai người ràng buộc với nhau vì lẽ gì, nếu không phải vì tiền? Lúc sống ba không khiến được bà ta, đến lúc chết đi ba mới trả thù bằng cách lật tẩy những điều bà ấy giấu. Bà Lệ là người tham lam, ba không cho bà hưởng gia tài, tức là đánh thốc vào tim của bà ta chẳng chút tình nghĩa. Ba có quá ác độc với vợ của mình không?

Còn Cầm nữa. Dù Vi vẫn còn ghét cô ta, nhưng thật ra Cầm có tội gì để phải bị hưởng quả phạt đền bất ngờ cay cú đến thế. Rốt cuộc ba đã không để những đứa con riêng, con chung vui vẻ thương yêu nhau thông cảm với nhau mà ba lại đào thêm hố sâu chia rẽ. Đã biết Cầm không phải máu thịt của mình, sao lúc sống ba im lặng để khi chết rồi lại gây lên giông gió bằng chính sự im lặng vĩnh viễn. Ba có nhỏ mọn không khi làm cho Cầm đau khổ, thất vọng và nhục nhã. Trong lòng Cầm, ba còn chỗ đứng nào không? Đưa tay lên sờ vào chỗ tóc bị cạo mất, Vi thấm

thía khi nghĩ: Chính ba góp phần tác động vào việc Cầm đánh mình đến nỗi này.

Cô gặt đầu thừa nhận với Hoa:

- Có lẽ mà nói đúng. Tao là người không bao giờ bằng lòng với những gì mình có.

Hoa lém linh:

- Cả tình yêu cũng vậy sao?

Vi có vẻ hững hờ:

- Ờ! Cả tình yêu cũng thế. Tao chán ngắt, khi nghĩ Huy trở lại, vì bây giờ tao không còn xơ xác như trước đây.

- Ê! Anh tao đâu tẻ dữ vậy. Anh từng tuyên bố giàu nghèo không thành vấn đề mà!

Vi nhếch môi đẩy tự ái:

- Vậy tại sao có một thời gian anh bỏ rơi tao, thậm chí làm lơ để bác Hằng cho tao thôi việc, rồi bây giờ lại tìm đến? Lúc tao khốn khổ nhất, cần anh nhất, anh lại vắng. Cuộc đời có những ngẫu nhiên lạ lùng đến thế sao?

Hoa phân bua:

- Lúc đó anh rời xa mà vì tưởng mà với Phan chớ không phải vì mẹ anh bắt buộc đâu.

- Vô lý. Anh Huy từng yêu và bỏ rơi bao nhiêu cô gái rồi? Anh đâu có thể hiểu lầm một cách ấu trĩ như thế được. Chẳng qua anh cố ý hiểu lầm để thanh thản, nếu có lúc nào cô đơn quá, anh nghĩ tới tao.

Trố mắt nhìn Vi, Hoa hỏi:

- Thật tình mà nghĩ như vậy à! Nếu thế mà đâu biết yêu. Mà từ từ nói yêu phải hy sinh, phải chịu đựng, phải rộng lượng vị tha mà. Sao mà lại cố chấp với anh Huy dữ vậy?

Vi thở dài:

- Mà không hiểu tao đâu Hoa. Hiện tại tao khổ tâm nhiều thứ lắm.

- Khổ! Mà khổ về chuyện gì? So với Cầm mà danh chánh ngôn thuận hơn nhiều. Cô à chẳng còn gì hết, và dĩ nhiên tình yêu cũng chẳng thể ở lại. Bác Hằng sẽ tức điên lên khi biết bà bạn thân nhất đã lừa mình suốt hai mươi năm nay. Đồi nào bác cưới Cầm cho ông Huy mà lo.

Vi mai mỉa:

- Không ngờ muốn được yêu và được tôn trọng. Bản thân rồi gia đình mình phải được bảo vệ bằng tiền hay tiếng tăm, phẩm giá. Dưới mắt bác Hằng, mẹ tao đâu có phẩm giá. Để gì bác ấy chấp nhận tao.

- Vậy chắc bác Lệ có phẩm giá? Sao mà khéo suy nghĩ để lôi phiền phức về cho mình vậy? Bao giờ mà cũng thừa tự ái. Thôi tao về cho mà nắm với ba mớ tự ái của mình.

Đi được vài bước Hoa quay lại:

- Quên nữa! Anh Huy dặn tao nhắc mà ăn uống nhớ kiêng cử, không thì vết sẹo xấu lắm!

Vi gượng cười. Cô ước chi mình buồn đó rồi quên ngay như Hoa. Cô ước chi mình chỉ nghĩ tới những việc hết sức giản đơn, không câu nệ, chấp nhất một lời nói, một hành động của người khác như trước đây cô vẫn hời hợt, vô tư.

Sao bây giờ Vi khác trước nhiều quá, cô nghi ngờ mọi thứ, suy xét đánh giá mọi người. Mà người đầu tiên là ba, rồi kế tiếp là mẹ cô. Khổ sao cô nhận thấy cả hai người đều quá xa lạ.

Cái tờ di chúc quái ác đó làm thay đổi mọi thứ. Nó vực ba cô sống lại để nghe bà Lệ chửi không tiếc, để Cầm oán trách không nguôi, và nghe mẹ cô khóc rưng rức, cười hỉ hả vì mừng, vì sung sướng. Còn cô. Ông có cảm nhận được nỗi xót xa, đau đớn cô đang mang không?

Dầu ông bù đắp cho mẹ và chị em cô phân nửa tài sản ông có, Vi vẫn thấy bị mất mát. Nỗi mất mát lớn nhất là lâu nay ông gây ra cho cô là cô đã đã mất niềm tin vào cuộc đời này.

Vi nhắm mắt lại như muốn xua đi hết những dẫn vật trong hồn. Cô nghe tiếng muông va vào chén và tiếng bà Túy ngọt ngào:

- Ăn miếng súp đi Vi.

Cô chắc lưỡi:

- Con không muốn ăn.

- Không muốn cũng phải cố. Con mất máu nhiều lắm đó. Nhanh lên, ăn cho nóng.

Biết là từ chối cũng vô ích, Vi uể oải ngồi dậy bưng chén súp. Cô hỏi:

- Thanh đâu rồi mẹ?

- Nó đi tập rồi. Bữa nay chạy đường trường lên tận Biên Hoà.

- Nó vẫn còn tâm trí để tập đua, hay thật!

Bà Túy thở ra:

- Có bị thương như con đâu mà bắt nó nằm một chỗ. Mấy bữa nay mẹ thấy em con phấn khởi lắm. Mừng cũng phải thôi. Bây giờ nó không sợ thua kém bè bạn nữa. Nghe đâu bà nội đưa vàng cho nó mua chiếc Dream.

Vi buông muông xuống:

- Nó nhận không?

Gật đầu với vẻ khoan khoái, bà Túy nói:

- Nhận chứ! Nhưng nó nói sau này sẽ trả lại cho nội.

- Sau này! Sau này là chừng nào?

Thấy Vi cau có, bà Túy bực mình:

- Nói là nói như vậy, chứ làm gì có sau này. Mà ganh tỵ với em hả Vi? Hừ. Dầu gì nó cũng là cháu nội. Chẳng Phan được bà ấy nuôi mấy chục năm nay sao mà không ganh.

- Con không ganh. Nhưng nhận vàng như vậy có nên không?

Bà Túy cao giọng:

- Sao lại không? Nội bây tới đây nhận mẹ là dâu, nhận tụi con là cháu. Còn gì nữa mà cần câu nệ. Vân Vi.

Mắt bà Túy bỗng xa xăm:

- Cuối cùng điều mẹ mong ước cũng thành: Mẹ được xem là vợ của ba con. Mụ Lệ bây giờ còn mặt mũi nào làm uy làm quyền với mẹ nữa chứ. Rồi mụ ta phải ra khỏi ngôi nhà đó. Nó là của mẹ. Ngày xưa ba con luôn nói như vậy, mãi đến khi ông chết rồi, mẹ mới thật sự làm chủ nó. Mẹ đã có tất cả.

- Mẹ nghĩ bà Lệ để yên chuyện này sao?

- Không để yên thì mụ ấy làm được gì? Mụ ta đi kiện người chết à?

Vi làm thinh. Cô nằm xuống giường rồi nói:

- Con ngủ một chút, và không muốn gặp ai hể. Con mệt quá rồi!

Như người còn say men chiến thắng, bà Túy vui vẻ bưng chén súp đi ra, bà không quan tâm đến nỗi chán chường trên mặt và cả trong câu nói của Vi. Cô khổ sở khi nghĩ tới Phan. Anh ấy tốt với chị em cô, thật sự xem cô và Thanh là em. Nhưng Phan sẽ nghĩ gì nếu anh biết mẹ Vi là người xúi ba làm tờ di chúc trên? Dầu sao bà Lệ cũng là mẹ, Cầm cũng là em của anh kia mà! Phan làm thủ tục chuyển nhượng phần thừa kế của mình, chứng tỏ anh rất mực quan tâm đến họ. Phan là người cương trực, vô tư, sai đúng phân minh rõ ràng. Vi xốn xang với ý nghĩ những gì mẹ và chị em cô được hưởng quá nhiều, so với bà Lệ, Phan và cả Cầm.

Vi cần môi. Cô có nên chia phân nửa phần thừa kế của mình lại cho Phan không? Chắc là không. Vì anh không túng thiếu như Vi, có chia chưa chắc Phan đã nhận. Với lại mẹ cô sẽ mắng tới chết nếu cô cả gan làm việc này mà không hỏi ý của bà.

Tài sản ba để lại cho Vi và Thanh, nhưng hình như mẹ nghĩ tất cả là của bà.

Hôm qua, hôm kia Vi rất thắc mắc khi thấy mẹ bình thản như đã biết trước chuyện gia tài từ trời rơi xuống này. Bây giờ cô đã hiểu vì sao mẹ tỉnh đến thế. Bà đã cầm chắc chiến thắng trong tay kia mà.

Sự ngọt ngào, khéo chiều chuộng, nét dịu dàng, cùng vẻ yếu đuối của bà như những giọt nước đã đào mòn, khọt thủng trái tim không phải bằng đá của ba. Mẹ đã thành công. Tất cả là của bà, mẹ không đời nào để Vi chia bớt một đồng, một xu cho ai bên "nhà kia".

Bà đã trả hận cũ nhưng không có nghĩa là không gây hận mới.

Vi chột bàng hoàng khi nghĩ: Với mẹ, mọi thứ đang ở điểm khởi đầu. Ai dám bảo đảm bà không trả đũa tình địch từng làm nhục bà hai mươi năm trước.

* * * * *

Huy xót xa nhìn gương mặt xanh xao vì mất nhiều máu của Vi. Anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên và đau đớn khi thấy đôi mắt cô rân rấn ướt. Anh nhú mào khổ sở:

- Đau lắm phải không?

Vi cắn môi làm thnh. Để mặc Huy vỗ về âu yếm và để mặc nước mắt tràn trạ. Cô nằm ngoan trong vòng tay anh, yên ả như chưa bao giờ một người phải giận dỗi chia xa, phải khổ sở vì không được gặp nhau như cách đây vài phút. Thật ra Huy đến nhà Vi từ sáng sớm, nhưng bà Túy dứt khoát không cho anh vào. Huy cương quyết gặp bằng được Vi, nên anh đứng lì ngoài sân cho tới hơn 9 giờ tối... bà mới chịu nghe lời khuyên can của Thanh... mời Huy vào nhà. Từ sáng đến giờ Vi rấm rứt khóc suốt. Cô không hiểu mẹ muốn gì mà luôn mồm lẩm bẩm:

- Phải cho bọn chúng một bài học nhớ đời.

Phải chăng mẹ muốn kiểm tra mức độ yêu của Huy, khi anh đứng như trời trồng cả ngày. Vi bồi hồi áp mặt mình vào ngực Huy. Lòng cô thanh thản như trẻ con, không biết giận hờn là gì. Mới hồi sớm mai này thôi, Vi nghĩ mình khó lòng... hoà với Huy vì những lời bà Hằng đã tới đây nhục mạ mẹ, nhưng không phải vậy. Vừa nghe tiếng anh năn nỉ ngoài sân ruột gan cô đã rối bời, tim cô đập loạn xạ.

Huy không ăn, không uống. Cô cũng vậy. Đây quả là một kỷ niệm đáng nhớ!

Vi thì thầm:

- Chắc khó có ai... lì hơn anh.

- Lì như vậy em mới không giận và... mẹ mới thương tình chứ! Nói thật, nếu mẹ chưa cho vào thăm em, anh sẽ đứng tới mai. Vì dù sao đứng ở đây vẫn gần em hơn nằm ngủ ở nhà. Có điều khát quá...

Vi nhòm dậy:

- Để em rót nước.

Huy cười, anh kéo cô lại:

- Anh khát... môi em kìa.

Vi nóng người vì đôi mắt đăm đũa của Huy. Đưa tay vờn nhẹ lên bờ môi cô, anh trách:

- Tại sao lại giấu chuyện em và Phan là anh em? Em yêu, sao không tin người mình yêu? Hà Vi?

Cô thở dài:

- Em sợ anh không thông cảm được hoàn cảnh của em. Nói ra nghe thật mâu thuẫn, mình bước vào ngõ cụt, không ai ủng hộ, hoan nghênh mối tình này. Anh Phan cũng nói ra, rồi mẹ anh lại dứt khoát cho em thôi việc. Bao nhiêu chuyện dồn dập, em biết tin ai hả Huy? Tin được người mình yêu là hạnh phúc. Em khổ vì có một thời gian đánh mất niềm tin nơi anh. Làm sao em dám nói thật chuyện ba em cũng là ba anh Phan? Em càng mặc cảm hơn khi biết mẹ anh có ấn tượng với những người vợ lẻ, những đứa con thừa như em. Bác Hằng tới đây nói thế nào anh biết không?

Huy vội nói:

- Anh biết hết, anh hiểu hết, chính vì vậy anh càng thương em hơn. Mẹ anh bảo thủ lắm, bà luôn cho rằng mình đúng và muốn mọi người theo ý mình. Anh đã một lần cãi mẹ, lần đó anh sai. Nhưng đâu phải vì vậy anh sẽ sai nữa nếu tiếp tục làm nghịch ý bà. Với anh, em là tất cả, anh không thể thiếu em.

Giọng Vi thần thờ:

- Nhưng mẹ anh cũng không thể chấp nhận em. Vì bà vốn rất bảo thủ.

- Điều đó có gì quan trọng. Anh sẽ thuyết phục. Mẹ sẽ hiểu ra thôi. Mẹ anh không đáng sợ bằng mẹ em đâu. Mọi sóng gió qua rồi nhất định mình không xa nhau nữa.

Nhìn gương mặt phấn khởi của Huy, Vi thấy lo kỳ lạ. Linh tính như nói với cô: Sóng gió chưa qua đâu, mọi thứ đang ở mức khởi đầu, đừng vội mừng để rồi khóc lúc nào không hay.

- Sao lại thờ người ra vậy bé con. Nhìn anh nè!

Vi gượng cười. Cô xúc động khi thấy Huy cúi xuống thật gần.

Vừa chạm vào môi Vi, Huy đã hoảng hồn ngồi ngay lại khi nghe tiếng bà Túy tăng hăng: Anh xích ra vừa lúc bà khệ nệ bưng mâm vào.

Huy thấy trên mâm có hai tô hủ tiếu và hai ly sữa cao. Mùi thơm của thức ăn làm bao tử anh xót dữ dội. Bà Túy nói trổng:

- Từ sáng đến giờ chắc đói lắm rồi. hai đứa ăn đi!

Nói xong bà thong thả bước ra. Vi thở phào. Cô so đĩa đưa Huy và nói nhỏ:

- Tai qua nạn khỏi rồi! Hú hồn hú vía. Ăn đi ông tướng!

Huy hít hà:

- Bây giờ mới biết đói. Nhưng anh vẫn thèm môi em hơn.

Vi nhăn mặt dọa:

- Mẹ đứng ở cửa kia kìa. Ở mà nói nhảm. Thấy mẹ như vậy, chớ không phải vậy đâu.

Huy tùm tùm cười. Anh cắm cúi ăn một hơi thật ngon lành, trong khi Vi cứ nhân nha ăn từng chút. Cô vẫn chưa hiểu mẹ định làm gì, sao bỗng dưng bà thay đổi thái độ như vậy.

Đến khi hai người uống được nửa ly ca cao, thì bà Túy bước vào.

Huy nhanh nhẩu nhắc ghế mời bà ngồi. Nét mặt vẫn khó đăm đăm, bà Túy vào thẳng vấn đề:

- Tôi không cấm cháu yêu thương con Vi, nhưng tôi không muốn gia đình này bị mang tiếng vì việc cháu thương yêu nó. Tôi đề nghị người lớn bên nhà cháu tới gặp tôi.

Vi kêu lên:

- Kia mẹ! Sao lại gấp gáp kỳ vậy.

Bà Túy lạnh lùng:

- Kỳ hay không, chuyện rùm beng cũng đã có rồi. Phải quấy, mẹ chưa làm cho rõ đó chứ...

Huy mềm mỏng:

- Cháu rất khổ tâm về việc mẹ cháu tới đây. Bác thương em Vi, xin bác cũng thương dùm cháu....Nay mai ba cháu sẽ đến thưa chuyện với bác.

Bà Túy cười nhạt:

- Từ bé tới lớn, cháu sống với mẹ, nhờ mẹ mới làm nên. Chuyện hệ trọng cả đời người để mẹ cháu quyết định mới phải. Tôi không dám làm phiền tới anh Hoài đâu. Đời nay nam nữ trưởng thành có quyền tự do kết hôn. Nhưng nhà này có phép tắc hằn hòi con cái không đứa nào dám cãi ý mẹ.

Huy nhúu mày. Quả nhiên mẹ của Vi không đơn giản, bà cố tình làm khó anh đây khi muốn chính mẹ anh phải đến để xin lỗi chuyện đã rồi. Khổ nỗi, mẹ Huy cũng thuộc loại phụ nữ không đơn giản. Đời nào bà hạ mình với người bà rất coi thường.

Cho tới hôm nay là bà vẫn khư khư giữ ý của mình. Bà bắt Huy, một là cưới Cầm, hai là đoạn tình mẹ con. Đã không tin lời ba anh thì thôi, bà còn không ngớt rủa "thằng khốn kiếp" ăn tiền người ta, dựng nên chuyện Cầm không phải con ông Tiến. Bà tin rằng bà Lệ là nạn nhân của người chồng mù quáng, bị yêu ma hớp hồn nên mới đành đoạt đứt tình với vợ con, giao quyền thừa kế cho vợ bé.

Khi biết người... phá hạnh phúc gia đình bà Lệ là mẹ của Vi, bà ngạc nhiên đến mức ngẩn ngơ, để bây giờ Huy cũng ngơ ngẩn vì điều bà Túy yêu cầu. Khổ tới nữa rồi đây!

Huy xuống nước:

- Dầu sao ba cháu và bác cũng từng quen biết, từng tiếp xúc với nhau, cháu nghĩ hai người sẽ dễ thông cảm với tụi cháu hơn.

Bà Túy rành rọt, đứng dậy để tiễn khách:

- Mong cháu thông cảm. Người mẹ nào cũng phải như tôi thôi. Vi rất hiếu mẹ, nó sẽ không buồn đâu.

Thấy Vi luống cuống nhìn Huy, bà Túy... ra lệnh:

- Con khỏi đưa Huy. Trời khuya sương lạnh lắm. Mẹ đã bảo thằng Thanh mở cửa rồi.

Biết là có năn nỉ cũng vô ích, Huy rầu rĩ với hai điều kiện quái ác của bà Túy. Anh lặng lẽ đứng lên. Đợi bà Túy khuất sau cửa, anh vội ôm siết Vi vào người và hôn nhanh lên môi, lên má cô. Giọng gấp rút:

- Rồi đâu sẽ vào đó. Anh sẽ tới thăm em. Mẹ không nỡ đuổi anh đâu. Đừng lo!

Vi thần thờ ngồi xuống giường, cô nghe tiếng khóa cửa và tiếng Thanh huýt gió. Huy đã về rồi nhưng nụ hôn anh như còn ấm trên môi cô.

Bất giác Vi thở dài. Quả là Huy chưa hiểu chút gì về mẹ cô hết. Nên anh mới tin rằng bà sẽ không nỡ đuổi, nếu anh trở lại thăm cô lần nữa.

Nguyên ngày nay bà đã thể hiện quyền làm mẹ một cách kỳ cục. Bà làm điều đó vì thương Vi, hay muốn trừng phạt Huy cho hả việc bà Hằng tới nhà nặng nhẹ bà vậy?

Từ hôm biết mình trở nên giàu có, mẹ cô thay đổi kinh khủng. Hình như bà muốn đối chọi, khiêu khích với những ai động tới bà. Ngay cả việc bà đưa ra hai điều kiện cũng chứng tỏ bà chỉ nghĩ tới lòng háo thắng cuồng điên của mình trước những người bà căm ghét, chớ bà không cần biết Vi sẽ như thế nào...

Lòng Vi nặng nề chưa từng có, cảm giác ấy càng tăng lên khi mẹ cô bước vào.

Giọng bà khô khan:

- Nói cho mà biết, thằng Huy không làm được hai việc đó, mà không được gặp nó nữa.

Vi ấp úng:

- Nhưng mà.

- Không nhưng gì hết. Mẹ nói một lời thôi. Còn bây giờ đi ngủ. Ngày mai thằng Thanh chở con đi tái khám. Làm con gái phải biết treo giá, phải biết làm cao, không thì người ta coi thường.

Nhếch môi cười một mình, Vi chua chát nghĩ. Từ lúc biết mình sẽ làm chủ ngôi biệt thự sang trọng, to lớn ở quận Nhất, mẹ cô khác hẳn. Bà bắt đầu nói nhiều tới danh giá, tới việc sợ bị người ta coi thường. Hình như bà đang muốn tạo cho mình một lớp hào quang, dẫu đã muộn màng.

TÌNH NHƯ SƯƠNG KHÓI

Trần Thị Bảo Châu
www.dtv-ebook.com

Chương Kết

Bà Túy hơi khựng lại khi thấy hai người ngồi với bà Tư ở salon là ông Hoài và Huy. Nếu biết trước sẽ gặp họ ở đây, chắc bà không đến. Nhưng không đến thì không được vì bà Tư cho gọi bà mà. Với bà bây giờ việc quan trọng nhất là tranh thủ tình cảm của mẹ chồng.

Bà chợt giận Vi quá sức. Nó, thằng Thanh rồi thằng Phan to nhỏ suốt hôm qua vì chuyện gặp gỡ này chứ gì. Hừ! Thằng Phan bày mưu vẽ kế chứ không ai khác. Nó thật lòng thương con Vi hơn con Cầm sao?

Vờ dậm dậm chân trên thảm để lấy lại tự nhiên, bà Túy thong thả bước vào.

Bà Tư móm mém cười, giọng hết sức ân cần:

- Ngồi đây với mẹ đi con.

- Dạ!

Mát lòng mát dạ vì lời ngọt ngào của mẹ chồng, bà Túy khép nép ngồi xuống rồi gật đầu chào ông Hoài. Mắt bà lướt nhẹ qua Huy với nụ cười thoáng nhanh như gió.

Bà Tư vụt hỏi:

- Mọi người đã biết nhau hết rồi phải không?

Bà Túy buột miệng dạ và nhận thấy ngay sự bộp chộp của mình. Với vẻ im lặng đầy đối phó, bà chăm chú nghe bà Tư nói:

- Dẫu đã biết nhau như hôm nay bác xin danh chánh ngôn thuận giới thiệu với cháu Hoài, Túy cũng là dâu của bác. Trước đây thằng Tiến dẫu bác chuyện đèo bông của nó.

Nhìn ông Hoài với vẻ trách móc, bà Tư nói tiếp:

- Cháu cũng nữ dẫu bác, để hai đứa cháu nội bác khổ cực biết bao nhiêu.

Ông Hoài vội phân trần:

- Bác trách, cháu xin chịu. Thật ra cháu chỉ biết chuyện này cách đây một năm thôi.

Bà Tư xua tay:

- Thương dâu, thương cháu thì nói vậy, chớ bác có trách cứ gì đâu. Từ giờ trở đi bác chỉ muốn hai đứa cháu của bác được sung sướng. Ai làm khổ nó, bác không tha thứ. Nói thật, chuyện đáng tiếc xảy ra cho Vi hôm đó bác khổ tâm chưa từng thấy. Nó hung dữ như vậy bảo sao thằng Tiến không dẫu mẹ con con Túy như dẫu vàng.

Bà Túy khoan khoái vô cùng khi nghe chính mẹ chồng nói... mẹ Lệ như vậy. Tuy thế, ngoài miệng bà vẫn ngọt ngào.

- Thưa mẹ, xin mẹ nghĩ tới cháu Phan, đừng giận chị Lệ. Tất cả cũng tại con đèo bông mà ra.

Bà Tư lắc đầu:

- Mẹ không trách chuyện đã qua, nhưng buồn chuyện bây giờ. Từ hôm đó trở đi, nó với con Cầm không hề ghé thăm mẹ. Dù được biết con Cầm là con ông Minh nào đó, nhưng mẹ vẫn thương, vì nó có tội gì trong việc mẹ nó làm dâu. Thế nhưng bảo thằng Phan hẳn nó ghé đây ba lần bốn lượt, vẫn không thấy.

- Con nghĩ Cầm sợ mẹ rầy...

- Không phải thế đâu!

Bà Tư thở dài:

- Suy đi nghĩ lại rốt cuộc đàn bà là khổ...

Như con, rồi Lệ, suốt mấy chục năm nay có đứa nào sung sướng không?

Quay sang nhìn ông Hoài, bà cao giọng:

- Đến cả Hằng, vợ cháu cũng thế. Một mình nuôi hai con nên người. Cả một sự hy sinh to lớn. không phải đàn bà nào cũng cương quyết, cứng rắn để đó ngày nay như nó đâu. Tánh khí tuy ngang ngược nhưng Hằng rất tốt. Ít ra nó cũng tốt nhất so với những đứa đồng trang lứa mà bác biết.

Bất chợt bà Túy nhột nhột khi nghe bà Tư khen bà Hằng không tiếc lời.

Qua cách nói đó, thì so với bà và với... con mụ Lệ, bà Hằng hơn rất nhiều. Ất hẳn bà Tư phải có ý đồ gì khi khen như vậy.

Đang suy nghĩ mông lung, bà thấy Vi bưng khay nước vào. Huy liền đứng dậy đỡ lấy.

Thái độ tự nhiên của cả hai làm bà ức đến sững sờ. Chắn chắn con Vi cãi lời bà, nó phải gặp thằng Huy thường, nên trông chúng cứ như ăn ý với nhau từng cử chỉ.

- Cháu mời bác dùng nước!

Dù đang bực Huy vô cùng, bà Túy cũng ngọt như đường:

- Cứ để mặc bác. Sao lại khách sáo vậy cháu?

Ông Hoài cười cười:

- Con trai tôi sợ chị chê nó vụng về.

- Anh nói thế, chớ tôi nào dám chê cậu giám đốc.

Từ bếp đi lên với hai đĩa trái cây trên tay, Thanh góp vào:

- Anh Huy nghe rõ chưa? Mẹ em không hề chê anh.

Bà Tư nạt:

- Cái thằng giỏi nói leo.

Rồi bà cười:

- Nhưng mà leo đúng chỗ. Không có câu lạc bộ... của anh Huy mà, thì mày khỏi làm cua - rơ. Nghĩ lại thằng Huy có nhiều điểm đáng được khen lắm chớ. Nhưng sao lại để mẹ mày giận mà bỏ về bên vậy. Tại chuyện con Cầm chớ gì?

Huy xoa hai tay vào nhau bối rối. Dầu đã được Phan "đạo diễn" trước. Anh vẫn khó trả lời câu hỏi thẳng thừng của bà Tư.

Thấy thằng con cứng cứ ập a, ập úng, ông Hoài vội nói đỡ:

- Đúng ra Hằng cũng không giận gì nó. Nhưng vì muốn giữ đúng... tính cách của bà mẹ cứng rắn, cương quyết, nói chỉ một lời, bà ấy nhất định trở về Canada sau khi bảo với Huy rằng "Chuyện hôn nhân của nó, nó tự quyết định. Bà không can dự vào vì bà là người coi trọng nhân nghĩa".

Bà Tư gật gù nhìn ông Hoài:

- Hằng sợ mẹ Cầm buồn. Điều ấy đúng thôi. Nó muốn tránh vì tình bạn mấy chục năm với Lệ. Nhưng Huy vẫn còn ba mà. Cháu đứng ra lo cho nó, có sao đâu. Nó thương ai, thì cưới đó.

Thanh láu táu:

- Anh Huy thương chị Vi, nhưng mẹ con không chịu.

Bà Tư lừ mắt:

- Mà lại nói vậy. Nội có nghe mẹ bày bàn gì về chuyện này đâu mà biết nó chịu hay không? Hừ! Có điên mới không chịu nơi đàn hoàng tới cưới con gái. Mẹ con là người từng trải, từng khổ vì tình, nó phải hiểu hơn ai hết vấn đề này. Phải không Túy.

Bà Túy chỉ biết "dạ" mà lòng ấm ức vô cùng. Bà thua rồi! Bọn ranh con đã hợp lực với nhau đi nước cờ cao hơn bà nghĩ. Chúng nó thật lòng yêu thương nhau. Điều đó tốt thôi! Nhưng nghĩ lại, bà cũng thua luôn Hằng, Lệ mới tức chớ!

Bà Túy giật mình khi nghe bà Tư hỏi:

- Con nghĩ sao về việc con Vi và thằng Huy.

- Từ trước tới nay con không nghe anh Hoài đề cập gì tới chuyện này hết. Mẹ hỏi bất ngờ con khó trả lời quá!

- Ôi dào! Tại con nghĩ ngợi nhiều đó thôi. Hoài là bạn thân nhất của chồng con, Huy vừa là bạn Phan lại từng là giám đốc của Vi. Hiện tại nó lại đang đầu tư hết sức cho thằng Thanh. Gia đình nó tốt thân thế rõ ràng. Có gì đâu con khó trả lời? Hay là con còn để bụng chuyện mẹ thằng Huy tới nhà? Ai chà! Cố chấp như vậy chỉ khổ con cái.

Ông Hoài nhỏ nhẹ:

- Tôi mang tiếng là cha, nhưng từ hồi thằng Huy được sanh ra tới giờ, tôi chưa lo được gì cho nó. Lần này tôi mong chị nghĩ tới anh Tiến, nghĩ tới người cha luôn ray rứt với mặc cảm không lo tới chốn cho con. Tôi mong chị để hai đứa nhỏ được hạnh phúc bên nhau. Có vậy tôi cũng vui và anh Tiến cũng hài lòng.

Bà Túy gượng cười nói xuôi theo.

- Là cha mẹ, ai không muốn con cái được hạnh phúc. Tôi chưa bao giờ cấm đoán chuyện tự do yêu thương của con tôi. Có điều muốn giữ gìn tình cảm của nó được tốt đẹp, không tai tiếng, tôi phải khó khăn, nghiêm khắc chứ. Vì thương ai gia đình người ta tiến tới thì tôi gả ngay.

Bà Tư hớn hờ:

- Con nói trúng ý mẹ lắm. Gia đình này không có lệ ép duyên con cái, nhưng cũng không dễ dãi dung túng cho chúng hư hỏng. Hôm nay sẵn có cháu Hoài vào thăm mẹ có làm một bữa cơm gia đình mừng chúng ta sẽ là người nhà với nhau.

Quay sang phía Vân Vi đang ngồi với gương mặt đỏ ửng bà cao giọng:

- Con Vi xuống bếp xem cơm nước sắp xong chưa, phụ chị Tám dọn ra dùm nội.

Lúng túng đứng dậy, Vân Vi không dám nhìn ai hết, vội vàng cô chạy xuống bếp.

Ở đây mọi việc đã được chuẩn bị xong. Vi thơ thẩn bước ra sân lòng nhẹ nhõm vì mừng.

Cuối cùng Vi cũng đạt được ước nguyện của mình. Còn sướng vui hạnh phúc hay khổ sở chia xa sau khi đã thành vợ thành chồng, làm sao ai biết trước được. Hãy để trái tim rộn rã vì đã giữ được tình yêu tưởng sẽ mất. Hãy nhìn những chồi nụ và những mầm xanh đang nẩy nở để ước mơ. Vân vi mỉm cười khi thấy Huy bước tới.

Giọng anh âu yếm:

- Em đang nghĩ gì vậy?

- Em nghĩ nhiều thứ, và thấy có lúc sao mình ngốc quá.

- Khi yêu thật lòng, ít ai còn tỉnh táo để... thông minh lắm bé con ạ!
May là chúng ta còn có một " Bộ óc siêu phàm " giúp đỡ, nếu không
chắc hai đứa còn khổ dài dài.

Vân vi chớp mắt:

- Anh Phan không chỉ có " Bộ óc siêu phàm" mà còn có trái tim nhân
hậu nữa đó. Sao anh lâu về vậy kìa!

Vừa dứt lời, Vân Vi đã nghe tiếng cười thật trong trẻo của Hoàng
Hoa. Con bé tươi như nụ cúc vàng đang tung tăng bên Phan.

Nhìn thấy hai người, Hoàng Hoa nói:

- Ghê thật! Mới được bãi bỏ lệnh cấm vận đã rủ nhau ra đây. Em phải
vào mạch bác Túy mới được.

Vòng tay ôm eo Vân vi, giọng Huy tỉnh queo:

- Hãy lo cho mình thì hay hơn con nhỏ lắm mồm ạ!

Nghêng mặt lên, Hoa bảo:

- Khởi cần anh nhắc! Em lo phần em rồi. Sáng nay anh Phan đưa em
ra phi trường tiễn bác Lệ và Thúy Cầm. Như vậy em đã xong phận sự
rồi còn gì?

Huy nhạc nhiên:

- Ủa! Hai người ấy đi đâu vậy Phan?

Phan cười:

- À! Đi du lịch ở Đài Loan chớ có đi đâu mà màng ngạc nhiên dữ vậy!
Mẹ tao muốn đầu óc thanh thản sau những chuyện buồn phiền vừa rồi
nên bà với Thúy Cầm mới đi chơi để giải sầu.

Nhìn Huy, Phan nói tiếp:

- Sau đợt đi này về, Thúy Cầm sẽ không làm việc chỗ này nữa.

Huy cau mày:

- Tại sao vậy?

Phan nhún vai:

- Cầm bảo với tao, nó không muốn làm cái bóng, mà lại là cái bóng thừa nữa, nên nó muốn làm chỗ khác

Huy thở dài:

- Thiếu Thúy Cầm là một thiệt thòi cho xí nghiệp, nhưng cô ấy muốn vậy thì biết làm sao!

Giọng Phan xa xăm:

- Ở môi trường mới, tao hy vọng Cầm sẽ tìm được đối tượng.

Huy trầm ngâm:

- Tao cũng mong Cầm sẽ tìm được người vừa ý.

Nghe giọng Thanh réo inh ỏi trong nhà, Hoàng Hoa kéo tay Huy và nói khẽ:

- Anh em mình vào trước, đừng để bác Túy chờ, bà sẽ có ấn tượng sâu sắc, xấu về con rể tương lai đấy!

Bước chậm chậm bên Phan, Vân Vi hỏi:

- Anh bắt đầu.. yêu Hoàng Hoa rồi à!

- Ai nói vậy?

Vân vi nheo mắt;

- Nhìn là biết rồi, còn đợi ai nói nữa.

Phan đá hòn sỏi dưới chân, giọng băng quơ:

- Hy vọng anh sẽ yêu một ngày nào đó. Còn hiện giờ thì chưa.

Vân vi cười:

- Anh khó tính quá. Nhưng nhắm Hoa có hiểu anh không?

Phan gật đầu:

- Hiểu chớ! Với anh, tình yêu phải đến từ hai phía mới hạnh phúc, giống như tình yêu của em và Huy vậy. Anh mừng cho hai đứa.

Vân Vi xúc động vì Phan luôn lo lắng và thương yêu mình.

Cô nghĩ ở nơi xa nào đó, ba đang mỉm cười hài lòng khi thấy anh em cô không còn xa lạ nữa.